

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 40 / Hejmar 480 / Kanûn 2021

2021 YILININ KAZANANI GERİLLANIN SERGİLEDİĞİ APOCU-FEDAİ RUH OLMUŞTUR

✓ Soykırımcı Faşist AKP-MHP rejimi, aslında bizi tasfiye ederek, bizim tasfiyemiz üzerinden kendi rejimlerinin devamını sağlamak istedi. Çünkü varlıklarını bizim yokluğumuz üzerinden inşa etme anlayışını esas almaktadırlar. O yüzden gerçekten bizim tarihin bu döneminde gelişen direnişimiz, yani hareketin bir bütünen zindanlarda, dağlarda, sokaklarda yürüttüğü direniş -ki bunda HBDH çatısı altında bir araya geldiğimiz Türkiyeli sol-sosyalist müttefik devrimci güçlerin de önemli katkısı ve katılımı vardır- aslında bu faşist projenin hayat bulmasının önünde en büyük engel haline geldi. Aksi durumda Kürdistan'da soykırım, Türkiye'de faşist sistem hakim hale gelecekti. Yeni Osmanlıcılık hayalleriyle aynı zamanda Arap, Asuri, Fars ve diğer benzeri bölge halkları üzerinde de tehdit haline gelecekti.

Sayfa: 2

Türkiye'nin Sorunları Helalleşerek Değil Demokratik Devrimle Çözülür

Cemal Amed

✓ CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu'nun son dönem yaklaşımları ve yapmış olduğu açıklamalar, doğal olarak kamuoyunda farklı düzeyde tartışmaları ve tepkileri de beraberinde getirdi. Kılıçdaroğlu'nun helalleşme çağrısı, soykırımcı, sömürgeci, faşist Türk devletinin ve kendisini bu devletin gerçek sahibi gören CHP'nin Kürdistan halkıyla, Türkiye demokrasi güçlerine karşı işlemiş oldukları suçların samimi bir özrü, özeleştirisi olmadığı gibi, zihniyet ve siyaset olarak da herhangi bir değişimi ifade etmemektedir

Sayfa: 14

AKP'nin Alevi Açılımı

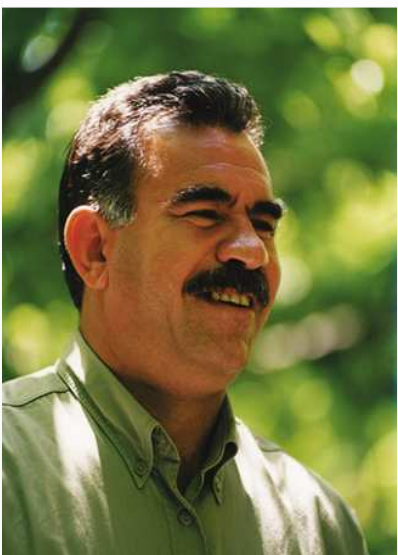
Cihan Eren

✓ AKP-MHP rejiminin Alevi politikaları bağlamında ele aldığımızda, Türk devletinin Alevi açılımı yaparak Alevilere yasal statü vermesi, inançlarını özgürce yaşamaları için imkan sunması değil, soykırıma tabi tutmak için hazırlık içinde olduğunu vurgulamak daha doğru olacaktır. Unutulmamalıdır ki Alevilik ne milliyetçi laik Kemalistlerin ne de dinci milliyetçi Türk egemenlerin aklında yeri olmayan bir olgudur. Türk ulusu demek, Türk İslam sentezi dinci ve Hanefi mezhepli, milliyetçi ırkçı topluluk demektir.

Sayfa: 9

Büyük yurtseverlik ruhunun mutlak hakimiyetini kurmak gerekir

Abdullah Öcalan

✓ Büyük davalar tüm mensuplarını şiddetle çeker ve eğer bu davalar onların varlık-yokluk ve her şeyleri ise bu insanları göklere kadar kaldırır. Yeter ki, öncülerini sağlam götürsünler. Bugün biz böyle bir tarihi dönemdeyiz. Büyük yurtseverlik kavgasının içindeyiz. İnsanlık tarihi kadar eski ama insanlığın en çok unutulduğu bir ülkede büyük bir insanlık kavgasını, yurtseverlik temelinde geliştirmekteyiz. Bunun mensubu olmak bile başlı başına bir büyüklüğün yaşanması demektir. Bu yüce ülküyle yola çıkmak, en büyük düşman ordusunu manen çöktürür. Nitekim bizim pratiğimiz de bu durumu çok iyi kanıtlamaktadır. Bununla dopdolu yaşayan bir militanımız, hangi halk topluluğu içine, köy ve kente girse girsin, biraz sağlam kendisini yansıttığında bir çekim kaynağı, düşünce yayıcısı olacaktır.

Sayfa: 12

Faşizmi Yıkma Mücadelesinde İttifakların Önemi

Duran Kalkan

✓ AKP-MHP faşizminin çöküş ve çözülüş sürecinin yoğunlaştığı günümüz koşullarında CHP ve İyi Partiden gelen çıkışların, Millet İttifakındaki hareketlenmenin doğru anlaşılması gerekir. Dikkat edilirse, bu güçler AKP-MHP faşizminden farklı bir şey söylememişlerdir. CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu "Kandil'i yerle yeksan etmekten" söz ederken, İyi Parti Genel Başkanı Meral Akşener de "PKK ile aynı" diyerek HDP'ye saldırmıştır. AKP-MHP faşizmi yönetemez hale gelince kitleler onlardan kopuyor. Böyle olunca da HDP ve Demokrasi İttifakı güçlenip AKP-MHP'nin alternatifi haline geliyor. CHP bunun önüne geçmek istiyor.

Sayfa: 6

İçindekiler

Ulus Devlet İdeolojisinin
Kürdistan'daki İflası
Duran Kalkan
sayfa: 18'de

PKK tevgera şehidan e!
Murad Karayılan
Sayfa: 22'de

Mütevazı Bir Yaşamın ve Emegin
Sosyalist Militanı: Anter Dersim
Remzi Kartal
Sayfa: 24'te

GERİLLANIN SERGİLEDİĞİ APOCU-FEDAİ RUH, KARARLILIK VE YENİLİK 2021 YILININ BAŞARISININ EN TEMEL GÜCÜ OLMUŞTUR

PKK Yürütme Komitesi Üyesi Murat Karayılan

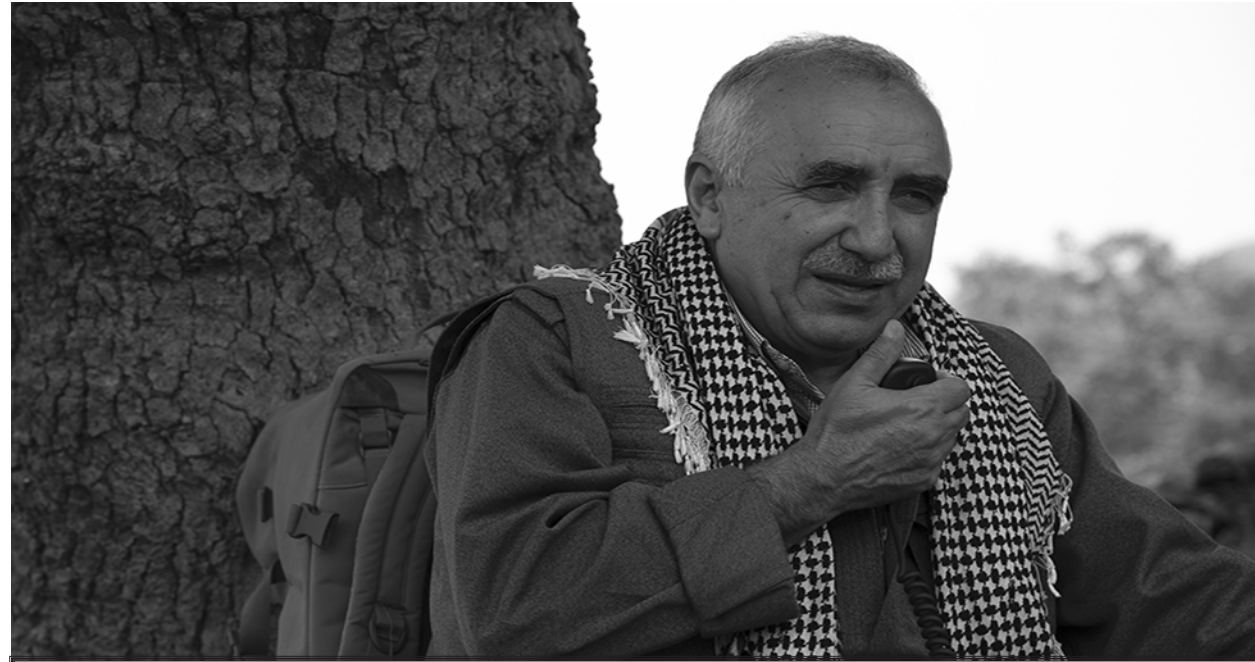
2021 yılı halkımız, mücadelemiz ve kardeş halkların devrimci dinamikleri açısından önemli bir yıl olarak geçti. Gerek askeri, siyasi ve gerekse de yaşamın diğer alanlarında kıyasıya mücadelenin sürdüğü ve birçok gelişmenin sağlandığı bu yıl, sadece hareketimiz açısından değil, bütün ezilenler ve özgürlük mücadelesi yürüten güçler açısından da önemli sonuçlar doğurdu.

Bu yılın daha başında hareket olarak ayrı ayrı yapılan toplantılarda 2021 yılının sıradan değil, önemli gelişmelerin yaşanacağı bir yıl olacağı biçiminde tespitler yapılmıştı. Çünkü, 2015'ten bu yana 6 yıl boyunca yürütülen topyekun savaşta Türk sömürgeci-soykırımcı devlet sistemi mücadelemiz karşısında istediği sonucu alamamıştı. Sonuç alabilmek için daha kapsamlı ve stratejik hedeflere yönelceğini hesaplıyorduk. Her ne kadar propaganda da çok başarılı olduğunu, hareketimize çok sayıda kayıp verdiğini söylese de, esas olarak istediği sonucu alamadığını devletin kendisi de biliyordu. Bu yüzden daha kapsamlı, daha stratejik bir yönelim hazırlığı içerisinde girmişti. Bunun için 2021 yılı öncesindeki 5 yıllık süreci gözden geçirmek yetmekteydi.

Sömürgeci Türk devletinin temel amacı hareketimizi tasfiye etmektir

Karşımızdaki rejim, sıradan bir rejim değildir. Zaten dönem itibarıyla Gülen Cemaati dışında, Türk devlet sistemi içerisinde değişik damarlar biçiminde bulunan ve birbiriyle ilişkili durumda olan tüm eğilimler ittifak yapmışlardır. Her ne kadar resmîyette AKP-MHP ittifakı olarak görünse de esasında Ergenekon'un, Perinçek grubunun, vb ırkçı kesimlerin de içinde aktif bir biçimde yer aldıkları bir ittifaktı. Bu ittifakın üzerinde anlaşıldığı konsept Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etmek ve Kürdistan'da soykırım siyasetini egemen kılarak sonuç almaktır. Bu devlet yaklaşımı, Kürt varlığını kendisi için tehdit gören bir yaklaşımdır. Tehdidi ortadan kaldırmak için de ittifak kurarak var gücüyle savaşmayı önüne koydu. Bunu başarması halinde aynı zamanda kendisini bölgesel bir ultra güç haline getirme, Yeni Osmanlılık denilen hayaller temelindeki bir büyümeyi de nihai hedeflerinden biri haline getirmişti. Bunun için devlet olası riskleri ve gereken masrafı göze aldı. Adeta Türkiye'nin varını-yoğunu ortaya koydu.

Zaten 'ülkenin bekası' söylemini, yıllardır dile getiriyorlar. Onun için şimdi Türkiye başta ekonomik olmak üzere bütün alanlarda derin bir kriz içerisinde. Türkiye'nin gelir kaynakları aslında çok güçlüydü ama hepsini savaşa akıttılar. "Güvenlik tedbirleri" adı altında alabildiğine savaşa yatırım yaptılar, her şeylerini ona göre konumlandırıdılar. Sadece ekonomik açıdan ve iç dizayn bakımından değil, dış politikalarını da ona göre ayarladılar. Bunun yanı sıra El Nusra, Daiş ve İhvan'ı Muslimin (Müslüman Kardeşler) gibi yapıların belli bir güç kazanmasıyla birlikte bunlara dayanarak sonuç almayı önlerine koydular. Dolayısıyla onlarla her türlü ilişkiyi kurdular; bunun için hiçbir masraf yapmaktan kaçınmadılar. Çeşitli ülkelerle

Devrimci Halk Savaşı perspektifi temelinde gerillanın savaş perspektifinde bir değişimden söz etmekteyiz. Yani tünele dayalı yer altı savaşı; bu savaşın yaşandığı yerin etrafında tim savaşı ve bir de halkın desteği ile bu savaşın tüm ayakları oturmuş olmaktadır. Medya Savunma Alanları'nda halk kitlesi yoktur fakat gerek Avrupa gerekse de ülkenin değişik yerlerinden halk desteği sağlanabilir. Ancak Rojava gibi alanlarda ise halk bir biçimde fiili olarak sürece dahil olur; 'halk savaşı' felsefesine göre halkın bizzat sürecin içinde olması gerekir.

yapılan müdahaleler, Suriye-Irak'a dönük yapılan saldırılar ve yine ABD, Rusya ve Avrupa'yla yürütülen tüm diplomatik ilişkilerin hepsi bu eksene göre ayarlandı. Yani devlet temel amacı olan Kürdistan Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etme, böylece Önderliği teslim alma ve Kürdistan halkına dönük soykırım siyaseti uygulayarak ortadan kaldırma hedefini somut bir konsept olarak önüne koydu.

Bu konsept temelinde, bilindiği gibi çok yönlü saldırılar gelişti. Her şeyden önce İmralı'daki mutlak tecrit, psikolojik işkence; yine siyasal-toplumsal alana dönük toplumu sindirme ve teslim alma amaçlı yürütülen siyasi soykırım tutuklamaları, faşizan baskılar ve yoğun psikolojik savaş ile topluma dönük saldırılar yoğunlaştırıldı. Kürt demokratik siyaseti ile Türkiye solunun ortaklaşmış siyaset yaklaşımını tasfiye etmeyi önlerine koydular. Çünkü, bu devletin en büyük amaçlarından birisi de Kürt Özgürlük Hareketi'nin Türkiye'li sol-demokratik-sosyalist güçlerle ortaklaşmamasıdır. Bunu öteden beri hep hedeflediler. Hatta bunun için bazı sol kesimleri özel olarak etki altına aldılar. Hala bunun etkisinde olan bazı güçler vardır. Dolayısıyla bu yönelimle aynı zamanda bu ittifakı da ezmek ve geriletmek onlar için bir hedef durumundaydı.

Fakat onlar gerilla ve halkımızın dışıyla, tırnağıyla kazandığı mevziler ayakta durduğu sürece, Bakurê Kurdistan'da, metropollerde, toplumu teslim alamayacaklarını biliyorlardı ve esas hesaplarını bunlar üzerinden yapıyorlardı. Bunun için en sert ve en kapsamlı yönelimlerini hep gerillaya ve yine demokratik siyasete dönük gerçekleştirtiler, bütün bu saldırıları paralel yürüttüler. Örneğin; HDP Eş Genel Başkanları, milletvekilleri tutuklandı; HDP'li bütün belediyelere kayyum atandı ama aynı paralelde Efrin'e, Serêkaniyê'ye, Botan'a, Dersim'e, Erzurum'a, Serhat'a, Medya Savunma Alanları'na da saldırılar yapıldı. Amaç halkımızın tüm kazanımlarını ortadan kaldırmak ve böylece Çöktürme Planı'nı uygulamaktır. Devleti oluşturan kesimlerin üzerinde

uzlaştığı temel proje Çöktürme Planı'dır. Zaten o planda ne yapacaklarını geniş bir biçimde yazmışlar. Kısacası amaçları halkımızı ve hareketimize bir çöküşü yaşatmaydı. Bu açıdan biz 2021 yılının daha sert geçeceğini hesaplıyorduk ve tahminlerimiz doğru çıktı.

Biz 2021 yılında daha çok Medya Savunma Alanları'nı hedefleyebileceklerini de düşünüyorduk. Çünkü geçen süreçte yapılan saldırıların, belli düzeyde etkileri de olmuştu. Örneğin Bakur'da gerillaya dönük geliştirilen kıyasıya saldırılar belki gerillanın sistemini çökertemedi ama önemli kayıplar verdik. Yine Rojava Devrim güçlerini terör listesine aldirmek için çok uğraşıldı. Bunun için Rusya ve ABD arasında oynayarak, yine NATO ülkesi olma konumunu da kullanmak suretiyle tüm ağırlıklarını kullandılar. Bu güçler onların bu dayatmalarını kabul etmedi ama diğer yandan da Türk devletinin Rojava'da bazı yerleri işgal etmesine izin verdiler, göz yumdular. Çünkü bize dönük bir konsept de var. O konseptle uyumlu olan boyutlarıyla uluslararası güçlerin Türkiye'ye yol verme, onları destekleme durumları da oldu. Bunun için Efrin işgal edildi. Efrin'in işgali bir uluslararası ittifak temelinde oldu. Görünürde Rusya ile uzlaşma biçiminde yansıdı ama bu aslında Uluslararası Komplocu güçlerin genel bir yaklaşımıydı.

Düşman Uluslararası Komplo'yu 2021 yılında başarıya taşımayı amaçlıyordu

Kısacası Türk devletinin yürüttüğü saldırılarda Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nde belli bir yıpranma yaşandı, ama bu süreçte yürüttüğümüz mücadelenin sonucunda onlar daha fazla yıprandı. Bu durum zaten şimdi daha iyi görülmektedir, ama bizde de belli bir yıpranma düzeyi gelişti.

Dolayısıyla sonuç almak için, hareketin daha çok koordinasyon merkezlerinin bulunduğu Başurê Kurdistan'daki Medya Savunma Alanları'na yönelerek, bizi oradan tümüyle çıkarmayı önüne koydular. Yani 2021 yılındaki esas he-

defleri buydu. Eğer bunu başarmış olsaydılar, işte o zaman diğer kazanımlarımızın üzerine daha fazla giderek ve ağırlık oluşturarak, artık baş aşağı gidişinin önünü açmış olacaktı. Yani Medya Savunma Alanlarında hareketi tümüyle tasfiye eder ve temel üs alanlarına kendisinin yerleştiği bir atmosfer yaratırsa hareketin her alanda zayıflayacağını, tasfiyeye doğru gideceğini ve böylece tüm mevzilerin giderek tasfiyeye uğrayacağını hesaplıyorlardı. Bu konuda yer yer Uluslararası Komplocu güçlerle de kesişen hesapları söz konusu oluyordu. Zaten kesiştiği noktada ortak hareket ediyorlardı ama bütün boyutlarıyla bir kesişmenin olduğundan söz etmek güçtür. Yani bütün bu konsepti, Uluslararası Komplocu güçlerin her bakımdan desteklediği belirlilemez ama birçok önemli konuda desteklemiş olduklarını da görüyoruz. Bu konuda herkes çıkarını düşünüyor. Herkes kendi çizgiyi çerçevesinde yaklaşım geliştiriyor.

İşte bu konudaki planlarını başarıyla kılmak için daha yılın başında Türk Savunma Bakanı'nın öncülüğündeki kapsamlı bir heyetle önce Bağdat, sonrasında ise Hewlêr ziyaret edildi. Aslında bu ziyaretler sembolikti; çünkü kapalı diplomasiyle yürütülen görüşmelerde bu güçleri de sürece dahil etmişlerdi.

KDP de hareketimize dönük tasfiye ve halkımıza dönük soykırım konseptine maalesef ortak olmuştur. Biz aslında böyle olmaması için çok çaba sarf ettik. Değişik çabalarımız oldu. Fakat tercih meselesidir. Yani hem bizimle hem de Türk devletiyle görüştüler; sonuçta kendi kararlarını o yönlü verdiler. Kuşkusuz ulusal çıkarları düşünselerdi böyle karar vermezlerdi, ama ulusal değil dar örgüt ve aile çıkarları, iktidar hesapları gereği bu kararı almalarına yol açtı. Onlar da kendilerine göre, PKK'nin darbe yiyerek tasfiye sürecine tabi tutulmasında kendileri açısından daha fazla çıkar gördüler. Dolayısıyla zaten bir süreden beri YNK'nin iç sorunlar yaşadığı bir süreçte eğer PKK de ağır darbeler vurulursa ve sürece dahil edilirse, Kürdistan sahinde bir tek kendisinin kalacağını hesaplıyor.

Şurası açık ki, Türk devletinin konseptinin hedefinde sadece PKK yoktur. Aslında Türkiye'nin resmi sınırları içerisinde olan veya olmayan tüm Kürt kazanımlarını hedefleme ve ortadan kaldırma planı vardır. Bunu büyük olasılıkla KDP de, biliyordur ama onlar, "hele PKK sorunu hallolsun; dayandığımız farklı dış güçler sayesinde bir şekilde kendimizi koruruz" hesabını yapmaktadırlar. Açık ki bu bir gaflettir. PKK'nin etkisizleştirilmesi halinde Türk devleti Kürdistan'ın hiçbir parçasında tek bir Kürt siyasetinin ayakta kalmasını kabul etmeyecek ve hepsini tasfiye edecektir. Bu kesin bir olgudur. Geçmiş dönemlerde, PKK'yle askeri savaş içerisinde bulunmadığı zamanlarda Türk devletinin diğer parçalardaki Kürt hareketlerine karşı nasıl düşmanca yaklaşım geliştirdiğini herkes biliyor. Yani mevcut ilişki düzeyi, PKK'nin yarattığı denge ortamında gelişen bir ilişki düzeyidir. Dolayısıyla KDP'nin yürüttüğü siyaset yanlış bir siyasettir ve ulusal çıkarlar açısından tehlikelidir. Biz aslında bunu anlatmak istedik; bu yönlü çabalar da sergiledik ama onlar kendi tercihlerini böyle yaptılar. Bu, KDP için yapılmış bir suçlama değil, bir gerçeğin ifade edilmesidir. Kısacası KDP'nin bu biçimde katılması, Irak'ın ise sessiz kalmasının sağlanması biçiminde dolaylı olarak dahil edilmesiyle bu konseptin ayakları oluşturulmuş oldu.

Belli ki bir kısım uluslararası güçler de böyle bir yönelimi kendi çıkarları açısından uygun gördüler ki onlar da bu anlamda destek sundular. Böylece aslında Uluslararası Komplo'yu yeniden canlandırma, Medya Savunma Alanları'ndaki bütün mevzilerden ortadan kaldırarak komuta kontrol merkezini dağıtma suretiyle bir tasfiye sürecini geliştirme, yani Önder Apo'ya dönük 9 Ekim 1998'de başlatılan Uluslararası Komplo'yu böyle bir hamleyle nihai sonuca götürmeyi hedeflediler. Bu temelde Önderliği güçsüz-etkisiz kılarak, onun mücadelesiyle yarattığı bütün ideolojik, örgütsel ve askeri yapıları tasfiye ederek sonuç almayı önlerine koydular. Bu anlamda 2021 yılı Kürt halkının düşmanları açısından zirvesel bir yıl biçiminde planlanmış olduğu gibi, yılın başında hareketimiz tarafından yapılan tespitlerin doğruluğu da böylece netleşmişti.

Tabi Türk devleti daha çok hava gücüne dayanarak kısa sürede sonuç alabileceğini düşünüyordu. Daha önceden Efrin'de, Serêkaniyê'de, İdlîb'de, Libya'da, Ermenistan'da hava tekniğine dayanarak sonuçlar aldıklarını, hiçbir gücün karşılarında dayanamayacağını, güdümlü füzeler, dronlar ve savaş uçaklarının etkili devrede olmasıyla birlikte tüm hedefleri imha edeceklerini, böylece Medya Savunma Alanları dediğimiz yerlerde gerilla mevzilenmesini kısa sürede tasfiye edeceklerini hesapladılar. Bu konuda belli ki tekniğe fazlasıyla güvenme durumu söz konusuydu. Bunun yanı sıra zaten uluslararası güçlerden de gerekli destek ve onayı aldıkları ortadadır. Hava sahasını kullanmaları önünde herhangi bir engel yoktur. ABD, Almanya, İngiltere gibi ülkelerin desteği vardır. Kısacası istedikleri gibi davranmalarının önüne geçecek herhangi bir engel olmadığı için onlar da hava güçlerini

etkili bir tarzda kullanarak kesinlikle kısa sürede bu alanları işgal edebileceklerini düşünüyorlardı.

2021 yılına giriş Garê'deki büyük mücadele ve direnişle başladı

Başlangıç tabii ki Garê alanı oldu. Buraya dönük planlarını çok düşünerek yaptıkları anlaşılıyor. Bayağı hesap kitap yapmışlar. Zaten kendileri de 6 ay üzerinde hazırlık yaptıklarını basına yansıttılar. Savaşta karşı tarafı yarıltma, gafil avlama ve sürpriz çıkış, başarı için önemli bir faktördür. Garê'de de bunu yapmak istediler. Her şeyden önce kış ortası (10 Şubat günü) kimsenin böyle bir şeyi beklemeyeceğini düşündüler. Geçmişte en erken yaptıkları operasyon 21 Şubat 2008'de Zap'a yapılan operasyondur. Bunun dışında Medya Savunma Alanları'na kışın yönelim olmamıştır ve bu biraz zordur. Ancak bunlar biraz da hava koşullarına dayanarak 10 Şubat'ta sürpriz bir saldırı gerçekleştirmeyi planladılar.

Yine ilk etapta Garê alanının beklenen bir alan olmayacağını düşündüler. Yani burada bulunan gerilla güçlerinin, diğer alanlara göre düşman saldırısına hazır olması ihtimalini daha az gördüler. Bununla paralel diğer önemli bir husus da, saldırıyı kuzeyden değil güneyden geliştirdiler. Saldırı yapacak olan güçler daha önceden Başika'ya yerleştirilmiş, güneyden, KDP'nin üslenmiş olduğu yerlerin üstünden helikopterlerin alçak uçuşu biçiminde adeta sızma yaparak birden bire böyle indirme ve hemen hedefledikleri yerleri ele geçirmeyi planlamışlardı. Garê saldırısı bunun gibi birçok açıdan düşünülmüş, sürpriz boyutları olan ani bir baskın planlanmasındır.

Fakat Komutan Şoreş Beytüşşebapların o yüksek öngörüsü, cesareti, kararlılığı ve devrimci uyanıklığı temelinde, düşman daha attığı ilk adımda ağır bir darbe yedi. Çünkü Şoreş arkadaş ve görev arkadaşlarının onların önüne çıkması ve beklemedikleri yerde onlara darbe vurmasıyla çatışma başladı. Yani onlar ani baskın yapmadı; tersine Şoreş arkadaş onları ani pusuya düşürerek vurdu. Böylece 4 gün boyunca çok yoğun bir tarzda süren o Garê operasyonunda gerçekten hezimete uğradılar. Yani ciddi bir darbe yediler ve sonuç beledikleri gibi olmadı.

Onların hesabı Garê'nin orta merkeziydi. Ani bir baskınla orayı ele geçirecek; elimizde tutuklu olan esirleri alarak büyük bir şov yapacaklardı. Ancak daha önemlisi, Garê'nin merkezi alanına üsleneceklerdi. İyi biliyoruz ki ikinci hamle olarak tahmin edildiği kadar stratejik olan yerler yoğun bir biçimde

hedeflenecek, Merkez Karargah etkisizleştirilecek ve indirmelerle operasyon yoğun bir biçimde genişletilecekti. Zaten tüm hedefler vuruluyordu. Yoğun bir hava saldırısı vardı. Ama güçlerimizin genelde hazır olması, soğuk kanlı yaklaşması, hem Şoreşlerin o ilk çıkışı ve büyük bir kararlılıkla direnişi, hem de arazide gerillanın tim hareketiyle değişik açılardan düşman güçlerini sıkıştırması nedeniyle, daha fazla sürdürmeleri halinde ağır kayıplar vereceklerini düşünerek erkenden çekilmeyi kararlaştırdılar. Sonradan aldığımız bilgiye göre, operasyon koordinesi olan bir albay da ölmüştür. Bu biçimde Siyanê Şikefti'ne karşı kimyasal gazlar kullanarak içindikileri imha etme ve bu temelde operasyonlarını sonlandırma kararına ulaştılar. Zaten bu da operasyonun son günü oluyor. Düşmanın almış olduğu bu karar, Garê'de girmiş oldukları çıkmazın veya başka bir deyişle almış oldukları yenilginin bir sonucudur. Yani 'esir askerleri sağ kurtarmadıysak da ölü olarak da olsa getirelim' biçiminde düşünerek bu yola başvurmuşlardır. Kısaca bu operasyonun yenilgiyle sonuçlanması, belirtildiği gibi gizlenemez bir tablodur. Zaten bu nedenle Erdoğan'ın kendisi başarısızlıklarını kabul etmek zorunda kalmıştır.

Hareketimizin mücadelesi, faşist AKP-MHP rejimini bitirme noktasına getirdi

Fakat konseptleri genişti. Bu ilk adımdaki yenilgiyle konseptlerini erteleyecek değillerdi. Biz de zaten bunu biliyorduk. Nitekim havuz medyası yoluyla da birçok propaganda yaptılar; Garê'nin çeşitli zorlukları olduğunu, balık sırtı gibi dalgalı, geniş ve dik yamaçları bulunan bir arazi olduğunu, yine Türkiye'ye uzak olduğunu, gerilla güçlerinin fazla olduğunu, arazinin çok sarp olduğunu, bu arazide gerillayı yenmek ve sonuç almak için sadece havadan değil karadan oraya ulaşmak gerektiğini, bunun için de Metîna-Zap-Avaşin'den yani kendi sınırından ilerleyerek Garê'ye ulaşabileceklerini ve öylece Garê'yi düşürebileceklerini belirttiler. Düşünceleri de bu yönlüydü. Zaten eğer Garê'yi bu biçimde düşürebilecek olurlarsa, ardından Kandil'e de yönelerek aynı tarzda orayı da düşürebileceklerini hesaplıyorlardı. Bu temelde 24 Nisan günü Avaşin, Zap ve Metîna'yı kapsayan yeni bir operasyon geliştirdiler.

Bilindiği gibi 24 Nisan Ermeni halkının soykırımını temsil eden bir tarihtir. Bu süreci o tarihte başlatmalarının da ayrı bir mesajı vardı. Yani Ermeni halkına yapılanın bizlere de yapılacağını açıkça belirten bir mesajdı. Türk devleti bu tür simgesel mesajları önemsemekte

ve sık sık bu tür yöntemlere başvurmaktadır. Bu operasyonun da o tarihe denk gelmesinin kesinlikle böyle bir amacı vardı.

Onlar, yaptıkları yoğun hava saldırıları desteğinde, indirmeler yaparak ve karadan da ilerleyerek sınırlarını genişleterek Garê'ye ulaşacaklarını düşünüyorlardı. Bunun için en önde bulunan Metîna, Zap ve Avaşin'i 2-3 haftada ele geçirebileceklerini hesap ediyorlardı. Kandil dahil tüm Medya Savunma Alanları'nı ise 3 ayda ele geçirebileceklerini, yani Temmuz'la birlikte bu konuda sonuca ulaşmayı planlamışlardı. Eğer bu hesapları tutsaydı, Kasım ayında da erken seçime gideceklerdi. Çünkü rejimin devamlılığı için böyle bir şeye ihtiyaçları vardı. "Başardık; PKK'nın üs alanlarını ele geçirdik; artık PKK'den kaynaklı Kürt sorununu tümünden tasfiye ettik, çözdük" diyerek Türkiye'deki şovenizm damarını güçlendirme ve ona dayanarak seçime gidip böylece faşist rejimin ömrünü 5 yıl daha uzatmayı hesaplamışlardı.

Bu açıdan gerillanın, Önderliğimizin ve hareketimizin hem genelde hem de Medya Savunma Alanları'nda yürüttüğü direniş kesinlikle Türkiye'de faşizmin kurumlaşmasının önündeki en güçlü ve hatta tek engel durumundadır. Garê öncesi AKP'nin Türkiye'de teslim almadığı kimse kalmamıştı. Teslim almadıkları bir tek Önderliğimiz ve hareketimizdi. Garê yenilgisinden sonra kimi muhalefet güçleri biraz canlandılar. Yani bu açıdan başta Önder Apo'nun İmralı'daki duruşu olmak üzere hareketimizin mücadelesi, Kürdistanlı ve Türkiyeli sol-sosyalist-demokratik güçlerin duruşu ve gerillanın direnişi aslında bu faşist konseptin başarıya ulaşmasını engellemiştir. Bu bir gerçektir. Eğer bizi tasfiye etselerdi, kesinlikle faşizm Türkiye'de kurumsallaşacak ve yıllar boyu sürecek şekilde artık kendini hakim bir sistem haline getirecekti. Ancak hareketimizin geliştirdiği direniş bunun önüne geçti.

Tabi AKP-MHP ittifakının bu konudaki başarısızlığı, şimdi ülkeyi iflasa doğru götürmektedir. Çünkü bunlar imha konseptine o kadar kilitlendiler ki, çok büyük masraflar yaptılar ve tüm enerjilerini buraya harcadılar. Kısacası devletin tüm imkanlarını buraya yatırdılar; ancak buradan da sonuç almayınca şimdi iflasa doğru gidiyorlar. Tabi bu biçimde rejimin ömrü de tartışılır hale gelmiştir. Soykırımcı Faşist AKP-MHP rejimi, aslında bizi tasfiye ederek, bizim tasfiyemiz üzerinden kendi rejimlerinin devamını sağlamak istedi. Çünkü varlıklarını bizim yokluğumuz üzerinden inşa etme anlayışını esas almaktadırlar. O yüzden gerçekten bizim tarihin bu döneminde gelişen direnişimiz, yani hareketin bir bütünen zindanlarda, dağlarda, sokaklarda yürüttüğü direniş, ki bunda HBDH çatısı altında bir araya geldiğimiz Türkiyeli sol-sosyalist müttefik devrimci güçlerin de önemli katkısı ve katılımı vardır; aslında bu faşist projenin hayat bulmasının önünde en büyük engel haline geldi. Aksi durumda Kürdistan'da soykırım, Türkiye'de faşist sistem hakim hale gelecekti. Yeni Osmanlıcılık halleriyle aynı zamanda Arap, Asuri, Fars ve diğer benzeri bölge halkları üzerinde de tehdit haline gelecekti. Zaten şimdiden Suriye'ye ve Irak'a bir biçimde göz koymuş. Yani bu açıdan hareketimizin geliştirdiği direniş, aslında salt Kürt halkının varlık ve özgürlük direnişi olmaktan çıktı; Türkiye ve bölgede bir özgürlük ve demokrasi direnişi haline geldi. Kısaca yıl içerisinde gelişen direniş ortaya çıkan sonuçlarına genel açıdan baktığımızda böyle söylemek mümkündür. Tabi gerillanın direnişi ön-

cülüğünde gelişen bu sürece, diğer bütün bileşenlerin de katılımı ile bu sonuç ortaya çıkmıştır.

Gelişen savaş tekniği, gerilla mücadelesini de değişime sevk etmektedir

Diğer yandan günümüzde yaşanan en temel sorunlardan birisi, ezilen halkların ve sınıfların mücadele stratejilerine karşı geliştirilen teknolojik silahların etkili bir biçimde kullanılması ve halkların mücadele süreçlerini etkisiz kılmaya dönük yoğun çabaların geliştirilmiş olmasıdır. Bilindiği gibi ezilenlerin önemli bir kesiminin yürüttüğü temel savaş stratejisi Uzun Süreli Halk Savaşı Stratejisi'dir. Bu stratejiye göre, ilk başta hareketli gerilla takımları savaşı yürütür fakat sonradan giderek yoğunlaşma ilerledikçe, gerilla artık ikinci bir aşamaya yani denge aşamasına geçerek güç olmayı önüne koyar. Buna göre belli bir süre sürdürülen gerilla eylem ve hareketiyle (ki buna stratejik savunma deniliyor), taraflar arasındaki denge dönemine (buna da stratejik denge deniliyor) geçilmesi gerekiyor. Yani klasik deyimle gerillanın kimi alanları kurtarması ve o kurtarılan alanlara dayanarak yoğunlaşması, eğitimini sağlıklı sürdürmesi ve de gücünü büyütmesi temelinde devrime yürüyen bir kuvvet haline gelmesi olanak dahilinde girebiliyor. Kısacası Başkan Mao Zedung'un Çin'de geliştirdiği ve daha sonra Vietnam ile çeşitli ülkelerde uygulanan gerilla modeli olan uzun süreli Halk Savaşı Stratejisi bu temelde gelişen bir stratejidir.

Fakat çağımızda egemen güçlerin gelişen teknolojiyi kendi açılarından etkin kullanmaları, beraberinde kurtarılmış alanları savunma konusunu da ciddi bir sorun olarak gündeme taşıdı. Yani "alan kurtarma mümkün mü, mümkün değil mi? Nasıl kurtarılır? Kurtarılmış alan nasıl savunulabilir?" konusu şu anda gerilla mücadelesi yürüten güçler açısından en temel sorunsallardan birisi durumunda.

Esasen 1970'lerden sonra küresel konumlanma sisteminin (GPS) geliştirilmesi ve hakeza daha sonraki yıllarda belirlenen koordinata güdümlenebilen füze teknolojisinin geliştirilmesiyle birlikte, savaşta paradigmasal bir değişim yaşanmıştır. Yani o eski klasik taktikler ile yürütülen savaşlar ve savaş stratejileri tümüyle değişmekle karşı karşıya gelmiştir. Küresel konumlanma sisteminin geliştirilmesi, hedefe güdümlenen füze sistemi, yine termal kameralar, dronlar, vb bu süreci güçlendiren değişik teknolojilerin gelişmesi ve birbiriyle koordineli bir biçimde kullanılmasıyla beraber dünya çapında köklü bir değişim yaşanmıştır. Bunu görmeyen ve bu değişim sürecini doğru okumayan hiçbir gücün savaşta başarılı olamayacağı açıktır. Buna örnek olarak Ermenistan ordusu gösterilebilir. Yani klasikliği aşmayan, yeni dönem teknolojik ve onunla birlikte gelişen istihbari gelişmeler çerçevesinde askeri yapılanmayı yenilemeyen, bu anlamda yeniden yapılanmayı geliştiremeyen güçler günümüzün savaş teknolojisi karşısında dayanamazlar. Çünkü gelişen teknoloji ile birlikte savaş doktrinleri de tümüyle değişmiştir. Artık savaşta kelle sayısı değil nitelik öne çıkmış, savaşı yürüten güçlerin yeteneği ve kabiliyeti önem kazanmıştır. Binlerle örgütlenmiş halk ordularının tipki eski yöntemleri uygulayarak sonuca gitmesi mümkün olmamakla birlikte, ancak daha profesyonel, daha uzmanlaşmış, sayıyı ihtiyaca göre ayarlayan ve insan kalitesi bulunan güçlerle savaş kazanılabilir.

Burada günümüz savaşlarını etkileyen çok önemli bir diğer faktöre daha değinmekte yarar vardır: Günümüzde her ne kadar teknoloji ya da savaş teknolojisi çok öne çıkmış gibi gözükse de, esas olarak süreci devindirici bir biçimde etkileyen şey, savaş teknolojisi yani silahlar değil, istihbarattır. İstihbaratın gelişmiş olması, savaş gerçeğinde köklü bir değişimi de beraberinde getirmiştir. Bugün savaş, artık istihbarat ekseninde yürütülen bir olaydır. Tarihin her döneminde savaşlarda istihbaratın önemi olmuştur ama günümüzde gelişen teknoloji, istihbarat imkanlarını artırmıştır. Yani bir gücün bulunduğu koordinatı tespit etme ve onu keşfetme bir istihbarat faaliyetidir. Dolayısıyla istihbaratı güçlü olan taraf daha fazla kazanır. O yüzden istihbarat ile onu etkisiz kılacak olan gizlilik, disiplin ve kamuflaj olguları önemlidir. Bu nedenle yeni dönemde savaşın en önemli boyutu istihbarat ve tabii ki onun karşısı olan gizlilik olmaktadır. Çünkü eğer gizlilik olursa istihbaratı boşa çıkarma ve darbeleme imkanı da doğmuş olacaktır. Özcesi bu gerçekliklere göre kendisini uyarlayamayan, bunu doğru okuyamayan güçler kendi askeri yapılanmalarını buna göre değiştiremeyecekleri gibi, savaşta da ciddi bir varlık gösteremezler.

Bu konuda özellikle savaşta insan kalitesinin daha fazla önem kazandığını görmek gerekiyor. Önder Apo, "en büyük teknik insanın kendisidir" der. Yani insan yeteneği, kararlılığı, zekası, yoğun bir biçimde devreye girerse her türlü teknolojiyi ve istihbarat oyununu boşa çıkarabilecek güçtedir. Çünkü sonuçta o teknolojiyi kullanan da insandır. O zaman en büyük teknik insanın kendisidir. Dolayısıyla insan hakikati üzerinde durmak, sayıyı değil niteliği daha fazla önemsemek gerekmektedir. Kuşkusuz sayı da belli ölçüde gereklidir ama nitelik olmadan sayı ne kadar fazla olursa olsun istenilen sonuç alınamaz. Yine nitelikte birlikte taktik zenginlik ve teknik hakimiyet de gerekli hususlar olmaktadır.

Bu konular hareketimizde ve savunma güçlerinin eğitim gördüğü akademilerde çokça tartışılmaktadır. Kürdistan halkının tarihinde nasıl ki birçok konuda bilingsizlik varsa ve derin teorik temellere dayanan bir direniş süreci gelişmemişse; aynı şekilde savaş stratejisi ve taktik konularında da oldukça kaba ve düz bir yaklaşım hep hakim olmuştur. Kürdistan dağlarında yaşayıp büyüyen insanlar aslında savaşkandırlar. Dolayısıyla Kürdistan tarihinde birçok Egid ve kahraman vardır. Fakat bunun yanı sıra savaş stratejisi ve taktiğinde de bir ketumluk vardır; derinleşme yoktur. Bu konuda Önder Apo'nun daha sürecin başlangıcında, yani hareketin ilk ideolojik oluşumundan itibaren, özellikle de 1981-82 sürecinde yaşadığı yoğunlaşmaların çok büyük bir önemi vardır. Burada Önderliğimizin Kürdistan'da sadece tarih, sosyal bilimler ve felsefeyi geliştirmediğini; aynı zamanda savaş bilimini ve savaş stratejisi ile taktiği gibi konularda da çok ciddi yoğunlaşma ve açılımlar geliştirdiğinin altını çizmek gerekir. Bu gelişim süreci, ilk baştan bu yana devam etmiştir. Dolayısıyla son gelişen paradigmasal değişimle birlikte, Kadın Özgürlüğüne Dayalı Demokratik Ekolojik Toplum Paradigması'nın paralelinde savaş gücünde de bir yenilenme çabası hep gündemde olmuştur. Ne var ki bu konuda her ne kadar belli bir düzeyde çabalar söz konusu olsa da, yine de köklü bir değişim yaşanmadığından bahsedilemez. Ancak son 4-5 yılda bu yönlü daha fazla bir yoğunlaşma gündeme girmiştir.

Şimdi Demokratik Modernite Gerillası denilen gerçeklik ekseninde yeni savaş tarzının gelişimi konusunda da bir takım yenilikler ve yenilenmeler geliştirilmiştir. Önder Apo, "24 saat gerilla" dedi. Bunun anlamını çözümlmek, bu ekseninde derinleşmek ve bu temelde yeni sürecin ruhuna uygun bir gerilla şekillenmesini geliştirmek, savunma güçlerinin temel bir hedefi durumundadır; bu, uzun süreden beri gündemde olan bir konudur. Bu anlamda özgür alanların savunulması sorunu da, tüm dünyada olduğu gibi Kürdistan'da da temel bir sorun olarak gündemimizdedir.

Yeni gerilla konsepti ve taktik yaklaşım

Biz mücadele tarihimiz boyunca değişik süreçlerde bu konuda git-geller yaşadık. Ama en son biçimiyle 2011-'12'ye geldiğimizde Bakurê Kurdistan'da çeşitli stratejik alanlar artık gerillanın denetimindeydi. Mesela Çarçella, Cîlo, Agirî, Tendurek, Kato'lar, Herekol, vb yerler artık düşman için girilmesi kolay olmayan yerlerdi. Bir tür örgütlenmiş alan oldukları belirtilebilir. Örneğin Çarçella'da 14 doğka vardı ve bu doğkalarla alan hem havadan hem de karadan korunuyordu. Aynı alanın bir parçası olan Oremar bölgesinde ise Türk ordusuna bağlı bir alaylık güç vardı. Ancak bu güçler gerillanın kuşatmasıydı ve hareket edemiyorlardı. Ne onlar çıkabiliyorlardı, ne de kimse onların yanına gidebiliyordu. Hatta 2012'de o zamanki içişleri bakanı İdris Naim Şahin Oremar'a gelmek istemişti. "Helikopterle giderim, nasıl gidilemez" diyerek yola çıkıyor ama zor bela kurtularak geri döndü. Yani bir alaylık gücü fakat devlet oraya gidip gelemiyor; oraya erzak götürmek en ciddi bir sorun oluyor. Köylüler yoluyla araziden gizlice erzak taşıyorlardı. Neden? Çünkü yol hattı çoğunlukla gerillanın denetimi altındaydı. 2012 yılında böyle bir durum söz konusuydu.

Bu sürecin hemen ardından, bilindiği gibi o ateşkes süreci başladı. 2015'te Türk soykırımcı-faşist rejimi yeniden saldırıya başladığında da pozisyon yine öyleydi. O arada Kürtlerin özgür alanları da çoğalmıştı; Rojava'da devrimsel süreç gelişmiş, Şengal gibi yerlerde Kürtler açısından daha özgür bir yaşama açılan bir pozisyon doğmuştu. Yani sadece Medya Savunma Alanları ve Kürdistan'ın bazı sarp alanları değil, diğer parçalarda da bir takım özgür alanlar oluşmuştu. Bu anlamda Türk ordusu aslında Kürdistan'da gerillaya ve hareketimize karşı geliştirdiği savaşta bir yenilgi durumuna gelmişti. Gerçeklik buydu. İşte bu temelde 2012'nin sonunda o bilinen, adına "Çözüm Süreci" denilen ateşkes süreci başladı.

AKP rejimi, o süreci tamamen bir özel savaş operasyon süreci olarak değerlendirdi. Bir taraftan yenilmiş orduyu yenileme, klasik ordu yerine uzmanlaşmış bir ordu yaratmaya; diğer taraftan ise teknik donanımını tamamlamaya çalışıyordu. NATO da Türk ordusunun gerilla karşısında yenilmesini istemiyordu. Zaten en baştan beri NATO hep destek sunuyordu. Ancak o dönemde NATO daha aktif bir biçimde devreye girdi. Özellikle bu İHA-SİHA teknolojisinin Türk devletine verilmesini sağladı. Tabi bunun bir yolunu buldular. Mesela ABD, Türkiye'ye İHA veriyordu ancak SİHA vermek istemiyordu. Ama NATO Gladiosu devreye girerek AKP'ye, "biz size teknik bulalım; siz de montajlayın; bu şekilde kendiniz yapmış olursunuz" dedi. Ne yaptılar? Almanya'dan, İngiltere'den, Ukrayna'dan, İtalya'dan, Kanada'dan, ABD'den ve daha

farklı ülkelerden Türk devletinin yapmayacağı çeşitli hassas parçaları getirerek SİHA'yı Türk ordusuna sundular. Türk devleti sürekli milli bir ürün olduğunu belirtiyor ama bunların hepsi hikayedir; gerçekte olan ise bütün hassas parçalarının dışarıdan Türkiye'ye getirilerek, burada montajlanmış olmasıdır.

Bununla amaçlanan, Türk ordusunu gerilla karşısında bulunmuş olduğu yenilgi durumdan çıkarmaktı. Zaten eskiklasik ordu bir tarafa verildi; yerine yeni oluşturulmuş paramiliter güçler örgütlenildi. Teknolojik kimi yönelimler geliştirildi. Yine çetelerde de bir yeniden yapılanma geliştirildi; onlarda da Hançer Timi gibi kimi örgütlenmeleri daha aktifleştirme durumu oldu. Böylece kendilerini aslında savaşa hazırladılar. Hatırlırsa kuleler ve kalekollar kurdular; Amed'de ve çeşitli yerlerde halk bu kulelerin kurulmasına karşı direnişe geçti ve olaylar yaşandı, şehit verildi.

Özcesi o ateşkes sürecinde Türk devleti kendini savaşa hazırlıyordu. Savaşa hazırlanmak için de zamana ihtiyacı vardı. Bunun için bir yandan sanki bir barış süreci gelişecekmiş gibi bir görüntü yaratarak başta toplum olmak üzere özgürlükçü güçlerde bir beklenti oluştururken, ama kendini askeri olarak hazırladı. Son tahlilde iç ittifakını da geliştirerek, iç ve dış ittifakın yanı sıra NATO desteği temelinde aslında hareketimizi tümünden yok etmek suretiyle Uluslararası Komplot'u nihai sonuca ulaştırma hamlesini başlattılar.

Tabi bu yeni sürecin gelişmesiyle birlikte bizim için de bu alanları savunma sorunu ortaya çıkmış oldu. Çünkü modern teknolojinin yeni ürünleri, tümüyle Türk devletine sunuluyordu ve bizim bunun karşısında mevzilerimizi ve gücümüzü savunmamız gerekiyordu. Bu konuda 2015'te Çarçella'da yaşanan savaş süreci örnek olarak verilebilir: Eylül-Ekim aylarında 40 gün süren ilk saldırı operasyonunda hem Türk devletinin hem de bizim de kayıplarımız fazla oldu. Bu 40 gün içerisinde bizim 34 şehidimiz olurken Türk devleti de 2'si yarbay olmak üzere 30 civarı kayıplarını açıklamıştı. Tabi bu onların açıkladığı rakamlardı; gerçekte kayıpları çok daha fazlaydı.

Şimdi burada şöyle bir şey geliştirdik: Çarçella'da tepelerin başında tüneller vardı. Ama bu tüneller sadece gerillanın yaşamını idame ettirmesi için yapılmıştı; çatışmak için düzenlenmemişlerdi. Her bir tünelin 2 kapısı vardı; arkadaşlar mevzilerde çatışıyorlardı; asker geldiğinde askeri püskürtüyorlardı ama uçak geldiğinde mevziden çıkıp hemen yanı başında olan tünellere giriyorlardı. Böylece uçak vuruşlarından zarar görmüyorlardı. Ama devlet güçleri gerillanın bu biçimde bir yöntem izlediğini fark etti ve kimi değişikliklere gitti. Artık

uçaklar geliyordu; 1-2 sefer vuruyordu ama ondan sonra alçaktan uçuşu sürdürmeye devam ediyorlardı. Bunu gören gerilla gücü ise tabii tünelde kalmaya devam ediyordu. Ancak gerillanın tünelde olduğunu bilen asker karadan gelip tepeyi tuttu. Uçak gittiğinde arkadaşlar dışarıya çıkmak isteyince kapıda askerle karşılaştılar. Bu biçimde Çarçella'da bir tepede öğlenden akşama kadar çatışma oldu. 2 kapılı tünelin bir kapısı hem bizimkilerin attığı el bombaları hem de düşmanın attığı el bombalarıyla kapandı, tünel tek kapılı kaldı. Arkadaşlar ona da mevzi gibi yerleşmişlerdi; yani 30-40 metrelik mesafede asker vardı ama yaşanan bir tıkanıklık durumu söz konusu oldu. Durum böyle ve akşam olunca buradaki güçleri kurtarmak için 4 koldan saldırı gerçekleştirildi ve tepe tekrardan geri alındı. Bu biçimde o tünelde olan 11 arkadaş sağlam bir şekilde kurtarıldı.

Hareketli gerilla ile birlikte alan savunmasını esas alan taktiksel dönüşümler

Bu olaydan sonra bizim Şehit Rahime dediğimiz, Oremar'ın üst kısmındaki bölgede ve daha alt kesimlerde de benzer durumlar yaşandı. Yani bizimkiler alta giriyor, düşman gelip tepeyi tutuyor ve sonrasında yine o arkadaşları kurtarmak zorunda kalıyorduk. Belli ki o mevzilenme-tünel sisteminde bir hata vardı. Bizim bir şekilde tünelde savaşabilişimiz ama bununla beraber düşmanın tepeye gelmesini de engellememiz gerekiyordu. Bunun için tepelerin sadece iki kapısı olan tünellere değil, birçok kapısı ve penceresi olan yer altı sistemlerine sahip olması gerektiği açık ortaya çıktı.

Tabii bu kanaate varmadan önce de bazı arayışlarımız olmuştu. Mesela sarp bir arazisi olan Pencşir Vadisi'nde tıkanan Sovyet ordusunun Afganistan'da yaşadığı kırılma durumu bizler için önemli bir örnekti. Yine 2006'da İsrail'in Lübnan'da gerçekleştirdiği bir saldırıda Hizbullah'ın 2 tepede 32 gün boyunca yürüttüğü direniş sonucunda yaşadığı kırılma da tünel savaşlarına dair önemli bir muhtevayı barındırıyordu. Biz aslında bunları dikkatle izliyorduk. Bunların dışında da benzer düzeyde pratikleri tanımaya dönük bir hayli inceleme ve araştırmalarımız oldu. İşte tüm bu yoğunlaşmaların sonucu olarak tepelerin, karadan insanların gelişini engelleyecek ama aynı zamanda hava saldırılarından da zarar görmeyecek şekilde yapılması sonucuna vardık. Ancak bununla birlikte kimi taktik değişikliklere gitmeyi de gerekli gördük: Marks ve Engels birbiriyle savaşla ilgili yazışırken, bir mektupta Engels, Marks'a Clausewits'ten bahsediyor ve onun savaşı ticarete benzettiğini, bunun çok ilginç olduğunu belirtiyor ve olum-

luyor. Yani savaşı ticarete benzetme boyutu var. Hakikaten savaşların bu boyutu vardır. O yüzden birçok açıdan, ticaret gibi savaşta da kar ve zarar hesaplamak lazım. İşte biz 2016'nın başında bu çerçevede tartışarak yeni kararlara gittik. Mesela biz Çarçella'da 40 günlük bir çatışmada 34 kayıp vermiştik. Türk devleti o savaş süreci boyunca 2 tepeyi tutabilmişti ama bunlardan yalnızca birisi bizim için önemliydi. Fakat Çarçella'nın en önemli tepeleri ve arazinin büyük kısmı bizim elimizdeydi. Tabii o böyle devam eden bir süreç olacaktı. Yine bu savaş tarzının Cîlo'da ve Bakur'da saydığımız birçok yerde de benzer şekilde yaşanması ihtimali büyüktü. İşte biz, bu tarzın bizim zararımıza olacağını düşündük. Bu temelde yaptığımız tartışmalar sonucunda "tüm Bakur'da gerillayı hareketli kılma; hiçbir yerde sabit savunma geliştirmeme" kararına ulaştık. Bu karar çerçevesinde oradaki doğkalarımızı indirdik. Örneğin Cîlo'da, Çarçella'daki doğkaları arkadaşlar daha ilkbaharda aşağıya indirdiler. Yani bundan sonra o tepeleri savunmamayı ve hareketli gerilla olarak Bakur alanlarında bulunmayı daha uygun gördük. Ama özgür alanları yani Medya Savunma Alanları'nın ise savunulması gerektiğini karar altına aldık. Tabii Rojava güçleri yeni örgütlenmiş alanları pekala savunmayı esas alıyorlardı. Yani biz Bakurê Kurdistan sınırları içerisinde hareketli gerilla, Bakurê Kurdistan'ın dışındaki alanlarda da hareketli gerilla ile birlikte alan savunmasını esas alan bir taktik perspektifi esas aldık. Kararımız bu çerçevedeydi. Bu karar ardından Türk devletinin Başûra dönük saldırıları olunca, özellikle Zap-Avaşın hattında çatışmalar yaşandı.

Şimdi bu temelde Türk devletinin Başûr'a dönük saldırıları oldu; çatışmalar yaşandı. Ertuş'ta, Zap-Avaşın hattında çatışmalar yaşandı. Türk devleti buralarda zorlanınca, elindeki istihbari bilgilere dayanarak öncelikle yer altı sistemimizin olmadığı alanları hedeflemeyi planladı. Neresiydi buralar? Xakurê ve Heftanîn. Bu alanlarda alt yapı-tünel sistemi geliştirilmemişti. Devlet bunu biliyordu. Onun için operasyonları önce oralarda geliştirdi. Yani yer altı sisteminin olduğu yerlere fazla yaklaşmadı. Ardından Efrîn savaşı oldu; oradan da çıkardığımız sonuçlar oldu. Aslında Efrîn'de iyi bir direniş oldu. "Çağın direnişi" denildi; 58 gün boyunca çatışma yaşandı. Oradaki özgürlük güçlerinin örgütlenme yapısı kabaydı; örneğin tim sistemine geçemediler; kalabalık bir şekilde hareket ediyorlardı; uzmanlık fazla yoktu. Ama bir direniş ısrarı vardı. Sonuçta biz o tarzda gerçekleşen geri çekilmeye katılmadık, katılmıyoruz. O bize göre doğru değildi. Fakat sonuçta öyle bir geri çekilmeyi yaşadılar. Zorlandılar yani. O savaşın

ardından biz nasıl bu zorlanmanın önüne geçebiliriz noktasında yoğunlaşmalarımız daha fazla derinleşti.

2012'den bu yana orduda yaşanan değişim sürecinde, uzmanlığa dayalı bir ordu biçiminde örgütleniler; bu doğru; ama düşmanın savaş iradesi çok zayıftır. Bu bir gerçek. Yani göğüs göğse çatışmalarda fazla ilerleme kudreti yoktur. Bu, 2015-2016 şehir direnişlerinde de görüldü. Her ne kadar 'kahraman Mehmetçik' deniliyorsa da arazide göğüs göğse çatışmada mevcut ordunun kalitesi çok zayıftır. Öyle güçlü bir iradesi yoktur. Çünkü tümüyle hava tekniğine dayanmaktadır. Kuşkusuz hava tekniği de istihbarat temelinde olmaktadır. Dolayısıyla istihbarat ve hava teknolojisini nasıl boşa çıkarabileceğimiz noktası önemliydi. Bu yüzden bizim yoğunlaşmamız bir yandan daha çok yer altı savaşı ve tünel savaşları üzerine gelişirken, diğer yandan ise, arazide birlik ve takımlarla savaşmanın kayıplara yol açtığını gördük. Dolayısıyla gerillada Mao Zedung'un koyduğu bir takım prensiplerde -ki bunları yıllarca uyguladık- önemli oranda değişim yapmak durumunda kaldık. Neydi bunlar?

Hareketli gerilla kadar, disiplin ve gizliliği esas alan koordineli gerilla tarzını esas alıyoruz

Mesela Mao Zedung, gerillanın 2 temel ayağa dayandığını, bunlardan birinin hareketlilik, diğerinin de gizlilik olduğunu belirtir. Ancak bu biçimde bir hareketlilik çağımız gerillacılığına çok uygun değildir. Dolayısıyla bu hareketliliği değiştirmek durumundayız. Nitekim değiştirdik. Çünkü hem gece ve hem de gündüz kullanılabilen gözetleme sistemleri vardır; ayrıca fazla hareketli olan bir gücün, görüntü verme olasılığı da daha yüksektir. Dolayısıyla biz bu prensibi değiştirdik ve 'bir ayağı gizlilik, ikinci ayağı da disiplindir' dedik. Buna göre disiplin ve gizlilik, 'gerekli olduğu kadar hareketlilik' demek oluyor. Bunu böyle değiştirmek zorunda kaldık.

Yine Mao Zedung'un geliştirdiği topolanma-dağılma ilkesi vardır: İşte gerilla takımları ve birlikleri bir yerde toplanır; bir planlama çerçevesinde düşmanın üzerine yürür, darbeyi vurur; ondan sonra her takım ve birlik kendi alanlarına döner. Ancak bu da çağımızın koşullarına yanıt olamamaktadır. Dolayısıyla biz bunu da değiştirdik ve yerine 'koordineli gerilla' sistemini koyduk. Yani değişik gerilla birimleri birbiriyle koordineli bir biçimde kapsamlı bir eylem yapabilirler ama bunun için tüm gücün bir araya gelmesine gerek yoktur; yalnızca komutanları bir araya gelse yeterlidir.

Bununla beraber gerillada mangatakım-birlik düzenini de değiştirdik. Biz tim savaş tarzını yeni bir tarz olarak geliştiriyoruz. Tim savaş tarzını öyle kabaca birimleri küçültme olarak ele almıyoruz. Bizim sistemimizde tim, 3 ila 5 kişi arasındaki bir yapıdan oluşan ve içinde uzman elemanların bulunduğu bir birimdir. Ve bu tim tarzının nitelik kazanmasıyla birlikte daha güçlü savaşabileceğini, eskinin bir birliği kadar savaşkan olabileceğini pratikte gördük.

Biz bu yeni tim sistemini geliştirince Amed'deki arkadaşlar 'tamam' diyerek yeni sistemi anladıklarını ve uygulayıcısı olacaklarını belirttiler. Ancak sonradan duyduk ki, o arkadaşlar da kayıpların önüne geçebilmek için 2'şerli gruplar halinde araziye dağılımışlar. Ancak bir tim 2 kişi olunca bu kez de savaşma yeteneğinden yoksun kalır. Çünkü 2 kişi planlanmış bir eyleme gidebilirler ama sürekli ve etkili bir savaş gücü ol-

ması zordur. Dolayısıyla biz o durumu eleştirdik ve doğru olmadığını söyledik. Tim tarzı, kayıpların önüne geçmek için değildir. Evet o yanı da var ama esas olarak savaşı nitelikleştirmek için geliştirilmesi gerekmektedir. Gerekli olduğunda bir yerde 10 tane tim koordineli olarak bir araya gelip, bir hedef üzerinde yoğunlaşabilir. Eylem 10, 15 veya 20 timle geliştirilebilir ama sonra herkes kendi yerine gider. Yani tim tarzına dayalı olan koordineli gerilla. Bizim geliştirdiğimiz budur. Bu savaşı nitelikleştirecektir. Özellikle uzmanlığın gelişmesi ve branşlaşma temelinde savaşın niteliğini arttıran ve performansını güçlendiren bir gerilla tim hareketi gerçekten de eskinin bir birliğinden daha güçlü ve sarsıcı darbeler vurabilmektedir. Biz böyle araziye derinliğine ve genişliğine kullanan tim tarzına dayalı gerilla birimlerinin araziye serpiştirilmesi temelinde gerilla savaşına yeni bir biçim ve model vermek istiyoruz. Gerekli olduğunda istenilen sayıda tim koordineli bir biçimde hedefler üzerinde durabilir. Ama esas

kılıp görüntü verebiliyorlar, dolayısıyla istenmeyen kayıplara yol açılabilir.

Bizim öngördüğümüz tarzda araziye serpiştirilmiş timlerin hareketi, gizlilik açısından önemli bir hareket tarzı durumundadır. Tabi disiplin ve kamuflaj, yine derinlik ve incelik de olmalıdır. Bunlar olduğu vakit gizlilik de gelişebilir. Dolayısıyla düşmanın vuracağı hedef bulunmaz. Teknikle gidip hemen mevziyi imha etme türündeki düşman yaklaşımı bu biçimde boşa çıkarılabilir ve çıkarılıyor. Arazideki bir timin yeri belli olursa bile hemen yer değiştirebiliyor. Dolayısıyla istihbarata maruz kalmadan ve tekniğe hedef olmadan tim kendi hareket tarzını sürdürebiliyor. İsteddiği yerde eylem de yapabiliyor. Biz, yeni taktik yaklaşım açısından birinci olarak bu tarzı hayata geçirdik.

İkincisi ise özgür alanlarda alan savunması için tünel savaşı sistemini geliştirdik. Tünel savaşını sadece tünelle sınırlandırırsak bu dar bir tanımlama olacağı gibi tek ayak üzerindeki bir insana benzer. Ancak bunun esasında 3 ayağı vardır: Birincisi tim savaşı

felsefesine göre halkın bizzat sürecin içinde olması gerekir.

Yani Devrimci Halk Savaşı perspektifi dediğimiz perspektifin bu biçimde somutlaştırılması; özellikle Medya Savunma Alanları'nda tim ve tünel savaşının birbirini tamamlayacak tarzda hayata geçirilmesiyle birlikte Türk ordusunun beklemediği bir direnişle karşılaşması yaşanmış oldu. Onlar herhalde böyle bir yoğunlaşmayı beklemiyorlardı. Muhtemelen Garê'de yaşanan savaşı istisnai gördüler. Belki de, "Garê'dekine çok yönlü yönelemedik; belki bu diğerlerine sınırdan yönelip sonuç alabiliriz" diye hesapladılar ama onların hesabı tam tutmadı.

Düşmanın işgal operasyonlarına etkin yanıt: Tünel savaşları

Bu konuda da bazı yeni durumlar ortaya çıktı. Biz tünel savaşında yeniyiz ve yeni yeni şeyler öğrendik: 10 Şubat'ta Garê'den başlayan, sonra 23-24 Nisan'da Avaşın, Zap ve Metîna'da (ama esasen Metîna'nın ön tarafı olan Kaşura alanında) gerçekleşen tim ve tünel savaşları bize birçok yeni veriyi sundu, çok öğretici oldu. Biz hem tim savaşı hem de tünel savaşında mevcut durumda ortaya çıkan sonuçları doğru değerlendirir ve bunları daha güçlü pratik-taktik çerçeveye kavuşturursak gerçekten de gerek Medya Savunma Alanları olsun gerekse de farklı herhangi bir yerde alan savunmasında kesinlikle başarı bizim olacaktır, başarı elde etmek mümkündür.

O alanları devlet şu anda nasıl ele geçirmek istiyor; hangi taktik ve teknik gerçeğe dayanarak sonuç almak istiyor? Hava tekniği. Biz arazideki güçlerin küçültülmesi, mükemmel gizlilik temelinde hareket ettirilmesi ve yine yeraltına çekilmesi suretiyle onların hava gücünü boşa çıkarıyoruz. Bir yerde halk varsa halk da aynı şekilde şemsiye rolü oynayarak boşa çıkarılabilir. Kısaca biz hava gücünü etkisizleştirme tarzında bu biçimde bir gelişmeyi önemsiyoruz.

Özellikle de tünel savaşında birçok yeni öğrendiğimiz hususlar oldu. Hem tünellerin biçimlerine ilişkin hem savaş tarzına ilişkin bizim için can alıcı diyebileceğimiz tecrübeler elde edilmiştir. O nedenle bizim bundan sonra arkadaşlarımızın daha güçlü savaşabileceğini ve devletin her türlü yönelimini boşa çıkarabileceğini söylemek mümkün.

Ancak onlar böyle tikanınca kimyasal silah kullandılar. Baktılar ki biz hava saldırılarına karşı tedbir almışız ve etkili olamıyoruz; bu sefer de kimyasala başvurdular. Onlar, kimyasal kullanmaları halinde oradaki insanların kimisinin öleceğini, ama diğerlerinin de bırakıp kaçacağını sanıyorlardı. Böylece kendileri de işgali tamamlamış olacaklardı. Çünkü '88' yılında Saddam Başûrê Kurdistan'da kimyasal kullandığında; pêşmerge güçleri sadece bulunduğu alanları değil, tüm Başûrê Kurdistan'ı terk etti. Bir kısmı Bakura çekilerek Türkiye'de mülteci olarak çeşitli yerlere yerleştirildi; bir kısmı da Rojhilatê Kurdistan'a çekilerek onlar da İran tarafında aynı şekilde kamplara konuldu. Yani Başûrê Kurdistan'da pêşmerge kalmadı; o zaman da bir tek bizim arkadaşlar kaldılar.

Dolayısıyla onlar hava saldırılarıyla tüneller karşısında sonuç alamadığını gördüler, ama kimyasal kullanarak herkesin korkacağını, ürkeceğini ve etkilenerek orayı terk edeceğini düşündüler. Zaten pêşmerge de etrafını tutmuş; dolayısıyla terk edenleri de pêşmergeenin esir alacağını tasavvur ettiler. Bu biçimde de tasfiye sürecini derinleştirmeyi öngördüler. Bu gerillanın bu

lunduğu yerlerde pêşmerge güçlerinin bütün geçitleri tutmasının nedeninin bu olduğu şimdi daha iyi açığa çıkmış bulunuyor. Onlara göre gerilla o zirveleri ve temel üs alanlarını bırakıp çekilecek, onlar da burada onların önünü kesecek ve teslim alacak. Herhalde "Türk devletinden kaçan gelir pêşmergeye teslim olur" diye düşünmüşlerdir.

Ancak böyle bir şey gerçekleşmedi. Bu konuda hem arkadaşların pratikte geliştirdiği bazı önleyici tedbirler var. Apocu fedai ruh, onun cesareti, fedakarlığı ve iradeleşmiş gerçeği, onların beklediği gibi bırakıp kaçma gibi bir pratik yaşanmadı. Tam aksine eğer bir arkadaşın yanı başında yoldaşları şehit olmuşsa, o yoldaşların anılarına doğru sahip çıkmak için sonuna kadar onların yanında direnmeyi esas aldı. Hiç kimse yoldaşını terk etmek istemedi. Mesela bu tünellerde direnen hiçbir güce, "sonuna kadar direnin, çıkmayın", vb denilmemiştir. Tam tersine hepsine, "inisiyatiflisiniz; ne zaman gerekli görürseniz tünelden çıkıp geri çekilme de yapabilirsiniz" denilmiştir. Ama ona rağmen ne gördük: Siyanê'de kararlınca bir direniş oldu; arkadaşlar şehit düştüler ama düşmanı Garê'de bırakmadılar. Sonra Mamreşo'da 10 günlük bir direniş oldu. Orayı da bırakmadılar; böylece kendi şahadetleriyle zafer tarzını perçinlediler. Sonrasında Zendûra'da 50 gün süren bir direnişle aynı şeyi gerçekleştirdiler. Onun ardından Girê Sor'da 77 gün süren direniş ve en son olarak da Werxelê'de 135 günlük bir direnişle aynı şekilde bir süreci gerçekleştirdiler. Kuşkusuz bütün bu yerlerde direnen tüm arkadaşlar şehit düşmedi. Örneğin Werxelê'de 2 tünel vardı ama bir tünelde sadece tek bir kayıp yaşandı. Bir tünelde yeni kullanılan kimyasal silaha karşı gerekli tedbirleri almamışlardı; o temelde Cumali arkadaşlar şehit düştüler ama hemen yanı başlarındaki tünelde 135 günlük savaş içerisinde sadece 1 kayıp yaşandı. Kaldı ki bu güçler sürekli dışarı çıkarak düşmana karşı çeşitli hamleler yapan, düşman üzerinden çok sayıda cephane kaldıran, düşman mevzilerini imha eden hareketli birlikler tarzında savaşmışlardır. Yoksa öyle tünele girip çıkmama tarzı yoktur. Arazide birlik ve timler var; onların savaşması söz konusu ama bir de içeridekilerin de dışarı çıkıp savaştıktan sonra geri tünele çekilme durumları var. Sadece bu belirttiğimiz yerlerde değil; içerisinde savaşın geliştiği Küçük Cilo, Dola Konferansê, Dola Mara, Şehit Serdar, Aris-Farîs, Tepe Suleyman tünellerinin tümünde savaş ve direnişler gelişmiştir. Çoğu yerde kayıplar yaşanmamış ve düşman da girememiştir. Mesela Dola Konferansê ve Dola Mara gibi tünellere düşman girememiştir.

Kuşkusuz bu direniş sürecinin yetersiz yanları da vardır ama eğer biz bu yetersiz yanlarını giderecek ek tedbirler geliştirirsek yeni gelişen gerillanın özgür alanları savunma tarzı belirttiğimiz gibi Devrimci Halk Savaşı perspektifinden kaynaklanan tarzıdır. Modernleşmiş, yenilenmiş, günümüzün teknolojik ve istihbari gelişmesine göre biçim kazanmış, profesyonel tim hareket tarzı, koordineli tim savaşı ve yine tünele dayalı benzer tim savaşı ve direnişi ile biçimlenen bu yeni mücadele tarzı önümüzdeki süreçte de ortaya çıkan tecrübelerden de yararlanarak daha da zenginleşerek üs alanlarımızı düşürülemez hale getirilmesi hedefleniyor. Bu konuda Türk devleti bir daha kırıldı. Evet yoğun psikolojik savaş araçları yoluyla başarılı olduklarını hep lanse ediyorlar ama Türk devletinin Avaşın'de yaşadığı hezimet Garê'den az değildir. Zap ve Metîna'da

da aynı şey vardır. Aslında ordu bozguna uğramıştır ama bunu itiraf etmiyorlar, kayıplarını az veriyorlar. Daha çok sürekli o Hulusi Akar adeta kelle avcısı misali sürekli bilmem ne kadar gerillayı imha ve tasfiye ettiğini söyleyerek övünüyor veya kendine başarı tablosu oluşturmak istiyor. Gerçekte öyle bir durum yoktur. Arazide onlar planladıklarını gerçekleştiremeyip sonuca da gidemediler. Bir tıkanma ve kırılmayı yaşadılar. Bu bir gerçektir.

2021 yılında Bakur gücümüz belli bir düzey kazanmıştır

Bakurê Kurdistan'daki gerillaya ilişkin de; evet bu son Ovacık şahadetleri bizim için önemli bir kayıptır. Olmaması gereken bir kayıp. Fakat o arkadaşların ne için o açığı verdiklerini az çok biliyoruz. Bazı hatalı ilişkiler ve durumlar var ama genel olarak kimi eyaletlerde baharda yaşanan bazı kayıplara rağmen, Bakur gerilla gücü de yıl açısından kendisini koruyabilmiş, gerektiğinde eylemsellik geliştirmiş ve belli bir düzey kazanmıştır.

Şimdi o iç işleri bakanı sürekli rakamlar vererek, o da başarılı olduklarını söyleyip, içine girdiği çeteci, mafyacı, pratiklerden böylece kendisini sıyırmayı hedefliyor. Onun için sürekli rakamlar veriyor. Halbuki biz zaten gerilla sayısını artırmak istemiyoruz. Mevcut durumda artırma bizim için çoğu yerde o kadar gerekli değildir. Yani bizim taktik yaklaşımımızı kendisi için başarıymış gibi gösteriyor, böyle bir kurnazlıkta bulunuyor. Fakat gerçekler tam öyle değildir.

Gerillanın 2021 yılında hem Bakurê Kurdistan'da hem de Medya Savunma Alanları'nda göstermiş olduğu direnişin çeşitli yetmezlik ve hataları kuşkusuz vardır. Biz bunları biliyoruz ama genel olarak belli bir performansı da gösterme söz konusudur. En azından Türk devleti ve ordusu bu yıl açısından hedeflediğine ulaşamamıştır. Bu da rejim bünyesindeki krizi daha da derinleştiren bir faktör durumundadır. Şimdi daha fazla buhran ve bunalımın derinleşmesinin altında aslında bu başarısızlık vardır. Çünkü bunlar her şeylerini aslında savaşa yatırdılar ancak savaşta da sonuç alamayınca, 'sıfıra sıfır, elde var sıfır' hesabına düştüler.

Burada gerillanın yarattığı taktik yenilik, derinleşme, Önder Apo'nun ideolojisi temelinde sergilediği fedai ruh, kararlılık, irade düzeyi ve derinleşen yoldaşlığın zor koşullarda yarattığı yetkin savaş performansı başarının en temel gücü olmuştur. Bu konuda büyük ve cesur kahramanları şehit verdik. Başta Cumali ve Rêber yoldaşlar olmak üzere Çavreler'in, Botan ve Zinarinlerin, yine Şoreş Beytüşşebapların, Hêjarların, Serhat ve Saryaların kahramanlıkları sayesinde bu başarı tarihe not edilmiştir. Yine arazi savaşında Şerzanların ve Bawerlerin yüksek fedakarlıkları ile gerilla tim hareketinde geliştirdikleri direnişlerin bunda çok büyük bir rolü vardır. Kısaca bedel verilmiş ama çok önemli bir sonuç da elde edilmiştir. Bu sonuç sadece Kürt halkının üzerindeki imha ve soykırımın önüne geçme değil; aynı zamanda faşizmin kurumlaşmasının önüne geçerek tüm Türkiye ve bölge halklarının başına bela olmasının da önüne geçen bir direniştir. Bu anlamda gerillanın yürüttüğü direniş tamamiyle Kurdistan'da bir varlık ve özgürlük direnişi olurken Türkiye ve bölgede ise bir özgürlük ve demokrasi direnişi olarak tarihe mal olmuştur.

hareket tim hareketi olacaktır. Timler ise çok nadiren bir araya gelmelidir.

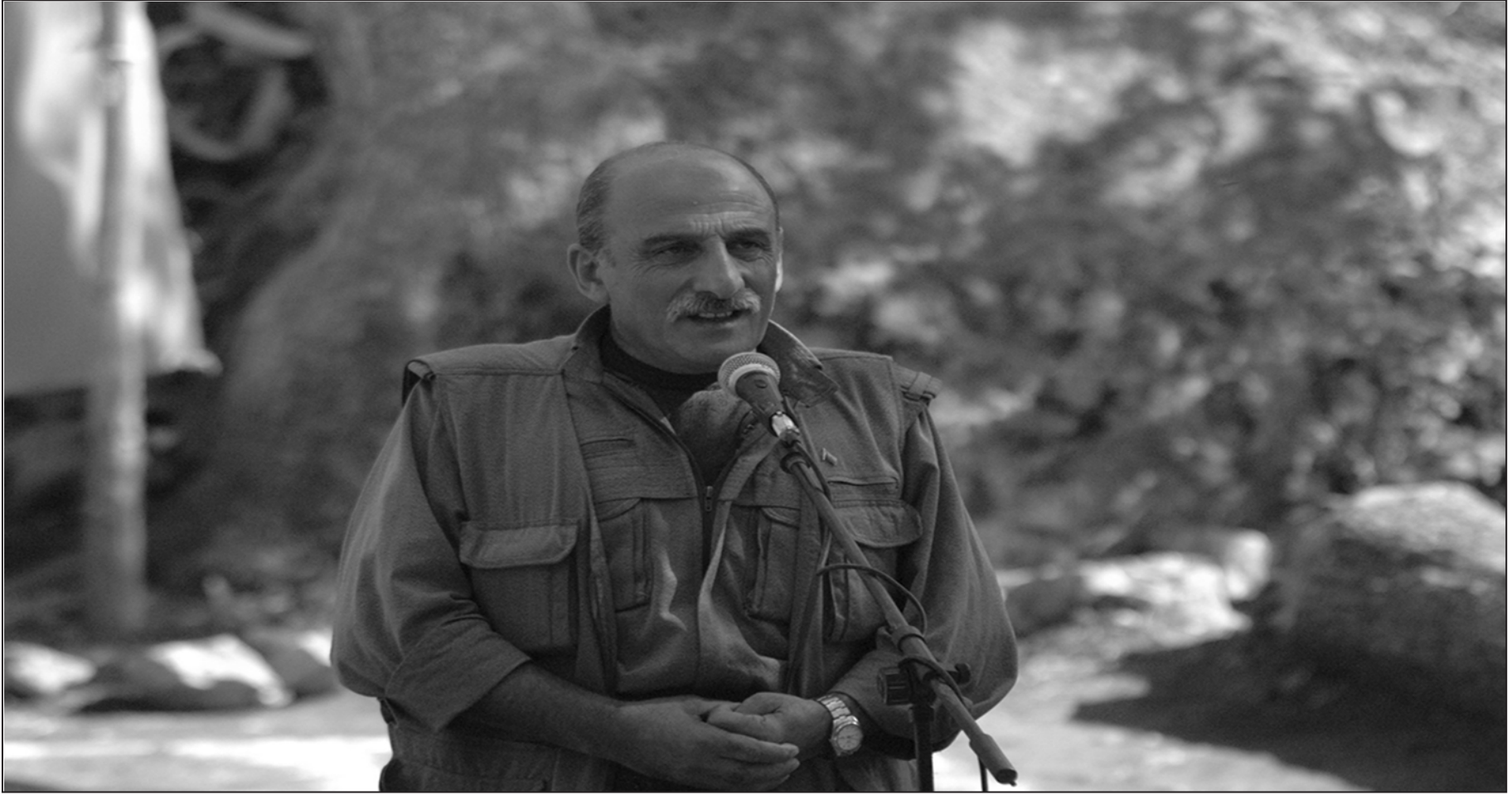
Ancak bütün bu söylediklerimizi hemen olduğu gibi hayata geçirdiğimizi söyleyemeyiz. Çünkü arkadaşlarımız arası yoldaşlık ilişkileri vardır; yine arkadaşların birbirine alışmaları durumu söz konusudur ki bir araya gelip sohbet etme ve vakit geçirme tutkusu çok fazladır. Aslında 'ahbap-çavuş ilişkileri' dediğimiz yoldaşlığı yanlış bir biçimde yaşama durumu vardır. Bu nedenle tim tarzını oturtmakta hala ciddi anlamda zorlanıyoruz. Bundan 4 yıl önce daha zordu. Şimdi biraz alışma var ama hala da bu sözünü ettiğimiz yaklaşımlar öne geçiyor. Bir bakıyorsun ki 2-3 tim bir araya gelmiş, günlerce bir arada kalmışlar; hatta bazen saldırıya uğramış ve darbe yemişlerdir.

Kürdistan toplumunda muhafazakarlık ve tutuculuk fazladır. Erken değişime gelmeyen bir kişilik yapılanması vardır. Geçmişte Önder Apo bu konuda çok uğraştı. Çok derin ve geniş çözümler yaptı. Kişide değişim ve dönüşümü yapmak üzerine çok yoğun ideolojik-felsefik, sosyal çözümler yaptı. Şimdi aynı şey bizim önümüze de her durumda çıkmaktadır. Geliştirilmek istenilen yeni tarza arkadaşlar hemen girmiyor. Buna karşın çok yetkin bir savaş gerekiyor. Özellikle çok zor koşullarda kalan arkadaşların birbirine bağlanma durumu yaşanıyor. Hatta biz bunu ailecilik olarak değerlendiriyoruz. Ailecilik tarzı geliyor, işte birbirini görmezse, ziyaret etmezse, bir arada kalıp sohbet etmezse adeta canları sıkılıyor. Bir araya gelince de bazen keşfe ta-

tarzı, ikincisi tünel savaş tarzı, üçüncüsü ise halk desteğidir. Çünkü bizim temel perspektifimiz Devrimci Halk Savaşıdır. Biz Halk Savaşı'nı o eski, Mao döneminde gelişen klasik, Uzun Süreli Halk Savaşı'ndan köklü değişiklikler yaparak güncellemiş bulunuyoruz. Buna da Devrimci Halk Savaşı diyoruz. Bu daha çok halk ordusu adı altında; sıradan, amatör kişilerin savaştığı bir gerilla ordusu değil, uzman-profesyonel kişilerin savaştığı bir gerilla gücü ve onunla birlikte sivil savunma gücü; o sivil savunma gücü yoluyla da şehirlere, ovaya ve değişik alanlara savaşı taşıma, oralarda yürütme biçiminde gelişmektedir. Bu da gerillada niteliksel bir değişimi ifade etmektedir. Bu, eskinin klasik milis gücü değildir; o güç yine olabilir ama bugün Bakur'da adına YPS dediğimiz Sivil Savunma Birimleri daha farklı bir örgütlenme biçimidir. Sadece dağda değil, aynı zamanda toplum içinde olan yarı sivil yarı askeri birimlerle birlikte bir bütünlüğü oluşturan ama birbiriyle fazla ilişkisi olmayan, farklı kulvarlarda örgütlenen bir yapılanma olmaktadır.

Bu anlamda gerillanın savaş perspektifinde bir değişimden söz etmekteyiz. Yani tünele dayalı yer altı savaşı; bu savaşın yaşandığı yerin etrafında tim savaşı ve bir de halkın desteği ile bu savaşın tüm ayakları oturmuş olmaktadır. Medya Savunma Alanları'nda halk kitlesi yoktur fakat gerek Avrupa gerekse de ülkenin değişik yerlerinden halk desteği sağlanabilir. Ancak Rojava gibi alanlarda ise halk bir biçimde fiili olarak sürece dahil olur; 'halk savaşı'

FAŞİZMİ YIKMA MÜCADELESİNDE İTTİFAKLARIN ÖNEMİ

PKK Yürütme Komitesi Üyesi Duran Kalkan

Türkiye'de krizin derinleştiğini artık herkes görüyor ve ifade ediyor. Bunu AKP-MHP faşizmi de artık itiraf etmek zorunda kalıyor. Kuşkusuz söz konusu kriz tek boyutlu değil, tersine çok yönlüdür. Ekonomik, sosyal, siyasal, ideolojik, askeri, kısaca yaşamın her alanındadır. Elbette söz konusu krizin birçok nedeni vardır. Türkiye'deki işbirlikçi yapılanma ve kapitalist modernite sistemine bağımlılık temel bir neden durumundadır. Tarihsel gelişim süreci ve içinden çıktığı Osmanlı sistemi yine başka bir nedendir. Kısaca söz konusu krizin tarihsel boyutları ve yapısal özellikleri vardır.

Fakat bütün bunlarla birlikte güncel nedenleri, yani AKP-MHP faşist yönetiminden kaynaklı nedenleri de esastır. Bugün Türkiye'de yaşanan çok yönlü krizin esas olarak Kürdistan'da yürütülen savaşa bağlı derinleştiği tartışma götürmez bir gerçektir. AKP-MHP faşizmi Bakurê Kurdistan'da açık bir soykırım savaşı yürüttüğü gibi, söz konusu bu savaşı işgal ve ilhak temelinde Kürdistan'ın Rojava ve Başûr parçalarına da yaymaktadır. Söz konusu savaşın yükü Türkiye'deki krizi her geçen gün derinleştirmektedir. Kürt halkının PKK öncülüğündeki kahramanca direnişi ise, Kürt özgürlüğüne dayalı olarak demokratikleşme dışındaki tüm çıkış yollarını kapatmaktadır.

Türkiye'de yaşanan bugünkü krizin temel nedeninin Kürt halkına karşı yürütülen soykırım savaşı olduğu tartışmasızdır. "Bir merminin fiyatı nedir, biliyor musunuz?" diyerek, faşist şef Tayyip Erdoğan da bu durumu itiraf etmiştir. Fakat söz konusu savaş da durduk yere çıkmamaktadır, tersine dayandığı ideoloji ve politikalar vardır. AKP-MHP'nin Kürdistan'da yürüttüğü savaşın esas olarak Kürt halk varlığını inkâr etme ve imha etmek isteme anlayış ve siyasetinden kaynaklandığı açıktır.

Demek ki yaşanan savaşın temel nedeni de AKP-MHP'ye hakim olan Kürt düşmanı, Kürt halkını yok etmeyi amaçlayan soykırımcı zihniyet ve si-

yasettir. Söz konusu krizin yapısal nedenleri de esas olarak bu zihniyet ve siyasetten kaynaklanmaktadır. Tarihsel sürecin ve dayandığı kapitalist modernite sisteminde yaşanan krizlerin bunda belli etkisi olsa da, Türkiye'de yaşanan krizin esas nedeni Kürt düşmanı ve soykırımcı zihniyet ve siyasettir; bu zihniyet ve siyasetin her şeye hükmetmesi ve yön vermesidir. Mevcut krizin yapısal boyutlarını yaratan esas neden de işte bu zihniyet ve siyaset olmaktadır. O halde Türkiye'deki krizin aşılmasının tek bir yolu vardır: Mevcut soykırımcı zihniyet ve siyasetin aşılması, Kürt özgürlüğüne dayalı olarak Türkiye demokratikleşmesini esas alan bir zihniyet ve siyaset devriminin, değişiminin yaşanmasıdır.

Türkiye'de sadece bir yönetim krizi değil, muhalefet krizi de yaşanıyor

Peki, Türkiye'de yaşanan söz konusu krizin en temel sonucu ne olmaktadır? Çok açık ki AKP-MHP faşizminin yıkılışı olmaktadır. Çünkü bütün alanlarda yaşanan kriz kendisini siyasal alanda toplamakta ve bir yönetim krizi biçiminde ortaya çıkmaktadır. Yani açık bir yönetimeme krizine dönüşmektedir. Kürdistan'daki devrimci savaşın ve Türkiye'de süren antifaşist mücadelenin vurduğu darbeler de bu krizi sürekli derinleştirmekte ve AKP-MHP faşizminin yıkılış sürecini hızlandırmaktadır.

Artık çaresi yoktur, AKP-MHP faşizmi mutlaka yıkılacaktır. Bunun anlaşılması bir yanı kalmamıştır. Fakat daha önemli olan ve iyi anlaşılması gereken şey, yıkılmanın sadece AKP-MHP faşizmi olmadığını, onunla birlikte soykırım ve savaş temelinde kurulmuş olan TC sisteminin yıkılmakta olduğudur. Bu nedenle de AKP-MHP faşizmiyle esasta aynı zihniyet ve siyasete sahip olan CHP ve Millet İttifakı da bir çare olamamakta ve söz konusu yıkılış sürecini durduramamaktadır. Çünkü zihniyeti ve siyaseti aynı olduğu için alternatif oluşturamıyor,

bir çare üretemiyor. Bu da Türkiye'deki krizi derinleştiren bir etken oluyor.

CHP ve Millet İttifakının özünde AKP-MHP faşizmiyle aynı zihniyet ve siyasete sahip olması şimdiye kadar AKP-MHP iktidarına hizmet etti, Kürt düşmanı faşist rejimi ayakta tuttu, koltuk değneği olarak AKP-MHP faşizmini günümüze kadar yaşattı. TC sistemi açısından bu temelde şimdiye kadar olumlu bir rol oynadı. Fakat aynı zamanda TC'nin tüm yönetim alternatiflerinin tüketilmesine de yol açtı. Kısa vadede rejime hizmet eden politik tutum, uzun vadede rejimin tükenmesi durumunu getirdi. Şimdi artık CHP ve Millet İttifakı da ciddi bir alternatif olamıyor. Bu durum belki AKP-MHP faşizminin ömrünün uzamasına biraz hizmet ediyor, fakat alternatifi tüketerek de TC sisteminin bitişini getiriyor. Kısaca Türkiye'de mevcut durumda sadece bir yönetim krizi yaşanmıyor, aynı zamanda muhalefet krizi de yaşanıyor.

Kuşkusuz bütün bunlar da Türkiye'de demokratik devrimin koşullarını her zamankinden daha olgun hale getiriyor. Dikkat edilirse, mevcut kriz sadece AKP-MHP faşist yönetimini bitirmiyor, onunla birlikte tüm faşist-soykırımcı zihniyet ve siyaseti bitiriyor. Aynı zihniyet ve siyasete dayalı çözüm alternatifini yok ediyor. O halde geriye sadece demokrasi alternatifi kalıyor. Demokratikleşme ve demokratik devrim tek çözüm yolu olarak ortaya çıkıyor.

Türkiye'deki mevcut krizi değerlendirirken, işte tüm bu boyutlarıyla ve sonuçlarıyla birlikte ele almak gerekiyor. Yoksa krizi sadece kapitalist sisteme bağlayıp Kürt sorunu ile bağını görmemek, krizin sadece AKP-MHP faşizmini tükettiğini görüp aynı zihniyette olan CHP-Millet İttifakı alternatifini de tükettiğini görmemek, söz konusu krizden aynı zihniyet ve siyasetle çıkılabileceğini sanıp, dayatan demokratik devrim sürecini anlamamak olur ki bu, doğru ve yeterli bir bakış açısı olmaz. Bu da günümüz Türkiye'sinde yaşanan çok önemli bir özgünlük olmaktadır. Doğru zihniyet ve politik

yaklaşım geliştirebilmek için, öncelikle bu özgünlüğün doğru görülmesi ve anlaşılması gerekir.

Birlik ve ittifak olmadan yeterli güç ortaya çıkmaz

Peki böyle bir durumda ne yapmak gerekir? Hiç kuşkusuz, her şeyden önce AKP-MHP faşizmine karşı devrimci ve demokratik mücadeleyi yaratıcı yöntemlerle çok daha fazla geliştirmek gerekir. Çok açık ki böyle bir şeyin tartışması bile olmaz. Çünkü, ne kadar yıpranırsa yıpransın, ne kadar çürürse çürüsün, hiçbir siyasi sistem kendiliğinden devrilmez. Mutlaka ona devirici, yıkıcı vuruşlar gerekir. Bu açıdan da devrimci ve demokratik mücadeleyi yaratıcı yöntemlerle geliştirmek şarttır. Bunun gerektirdiği cesaret ve fedakârlığı göstermek zorunludur.

Antifaşist mücadelede cesaret, fedakârlık ve yaratıcılık kuşkusuz çok önemlidir ve de gereklidir. Fakat yalnız başına bunlar yeterli değildir. Yeterli olabilmek için aklın gücünü iyi kullanmak, akıllı siyaset yürütmek de gerekir. Bu da devrimci birlik ve demokratik ittifak demektir. Hem antifaşist mücadeleyi yeterli düzeyde güçlü hale getirebilmek için ve hem de zafere ulaşabilme açısından devrimci birlik ve demokratik ittifak şarttır. Birlik ve ittifak olmadan yeterli güç ortaya çıkmaz. Dolayısıyla da AKP-MHP faşizmini yıkacak bir mücadele yürütülemez.

Çok açık ki, faşizme karşı daha güçlü mücadele edebilmek ve faşizmi yıkacak gücü biriktirebilmek için birlik ve ittifak gereklidir. AKP-MHP faşizminin ortaya çıkardığı mevcut sistemde siyasi mücadele ancak ittifaklarla yürütülebildiği için birlik ve ittifak gereklidir. Yine her devrim ittifaklarla başarıya ulaştığı için birlik ve ittifak gereklidir.

Dikkat edilirse, AKP-MHP faşizmi genelde İttihat ve Terakki Yönetiminin, özde ise 12 Mart 1971 ve 12 Eylül 1980 faşist-askeri darbelerinin bir sonucudur. Mevcut zihniyet ve siyasetini esas olarak bu süreçlerden almıştır.

Demek ki yüz yıllık, elli yıllık bir süreç söz konusudur. Tüm bu süreçlerde ortaya çıkan zihniyet ve siyaset yapılanmasıyla mücadele edilmekte ve bunlar aşılmaya çalışılmaktadır. Bu süreçlerin ortaya çıkartıp şekillendirdiği faşist-soykırımcı zihniyet ve siyasetle mücadele edilmekte, bunlar aşılarak Türkiye'ye demokratik zihniyet ve siyaset hakim kılınmak istenmektedir. Açıkça bir zihniyet ve siyaset devrimi yürütülmektedir. Türkiye'nin demokratik devrimi, özünde bir zihniyet ve siyaset devrimi olmaktadır.

Peki, yüz yıldır böyle bir faşist-soykırımcı zihniyet ve siyasete karşı nasıl mücadele edilmiştir? Elli yıldır 12 Mart ve 12 Eylül faşist-askeri darbeleri karşısında devrimci ve demokratik mücadele nasıl verilmiştir? Geriye dönüp TIP, DISK, TÖS, Dev-Genç süreçlerine bir bakalım. 12 Mart darbesine karşı THKP-C, THKO ve TIKKO örgütlenmeleri temelinde geliştirilen devrimci direnişe bakalım. Bütün bunlarda ortaya çıkan büyük cesareti, fedakârlığı ve yaratıcılığı mutlaka göreceğiz. Ama çok güçlü yoldaşlığı da göreceğiz. Geliştirilen devrimci birlik ve demokratik ittifakları da göreceğiz.

Örneğin Kızıldereli katliamına giden süreç bir ortak eylemdi. Mahir Çayan önderliğinde ve Deniz Gezmiş ve arkadaşlarını idamdan kurtarmayı hedefleyen bir THKP-C ve THKO ortak eylemiydi. Bu ittifak anlayışı 1974'te ADYÖD'ün kuruluşuna yol açtı. Söz konusu ittifaklar da 12 Mart 1971 faşist-askeri darbesine ve onun piyasaya sürdüğü MHP paramiliter güçlerine karşı yürütülen devrimci mücadeleyi ciddi biçimde güçlendirdi.

Yine 12 Eylül 1980 faşist-askeri darbesine karşı mücadele için kurulan Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi (FKBDC) çok önemli bir adımdı. Her ne kadar Taner Akçam ve benzerlerinin oportünist yaklaşımları sonucunda fazla uzun ömürlü olmadıysa da, esas olarak 12 Eylül faşizmine karşı mücadelenin çizgisini belirledi. Nitekim 12 Eylül rejimini yenilgiye uğratan PKK direnişi bu çizgi temelinde gelişti. Söz konusu çiz-

ğinin Kuzey Kürdistan'daki uygulanması 12 Eylül rejiminin başarısını önledi. Çok açık ki, benzer biçimde Türkiye'de de uygulansaydı, o zaman 12 Eylül faşist rejimi de arkasındaki faşist-soy-kırımcı zihniyet ve siyaset de yok olup tarihe karışacaktı.

Şimdi aynı devrimci anlayışın devamı olarak AKP-MHP faşizmine karşı 2016 yılında kurulan Halkların Birleşik Devrim Hareketi (HBDH) var. Ne zaman ki AKP ile MHP yeni bir faşist ittifak olarak 'Cumhur İttifakı'nın kuruluşuna gittiler, buna karşı devrimci parti ve örgütler de bir araya gelerek HBDH'yi kurup antifaşist devrimci mücadeleyi böyle bir ittifak temelinde yürütmeye yöneldiler. Kuşkusuz söz konusu mücade- lenin yeterli olup olmadığı tartışılabilir, ancak AKP-MHP faşizmine karşı en etkili devrimci mücadeleyi HBDH'nin yürüttüğü gerçeği tartışmasızdır. Böyle bir ittifak son altı yılda antifaşist devrimci mücadeleye çok önemli bir güç katmıştır. Eğer daha çok örgüt ittifaka katılmış olsaydı, o zaman AKP-MHP faşizmine karşı devrimci mücadele çok daha güçlü gelişecekti.

Türkiye'nin önünü açan ve halkların umudunu canlı tutan güç HDP ittifakıdır

Belli ki burada sorumluluk HBDH'yi oluşturup bu temelde devrimci müca- deleyi güçlendirmeye çalışanlarda değil, tersine kendine devrimci deyip de böyle bir devrimci ittifaka katılmayanlardadır. Bunda da "HBDH'nin uzun ömürlü ol- mayacağı ve aktif mücadele edeme- yeceği" gibi önyargılı anlayış önemli bir etken olmuştur. Fakat geçen altı yılın pratiği söz konusu anlayışın yanlış olduğunu kanıtlamıştır. O halde baş- langıçta katılmayan devrimci örgütler de şimdi katılıp HBDH'yi ve bu temelde antifaşist devrimci mücadeleyi güçlen- dirmeye çalışmalıdır. HBDH'nin kapı- larının bu tür katılımlara açık olduğu çağırısı birçok kez yapılmıştır. AKP- MHP faşizminin yıkılma sürecine gelmiş olduğu mevcut ortamda tüm devrimci örgütlerin HBDH'ye katılarak hem fa- şizmin yıkılışını hızlandırmaları ve hem de alternatif olarak yeni demokratik Türkiye'yi yaratmayı hedeflemeleri tek doğru devrimci anlayıştır.

Açık ki devrimci cephede gelişen bu ittifak çalışmasına paralel demokratik siyaset alanında da HDP'nin çok önemli bir ittifak çalışması olmuştur. AKP ve

CHP çizgileri dışında Türkiye halklarının demokratik yönetimini yaratmak üzere "Üçüncü Yol Siyaseti" biçiminde doğu- şunu gerçekleştiren HDP, son yıllardaki yasal değişikliklerin fırsat verdiği ittifak anlayışı temelinde kurulan Cumhur ve Millet İttifaklarına karşı üçüncü bir ittifak olarak Demokrasi İttifakını oluşturmak için önemli bir çalışma yürütmüştür. Dikkat edilirse, mevcut durumda Tür- kiye'nin önünü açan ve halkların umu- dunu canlı tutan güç HDP ittifakıdır.

Fakat mevcut haliyle HDP'nin yü- rüttüğü ittifak çalışmalarının Türkiye'deki tüm sol ve demokratik kesimleri içine alamadığı ve bütünlüklü bir Demokrasi İttifakı haline gelemediği de açıktır. Kuşkusuz bunda HDP'nin dar ve etkisiz yaklaşımlarının da sorumluluğu vardır ve elbette bunları da eleştirmek gerekir. Fakat tüm sorumluluğun da HDP'de olmadığı açıktır. Kendini sol, sosyalist ve demokratik olarak tanımlayan birçok parti adeta böyle bir Demokrasi İttifakına ihtiyaç yokmuş gibi, ittifaksız da faşizm yıkılıp demokrasi inşa edilebilecekmış gibi yaklaşmakta, adeta kendini siya- setsiz bir biçimde tek başına bırak- maktadır. Açık ki yalnız başına bir ide- olojik grup olunur, fakat bir siyasi parti olunmaz. İttifaksız siyaset yürütülemez ve siyasi başarı sağlanamaz. Genel siyaset açısından geçerli olan bu durum, devrimci ve demokratik siyaset açısın- dan çok daha fazla geçerlidir.

Her şeyden önce daha güçlü mü- cadele yürütebilmek ve faşizmi yıkacak güce ulaşabilmek için ittifak gereklidir. Bir hakim gerici gücü yıkmak için ge- nellikle bir devrimci ve demokratik ör- gütün siyasi gücü yetersiz kalır. Böyle bir durum da yeterli gücü ortaya çıkar- tabilmek için başka örgütsel güçlerle birliği veya ittifakı gerektirir. İdeolojik olarak birbirine yakın örgütler birlik yar- tırırken, ideolojik olarak birbirine yakın olmayan örgütler de siyasi birliği ifade eden ittifak kurarlar. Dikkat edilirse, mevcut durumda AKP-MHP faşizmi yı- kım sürecindedir, ancak tam yıkılabil- mesi için daha fazla vuruş gereklidir. Bu da antifaşist mücadelenin daha çok güçlendirilmesi ve etkili hale getirilmesi demektir. Açık ki bu da ancak tüm dev- rimci ve demokratik güçlerin ittifak yap- masıyla ve bu temelde güçlerini bir- leştirmesiyle sağlanır. Kısaca AKP- MHP faşizmi ancak ittifak temelinde güçlendirilen mücadele ile yıkılır.

Diğer yandan, AKP-MHP yönetiminin ortaya çıkardığı yeni sistemde siyaset

yapabilmek de ancak ittifak yaparak mümkün olmaktadır. Nitekim söz ko- nusu sistemi AKP-MHP ittifakı yaratmış ve hemen kendisini 'Cumhur İttifakı' olarak ilan etmiştir. Buna karşı CHP ile İyi Parti de 'Millet İttifakı'nı kurmuştur. Dikkat edilirse egemen sınıf siyaseti kendini iki ittifakta birleştirmiş ve mer- kezileştirmiştir. Böylece tüm krizli ya- pısına rağmen sistemi ayakta tutmaya ve ömrünü uzatmaya çalışmaktadır. Tabi bir yandan da Cumhur İttifakı'nın düşmesi durumunda yönetimin demo- kratik halk güçlerinin eline geçmesini engellemek için Millet İttifakını alternatif olarak tutmaktadır. Egemen sınıf siya- seti bu kadar örgütlü ve ittifaklı iken, iktidarını ve muhalefeti birlikte düşünür ve ele alırken, halkların demokratik si- yasetinin bu kadar parçalı, ittifaktan yoksun, her partinin kendi başına olması kuşkusuz kabul edilemez. Çünkü bir- likten ve ittifaktan yoksun olan devrimci veya demokratik hareketler zafer ka- zanamazlar.

Kaldı ki birlik ve ittifak devrimci ve demokratik güçler için yabancı kav- ramlar da değildir. Tarihe bakılırsa zafer kazanmış tüm devrimlerde birlik veya ittifak vardır. En çok örnek alınan 1917 Rus Ekim Devrimine bakalım. Devrimin somut ittifakla gerçekleştiği ve zafer kazandığı herkes tarafından bilinmektedir. Kaldı ki Bolşevik Hareket ilk çıkışından itibaren hep ideolojik katılık ve siyasi esneklik ilkesi teme- linde yürümüştür. Yani ideolojik mü- cadeleyi ve politik ilişki ve ittifakı esas almıştır. Bütün siyasi gelişimini çeşitli ittifaklara dayanarak sağlamıştır. Ta- rihin büyük devrimleri olan Fransız Devrimindeki, İslam Devrimi'ndeki du- rum da bundan farklı değildir. Demek ki devrim denen değişim olayı ancak çok çeşitli ittifaklar temelinde yürütülen mücadele ile gerçekleşmektedir.

Devrimci ve demokratik hareketin varlığını HBDH ve HDP ittifakları ortaya çıkarmıştır

Türkiye tarihi de birlik ve ittifaka çok yabancı ve de kapalı değildir. Yu- karda pratik durumu kısaca ifade ettik. Nitekim TKP sürecinde yaşananlar da bu temeldedir. 12 Mart 1971 ve 12 Eylül 1980 faşist-askeri darbeleri kar- şısında devrimci örgütlerin nasıl birlik ve ittifak arayışına yöneldikleri kısaca ifade edilmiştir. AKP-MHP faşist ittifakı

kına karşı da HBDH ve HDP ittifakları güncel olarak tüm devrimci ve demo- kratik mücadele sorumluluğunu omuz- lamıştır. Kuşkusuz zafer kazanan itti- faklar yapılamamıştır. Fakat yine de devrimci ve demokratik hareketin var- lığını ve mücadelesini söz konusu itti- faklar ortaya çıkarmıştır.

Şu gerçek hiçbir zaman unutulma- malıdır: Türkiye'deki krizi mevcut sistem güçleri, onların temsil ettiği zihniyet ve siyaset aşamaz. Türkiye'nin kangren- leşmiş sorunlarını mevcut egemen sınıf güçleri çözemez. Türkiye'deki mevcut kriz ancak Kürt özgürlüğüne dayalı Türkiye'nin demokratikleşmesiyle aşı- labilir, kangrenleşen sorunlar ancak böyle bir zihniyet ve siyasetle çözülebilir. Bunu da ancak Kürt halkının varlığını, özgürlüğünü ve demokratik haklarını kabul eden, kadın özgürlüğü temelinde bir toplumsal özgürlüğü esas alan, ulus-devletçiliği aşarak Demokratik Ulus çizgisine ulaşan, işçi ve emekçilerin demokratik hak ve özgürlüklerini kabul eden devrimci-demokratik güçler ya- pabilir. Onu da ancak birlik ve ittifak yaparak gerçekleştirebilirler. Hiçbir güç tek başına tüm bunları yapamaz. Bu temelde Türkiye'nin geleceğinin dev- rimci-demokraside, yani radikal de- mokraside, başka bir deyişle sol-de- mokraside olduğu açıktır. Bunun dışında Türkiye'de hiçbir yenilik ve yeni gelecek söz konusu olamaz.

Bu noktada, AKP-MHP faşizminin çöküş ve çözülüş sürecinin yoğunlaştığı günümüz koşullarında CHP ve İyi Par- tiden gelen çıkışların, Millet İttifakındaki hareketlenmenin doğru anlaşılması ge- rekir. Dikkat edilirse, bu güçler AKP- MHP faşizminden farklı bir şey söyle- memişlerdir. CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu "Kandil'i yerle yeksan et- mekten" söz ederken, İyi Parti Genel Başkanı Meral Akşener de "PKK ile aynı" diyerek HDP'ye saldırmıştır. Peki, Tayyip Erdoğan ile Devlet Bahçeli'nin zihniyeti ve söylemi de aynı değil midir? Buna rağmen, AKP-MHP yönetiminin sarsıntısı karşısında CHP ile ortağı niye aktifleşiyor? Çünkü, AKP-MHP fa- şizmi yönetemez hale gelince kitleler onlardan kopuyor ve yeni yönetim gücü arıyor, bu temelde HDP'ye ve diğer demokratik güçlere yöneliyor. Böyle olunca da HDP ve Demokrasi İttifakı güçlenip AKP-MHP'nin alternatifi haline geliyor. İşte CHP ve ortağı bunu en- gellemek, AKP-MHP faşizminin yıkılı- şının Türkiye'de bir demokratik devrime dönüşmesinin önünü almak, AKP-

Türkiye'deki krizi mevcut sistem güçleri, onların temsil ettiği zihniyet ve siyaset aşamaz ve kangrenleşmiş sorunları mevcut egemen sınıf güçleri çözemez. Türkiye'deki mevcut kriz ancak Kürt özgürlüğüne dayalı Türkiye'nin demokratikleşmesiyle aşılabılır, kangrenleşen sorunlar ancak böyle bir zihniyet ve siyasetle çözülebilir. Onu da ancak birlik ve ittifak yaparak işçi ve emekçilerin demokratik hak ve özgürlüklerini kabul eden devrimci-demokratik güçler gerçekleştirebilir.

CHP ya da Millet ittifakı merkezli bir siyaset, devrimci ve demokrasi hareketine kaybettirir

Olayların gelişimine dikkatle baka- lım. AKP-MHP yönetiminin geçirdiği son sarsıntı döneminde CHP ile ortağı hemen kitlelere "Sokağa çıkmayın" çağırısı yaptılar. Böylece AKP-MHP fa- şizmine karşı demokratik kitle hare- ketinin gelişmesini engellemeye ça- lıştılar. Fakat buna rağmen bazı dev- rimci gruplar sokağa çıktılar ve "Tayyip İstifa" sloganı atıldılar. Kadınlar 25 Kasım mücadelesini "Hükümet İstifa" sloga- nıyla yürüttüler. HDP Yönetimi farklı alanlarda mitingler düzenlemeye yö- neldi. Böyle bir durumda gördüler ki kitleler sokağa çıkıyor ve sokakta dev- rimcileri ve demokratları buluyor ve onlara yöneliyor. Bunun üzerine hemen CHP ile ortağı da bazı yerlerde mitingler düzenleme kararı aldılar. Bununla kuş- kusuz kitleleri kendi yanlarına çekmeye çalıştılar. Ama hangi kitleleri? Açık ki AKP ile MHP içindeki kitleleri değil, onlardan koparak HDP ve Demokrasi İttifakına yönelme durumunda olan kit- leleri. Yani aslında AKP-MHP yönetimini ve faşizmi yıkmaya amaçları yoktur, AKP- MHP faşizmi yıkıldığında alternatif ola- rak HDP ve Demokrasi İttifakının yö- netim olmasını engellemek görevleri vardır. Faşist-soykırımcı zihniyet ve siyaset tarafından bu temelde görev- lendirilmiş oldukları açıktır.

Çok açık bir biçimde görülüyor ki, Türkiye'deki krizi CHP ve Millet İttifakı aşamaz ve Türkiye'nin sorunlarını bu güçler çözemez. Zaten AKP'den önce, yani geçmişte bu güçler de iktidar ol- muşlardı. Bu sistemi CHP kurdu ve onlarca yıl yönetti. Meral Akşener, Tansu Çiller'in en ağır katliamlar yapan çete hükümetinin içişleri bakanıydı.

Aynı zamanda AKP kurucularından da birisidir. Yani mevcut krizin ortaya çıkartılmasından sorumlu güçlerdir. Deniyor ki, mevcut kriz ve sorunlar AKP-MHP'nin kurduğu "Başkanlık sisteminde" ortaya çıktı! Hayır, bu görüş doğru değildir. Kriz yapısaldır ve İttihat ve Terakki Yönetiminden beri birikerek gelmektedir. AKP-MHP Yönetimi mevcut krizi ve sorunları yaratan olmaktan çok, daha önce yaratılmış olanları büyüten ve çoğaltan durumundadır. Yoksa mevcut kriz ve sorunları yaratan faşist-soykırımcı zihniyet CHP ve ortanın savunduğu sistemde de vardır.

O halde AKP-MHP'yi çökerten krizi ve sorunları CHP ile diğer egemen sınıf partileri çözemez. Bu krizi aşma ve sorunları çözüme geçünü ancak Kürt özgürlüğüne dayalı olarak Türkiye'nin demokratikleşmesini öngören devrimci ve demokratik güçler gösterebilir. Kuşkusuz bu da kendiliğinden olmaz, tersine son derece örgütlü ve yaratıcı bir mücadele ile gerçekleşir. Devrimci-demokratik güçlerin böyle bir mücadeleyi etkili bir biçimde geliştirebilmek için de birlik ve ittifak yapmaları ve bu temelde güçlerini birleştirip büyütmeleri zorunludur. Demek ki güçlü anti-faşist mücadele için birlik ve ittifak gereklidir. Birlik ve ittifak içinse birincisi tek başına yalnız durmaktan vazgeçmek, ikincisi ise CHP ile ilişkilerle dikkat etmek, yani CHP'nin kuyruğuna takılmamak gerekir.

Mevcut durumda Türkiye'nin bazı devrimci ve demokratik güçlerinde tek başına hareket etme eğilimi güçlüdür. Halbuki devrimci alanda HBDH gibi son derece cesur ve fedakâr mücadele eden bir devrimci ittifak hareketi vardır. Demokratik cephede ise faşist teröre karşı yiğitçe direnen bir HDP-HDK ittifakı oluşmuştur. Bunlar devrimci birliği ve demokratik ittifakı büyütebilmek için son derece yoğun bir çaba harcamaktadır. Herkesle her şeyi tartışmaya ve ittifaklarını büyütmeye açıktırlar. Somut durum böyleyken, HBDH ve HDP'den uzak durmanın, faşizme karşı mücadeleden birlik ve ittifak içinde olmamanın anlaşılır ve izah edilir bir yanı yoktur. Açık ki devrimcilerin HBDH ile, demokratik güçlerin ise HDP-HDK ile birleşmesi, ittifak yapması gerekir. Bu konuda hiçbir ilke ve siyaset engel olarak gösterilemez. Birliğe ve ittifaka katılmamak ve ayrı durmak tehlikelidir.

Çünkü bu durum AKP-MHP faşizminin uzamasına hizmet etmektedir. Yine CHP ve ortaklarını heveslendirmekte, onların gücünü artırmaktadır. Sözle söylenen ne olursa olsun, pratikte gerçekleşenin bu olduğu tartışmasızdır.

CHP ile ilişkilere gelince, sol ve demokratik güçlerin birlik ve ittifaklarının engellenmesindeki en temel etkenin bu olduğu rahatlıkla söylenebilir. Adeta bazı güçler tarafından CHP'nin de sol ve demokratik olduğu sanılmakta ve iddia edilmektedir. Halbuki CHP'nin kendisi kendini sol ve demokratik olarak görmemekte ve tanımlamamaktadır. Dikkat edilirse demokrasi ittifakında değil, Millet İttifakında yer almaktadır. HDP ile değil, MHP ve İyi Parti ile ittifak yapmaktadır. Geçmişte Devlet Bahçeli ile ittifak yapmıştır, şimdi de Meral Akşener ile ittifak halindedir. Böyle bir güce sol ve demokrat denebilir mi?

Tüm sol ve demokratik güçler Demokrasi İttifakı içinde birleşmelidir

Deniyor ki CHP'nin içinde ve tabanında solcu ve demokratik güçler var ve onları kazanmak gerekir. Kuşkusuz bu görüş doğrudur. Fakat CHP içindeki solcu ve demokratik güçlerle ilişki kurup onları kazanmak ayrıdır, mevcut CHP siyasetiyle ve onu yürüten yönetimle ittifak yapmak, onun etkisine girmek ayrıdır. Birincisi doğruyken, ikincisi yanlıştır. Kaldı ki demokratik eğilimli olanlar sadece CHP içinde değil, AKP ve diğer partiler içinde ve tabanında da vardır, hatta MHP ve İyi Parti tabanında da vardır. Kuşkusuz bunlarla da ilişki kurup bunları da kazanmak için çalışmak gerekir. Ancak bu durum, söz konusu partilerin demokratik güçler cephesi içinde yer aldığı anlamına gelmez. Aynı durum CHP için de geçerlidir. CHP aldattıcılığından ve CHP'nin siyasi etkisinden artık tümüyle kurtulmak gerekiyor.

Kaldı ki HDP de, EMEP, TKP, Sol Parti gibi güçler de geçmişte CHP ile çeşitli ilişkiler içine girdiler. Örneğin CHP içinden aday olup milletvekili ve belediye başkanı seçildiler. Yerinde olup bir çizgi haline getirilmediği durumda bu tür yaklaşım belli sonuçlar

da verdi. Fakat bu hep böyle olamaz. Böyle olursa o zaman CHP'nin bir parçası haline gelir. Yerli yersiz CHP içinde kalırsa, o zaman CHP'nin kuyruğuna takılma olur. Bundan da kurumsal olarak CHP kazanır. Tabii demokrasi hareketi ise kaybeder.

Dahası, böyle yapılacaksa bile, bunun Demokratik İttifak temelinde yapılması, yani CHP ile bireysel değil de kurumsal ilişki içinde olunması en doğrusudur. Böylesi hem Demokrasi Hareketine ve hem de aslında CHP'ye kazandırır. Yani önce tüm sol ve demokratik güçler bir Demokrasi İttifakı içinde birleşmelidir. Ondan sonra bir seçimde CHP ile ittifak yapmak gerekirse kurumsal olarak yapılmalıdır. Bu biçimde başka güçlerle de seçim ittifakı elbette yapılabilir. Bu durum karşılıklı anlaşmaya ve çıkarların gözetilmesine bağlıdır.

Demek ki AKP-MHP faşizmini yıkacak devrimci-demokratik gücü ortaya çıkarabilmek için, birincisi dar ideolojik grup olmayı aşarak politika yapmaya, örgüt ve eylem olmaya yönelmek gerekir. Bu da her düzeyde ittifak yapmayı gündeme getirir. Çünkü politik mücadele ittifaksız olmaz. İkincisi ise, CHP'nin ideolojik, siyasi ve örgütsel etkisinden kopmak gerekir. Çünkü CHP'nin en küçük etkisi bile bir gücü sistem içinde tutmaya ve sisteme bağlı hale gelmeye götürür. Mevcut sistemin etkisinde kalarak da bu sistemi değiştirmek, faşist-soykırımcı zihniyet ve siyaseti aşmak, Kürt özgürlüğüne dayalı demokratik Türkiye'yi yaratmak mümkün olmaz.

Faşizme karşı Demokrasi İttifakını yaratmak tarihsel bir zorunluluktur

İdeolojik grup olma aşılıp CHP etkisinden kurtulduktan sonra geriye faşizmi yıkacak mücadeleyi geliştirecek ve alternatif demokratik sistemi inşa edecek ilişki ve ittifakları yaratmak kalır. Bunun için de birleşik ve yapıcı bir anlayış, asgari demokrasi ilkeleri ve sorumluluk üslenme yeterlidir. Bu düzeye gelindikten sonra AKP-MHP faşizmini yıkacak ve yerine bir benzerinin geçmesini engelleyecek Demokrasi gücünü ortaya çıkarmak ve etkili kılmak zor olmaz.

Bu noktada her partinin kendi programını dayatmaması, asgari demokrasi programında birleşilmeye hazır olunması ve yapıcı yaklaşılması önemlidir. Bunlar da olursa en geniş ve güçlü Demokrasi İttifakı mutlaka yaratılır.

Burada isimlendirmeye fazla takılmamak gerekir. Sol ittifak mı denecek, yoksa demokrasi ittifakı mı veya başka bir isim mi kullanılacak; bunlar o kadar belirleyici değildir. Kaldı ki bu tür isimlendirmeleri karşı karşıya getirmemek gerekir. Yine önce sol ittifak, sonra demokrasi ittifakı gibi kategorileştirmek de fazla anlamlı değildir. Kuşkusuz kendine sosyalist diyen partiler önce kendi aralarında sosyalist bir ittifak kurup, ardından da en geniş demokrasi güçlerini içinde toplayacak bir Demokrasi İttifakına katılabilir. Yine önce Türkiye'nin sol partileri ittifak kursun, sonra Kürtlerle ittifak içine girilsin biçimindeki bir anlayış var ki, eğer yapılabiliyorsa bu da mümkündür. Burada önemli olan tüm anti-faşist demokrasi güçlerini en geniş bir Demokrasi İttifakında birleştirip, egemen sınıfın Cumhuriyet ve Millet İttifaklarının karşısına üçüncü güç olarak çıkarmaktır. Buna hizmet eden ve güçlendiren her türlü ara ittifak da elbette yapılabilir.

Üzerinde durmak istediğimiz esas nokta, egemen sınıf siyasetinin ittifaklar yaparak kendini merkezileştirmesi karşısında demokratik halk siyasetinin, sol, sosyalist ve demokrasi güçlerinin yaşadığı parçallığın aşılmasıdır. Mevcut durumda ciddi bir parçallığın yaşandığı ve bu nedenle anti-faşist mücadelenin istenen boyuta çıkamadığı ortadadır. Bu durum hem AKP-MHP faşizminin ömrünü uzatmakta ve hem de Millet İttifakı gibi sahte bir gücün yerine aday olmasına fırsat vermektedir. Halbuki Demokrasi İttifakının potansiyeli en geniş olanıdır, bu potansiyelin asgari düzeyde örgütlenip harekete geçirilmesi Demokrasi İttifakını birinci siyasi güç haline getirir.

Bu anlamda sol-demokratik ittifak çok daha fazla büyütme ve genişletmeye kesinlikle ihtiyaç vardır. Kuşkusuz HDP kendi içinde bir ittifaktır, fakat mevcut haliyle Türkiye'nin tüm demokratik güçlerini birleştirmiş olan bir ittifak değildir. Onun dışında Sol Parti, EMEP, TKP gibi tarihsel geçmiş

olan, sol geleneği temsil eden birçok parti vardır ve onların hepsi de çoğunlukla tek başınadır. Bu durumda ne faşizme karşı etkili sokak eylemi yapılabilme ve ne de seçimde istenen etkinliğe ulaşılabilmektedir. Sonuçta en üst çatı biçiminde de olsa bunların hepsini birleştirecek en geniş Demokrasi İttifakını yaratmak tarihsel bir zorunluluk ve temel bir görev olmaktadır.

Açık ki böyle bir Demokrasi İttifakı Mustafa Suphi'den bu yana gelen yüz yıllık tüm sol-demokratik birikimi, Mahir Çayan, Deniz Gezmiş ve İbrahim Kaypakkaya'dan bu yana gelen elli yıllık devrimci-demokratik birikimi, adını burada saymadığımız tüm sosyalist ve devrimci kişiliklerin yarattıkları birikimi, işçi, emekçi ve aydın hareketlerinin tüm birikimini, Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan'da somutlaşan tüm Kürt direnilerinin büyük birikimini, özgürleştirici ideolojik ve eylemsel gücüyle tüm kadın özgürlük birikimini, Dev-Genç'ten bu yana gelen tüm Türk ve Kürt gençlik dinamizmini kendi bünyesinde toplayıp birleştirmeli, AKP-MHP faşizmini yıkıp CHP engelini aşarak Kürt özgürlüğü temelinde demokratik Türkiye'yi yaratmaya yürümelidir.

Türkiye'de demokrasi hareketinin önu açıktır. Çünkü elli yıllık, hatta yüzyıllık faşizm ardından demokratikleşme Türkiye'nin ve burada yaşayan herkesin hakkıdır. Kürdistan dağında ve tüm kentlerde gelişerek süren devrimci direniş böyle bir demokratikleşmenin önünü açmakta ve onun için en büyük gücü ortaya çıkarmaktadır. AKP-MHP faşizminin derinleştirdiği kriz, Türkiye'de acil bir değişiklik ve demokratikleşmeyi gerekli kılmaktadır. Gerisi demokratik siyaset yürüten güçlere, parti, yönetici ve kadrolara düşmektedir. Bunların da tarihi görevlerini asgari düzeyde yerine getirmesi AKP-MHP faşizmini yıkacak, CHP engelini aşacak ve Türkiye'yi Ortadoğu'nun ve dünyanın en demokratik ülkesi haline getirecektir. Hedef budur ve bundan daha güzel ve anlamlı bir amaç olamaz. O halde böyle bir ortak amacın başarısında pay sahibi olabilmek için herkesi demokratik yarışa davet ediyoruz!

AKP'NİN ALEVİ AÇILIMI

ALEVİLERİ BÖLMEK, DİYANETE TESLİM ETMEK AMAÇLIDIR

Alevilerin inançlarını özgürce yaşaması önündeki yasal engellerin kaldırılması, tıpkı Kürt halkının demokratik haklarını kullanması önündeki yasal engellerin kaldırılmasındaki gibi partiler üstü bir meseledir. Devletin tekçi zihniyeti değişmeden, iktidar klikleri de bu değişime ayak uydurmadan ne Kürt sorunu ne de Alevilerin inanç özgürlüğü sorunu çözülemez. Kürt inkar ve imhası, Alevi inkarı ve asimilasyonu bugün iktidarda olan kliklerin temsil ettiği aklın ürünüdür. Türk devleti AKP-MHP ile tam bir faşist devlet olmuştur. Yani Türkiye'de artık faşizm resmleşmiştir. Rejim ve devlet faşistleştiği halde muhalefet partilerinin devlete tek bir eleştiri dahi yöneltmemesi, devlet aklını ve kurumlarında değişikliğe gideceği mealinde tek bir söz dahi sarf etmemeleri, iktidara gelirse bu faşist düzeni sürdürürüz demektir.

Cihan Eren

Sadece Alevilere yönelik politikası değil, Kürt sorununu ele alış biçimi de dahil, Türkiye'nin demokratikleşme sorunlarının tümünü çıkarları doğrultusunda kullanan Erdoğan ve AKP rejimini tanımak için, Türk ulus devletinin hangi ortamda kurulduğunu, yaşadığı değişim ve dönüşümü anlamayı gerektirir. Türk ulus devletinin devraldığı mirası, bu mirası kullanan iktidar kliklerini sınıfsal özellikleriyle hatırlatmak da konumuzu anlaşılır kılacaktır. Kendilerini AKP ve MHP olarak örgütlemiş kesimin Türk egemen sınıflar tarihinde nerde durduklarını belirtmek de günümüzde yaşanan gerçekliği anlamayı kolaylaştıracaktır. Bu amaçla konumuza gündeki durumu, birinci dünya savaşı öncesinde ve sonrasında yaşanan siyasi gelişmelerle bağını kurarak değerlendirmekte fayda olacaktır.

Osmanlı soykırımcılığından günümüze, Türk devletinin Alevi politikası

Türkiye Cumhuriyeti devletinin bugün ki durumunu, politikalarını, özgün olarak da Alevilere dönük uygulamalarını anlamak için en az 1900'lerin başına kadar gitmek gerekiyor. Türk devleti, Osmanlı bakiyesi üzerine kurulmuştur. Osmanlıdan kalma birçok geleneği sürdürmektedir. Özellikle de AKP iktidarı, Osmanlı sultanlarının yaptıklarına bakarak adeta kıyas yoluyla iş yapmaktadır. Dolayısıyla bugün, Osmanlı'nın kapitalist sermaye ile ilişkilerinin, halklar ve inançlar politikasının gündeki versiyonlarının yaşanıyor olması kimseyi şaşırtmamalıdır. Türkiye Cumhuriyeti devletini kurduran ve ona Osmanlıdan farklı olma imkanı veren asıl gelişme, 1917 Ekim Devriminden sonra ortaya çıkan yeni dengeler ve dünya siyasal sisteminin temel iki kutba ayrılmasıdır. TC ile Osmanlı arasında esaslı farklılık olan ümmetten millete, saltanattan cumhuriyete geçmiş olmak, AKP ile birlikte anlamını ve önemini yitirdiği için şimdilik değinmeye gerek yoktur. AKP ve Erdoğan'ın kendi dinci ve milliyetçi rejimini inşa ederken cumhuriyetin kurucu kadrolarının Ekim Devrimini kapitalizme karşı tehdit olarak kullanma politikasını taklit etmesi de Türk egemenlerindeki devlet ve iktidarın devamlılığına iyi bir örnek olarak verilebilir. Bu ve benzer hususları birlikte değerlendirdiğimizde, Türk ulus devletinin AKP-MHP görüntüsü altındaki güncel durumunun neyi ifade ettiği, bu faşist ve dinci kliğin tarihteki muadillerinin kimler olduğu, halklara ve inançlara hangi mantıkla baktıkları daha rahat anlaşılmış olacaktır.

Kapitalist modernite çağını ifade eden temel kurum ve kuruluşlar Ortadoğu'da geç ortaya çıkmıştır. Bu çıkma, sistemin Ortadoğu'daki müdahalesini daha sert yapmasına, halk ve inanç gruplarının büyük soykırımlar

yaşamasına yol açmıştır. Ortadoğu'da kapitalist modernitenin yol açtığı tahribatların büyük ve derin olmasının başlıca sebebi zamanı çoktan geçmiş Osmanlı hanedanının varlığını ve iktidarını sürdürmek istemesi, bu amaçla esas aldığı her bakımdan gerici politikasıdır. Hanedanın, 'Osmanlı oyunlarıyla' gerekmediği halde ömür uzatması, sadece devlet değil aile ve hanedan olarak da yok olmasına yol açmış oldu. Emperyalistlerin çıkarları için onlarca yıl ayak tuttuğu Osmanlı, bu durumu fırsat sanmış, birinci paylaşım savaşını Erdoğan'ın sık sık dillendirdiği krizi fırsata dönüştürme' mantığı ile ele almaya çalışmıştır. Vakti dolduğu halde kalmakta ayak direyen bir devlet ve iktidarın sonunun çok kötü olacağını iyi bir örneğidir Osmanlı ve dönemin ittihaççıları. Dolayısıyla Osmanlı'nın son yüz yılındaki politikasına, Ortadoğu'yu komalık duruma sokma, takatsiz bırakarak dış saldırılara sonuna kadar açma politikası demek yerinde olacaktır. Adeta "hasta adam", üzerinde yattığı tüm topraklara virüs bulaştırarak sağlıklı tek bir insanı bırakmayarak halk tabiri ile "murdar" bir halde yıktılıp gitmiştir.

Bilindiği gibi bugün Ortadoğu'da varolan siyasi haritanın ilki birinci dünya savaşından sonra çizildi. Politikaları, siyasi dengeleri, ilişki ve çelişkileri de önemli oranda 1918 sonrasına dayanmaktadır. Kürtlerin halk olarak parçalanarak yok sayılması, Arapların kabul edilmesi ancak 22 parçaya bölünmesi, Ermenilere katliamı unutturmak için küçük bir devletin verilmesi, Asuri-Süriyani-Keldanilerin azınlık statüsüne düşürülüp sadece kültürel bir topluluk olarak görülmesi, Osmanlı artığı askeri bürokrasiye bir devletin bahşedilmesi gibi daha birçok sonuç, Birinci Dünya savaşından sonra Ortadoğu topraklarındaki kimlik ve kültürleri kapitalist sisteme monte etme politikasının sonucunda ortaya çıkmıştır. Yazımızın konusu Türk devletinin Alevi politikası olduğu için özellikle de Türkiye Cumhuriyeti devletine odaklanmak daha doğru olacaktır. Diğer hususlara da bu konu bağlamında yer vermek konumuzu anlaşılır kılacaktır.

Çağ dışılık Türk egemenlerinin tarihsel özelliği ve gerçekliği olmaktadır

Kapitalist uygarlığın olmazsa olmaz kabul ettiği devlet ulus, Ortadoğu'daki etkisini esasta 1900'ün başında politik bir olgu olarak hissettirmiştir. Devlet ulus kavramının tanım ve içerik olarak Avrupa menşeli olması, Hristiyanlığın da etkisiyle Ortadoğu'nun kadim halklarından Ermeni ve Asuri-Süriyani-Keldani halkların erkenden uluslaşma arayışına girmesi, Osmanlı'nın ilk bu halkları soykırıma tabi tutmasını beraberinde getirdi. Osmanlı soykırımcılığı, Osmanlı Türk egemenlerinin, sınıf olarak çağa ayak uydurmak yerine, çağın gelişmelerini durdurmak, çağın hakim para-

digmasına uymaya çalışanları suçlayarak katletmelerinin sonucudur. O gün bu gündür Türk egemenleri gelişmeye, ilerlemeye, halklar için iyi ve güzel olana hep düşman olmuştur. Hristiyan halkların soykırımına benzer bir siyaseti bugün Osmanlıcılığı devam ettirmek isteyen AKP-MHP rejimi Kürtlere ve Alevilere dönük yürütüyor. Osmanlı, cumhuriyetin kuruluş yılları ve AKP-MHP rejimi arasındaki benzerlik sadece soykırım uygulamalarıyla sınırlı değildir. Bugün Ortadoğu demokratikleşme sürecine girmiş, Kürtler ve Araplar 1918'den sonra maruz kaldıkları büyük haksızlığı düzelterek bölgemizin kadim tarihine yakışır bir gelişmeyi ortaya çıkarma çabası içindedir. Tüm halklar için iyi ve güzel olan bu gelişmeye de 1900'ün ortalarından sonra olduğu gibi bugünde Türk egemenleri karşı çıkıyor, engellemek istiyor. Emperyalist devletlerin bölgemizdeki sömürsüne yeni fırsatlar sunuyor. Türk devleti bugün de bölgemizin demokratik gelişmesine olumlu yaklaşmak yerine engel oluyor, başta Kürtler olmak üzere bölge halklarına soykırım dayatarak, bir kez daha Ortadoğu halklarını çağın dışına itmek istiyor. Çağ dışılık Türk egemenlerinin tarihsel özelliği, politika adı altındaki gerçekliği olmaktadır. Dolayısıyla Türkiye Cumhuriyeti devletinin son yüz yıllık tarihinden çıkaracağımız en önemli sonuçlardan biri, egemen sınıflar anlamında Türklüğün Ortadoğu'daki demokratik gelişmeyi engelleyen, demokratikleşme karşıtı, halkların ve inanç guruplarının taleplerini düşman gören bir karaktere sahip olduğudur. Ancak bu karakterdeki bir zihniyet ve siyasetin sonuna gelinmiştir. Bu gelişme şiddeti her gün daha da artan biçimde Türk devletini kendi içinde ciddi sorunlarla karşı karşıya getiriyor. Demokratikleşerek tüm sorunlarını çözebilme imkanı varken ve gelişme potansiyelini harekete geçirip maddi ve manevi zenginleşmeyi elde etmesi mümkünken bu yolu seçmiyor. Bunun yerine iktidar İslam'a dayandırılmış milliyetçi ve faşist politikalarla tıpkı Osmanlı gibi "hasta adam" olmayı seçmiştir. Bu politika da Türkiye sınırları içinde en büyük zararı Kürtlere ve Alevilere veriyor. Osmanlı son dönemlerinde olumlu tüm gelişmelere, teknolojik yenilenmeye "kafir icadı" diyerek karşı çıkmış, bu değişimden faydalanmak isteyenleri din düşmanı ilan etmiş, haklarında tahki-katlara başvurmuş, kimilerini de tekfir etmiştir. AKP-MHP'de Türkiye'nin demokratikleşmesini, zenginleşme potansiyelini değerlendirmek isteyen herkese terörist, hain diyerek suçlamakta, tutuklamaktadır.

İster halkların demokratik ve özgürlükçü sistem arayışı olsun ister egemenlerin devletçi iktidar arayışları olsun, her türlü toplumsal gelişme, ortaya çıktığı çağın ruhuna göre mücadele etmek zorundadır. Çağın gelişme diyalektiğine uymayan bir güç, akıntıya karşı kürek çekiyor demektir. Toplumsal ve siyasal

mücadeleler gerçekliğinden baktığımızda, zamana göre olmayanlar ya başka güçlerin işbirlikçisi olmuştur ya gericileşerek kendi kendilerini bitirmiş ya yenilip teslim olmuş ya da başka güçler içinde eriyerek yok olup gitmiştir. Bu tür güçlerin yapabildiği en iyi şey, şayet büyük güçler arasında doldurulması gereken bir siyasi boşluk oluşmuşsa, büyük tavizler, bedeller karşılığında bu boşlukta kendilerine yer bulmaya çalışmasıdır. Kapitalizmin kar ve kazanç elde etme karakterinden ötürü büyük güç odakları arasındaki siyasi boşluğa girmenin bedeli çok daha ağır olabilmektedir. Kapitalizmde siyasi dengelerin yol açtığı boşluğa yerleşmeye çalışanlar da büyük güç odakları oraya yerleştirmekte, zamanı gelince oradan alıp halk tabiri ile havadaki boşluğa bırakabilmektedir. Bu tarihsel gerçekliğe verebileceğimiz en iyi örnek, Soğuk Savaş sürecinde NATO ve Varşova bloku arasındaki dengelere dayalı politika yapmaya çalışan Bağlantısızlar Hareketine üye birçok devletin, reel sosyalizmin çöküşünden sonra başına gelenlerdir. Bu gerçeklikten Türkiye devletine bakınca yaşananlar çok daha ilginç olmaktadır.

Türk egemenleri, sağcısı solcusuyla, dincisi laikçisi ulus devletlerinin doğu, batı bloku arasındaki boşluğa yerleştirilmek üzere kurulmadığını, kendi iradeleriyle batılı değerleri seçerek çağdaş bir ulus devlet kurdukları iddiasındadır. Mustafa Kemal siyasetinde bu yönlü bir eğilim ve arayışın olduğunu söylemek mümkündür. Ancak bu onda sadece bir eğilim ve arayış düzeyinde kalmıştır. Pratikte yaşananlar çok ayrı olmuştur. Şöyle ki, 1800'lerden sonra başını İngiltere'nin çektiği kapitalist sistem güçleri, Osmanlı egemenliğindeki toprakları kendi aralarında pay etme siyaseti gütmeye başlamıştır. Osmanlı'nın birinci paylaşım savaşında yenilen tarafta yer alması, kapitalist sistemin yüz yıllık planını adım adım devreye sokacak ortamı yaratmıştı. Bu planın pratikleştirilmesi aşamasında Ekim Devrimi gerçekleşti. Kapitalist sistem, böyle bir gelişmeye hazır olmadığı için adeta şok olmuştu. Sosyalizmin bir dünya savaşı ortamında zafer kazanması, kapitalist güçleri çok büyük bir korku içine soktu. Böylece sosyalizmin önünü almak için alelacele tedbirlere yönelmek zorunda kaldılar. Sosyalizmin, savaşın derin tahribatlarının yaşandığı Avrupa kıtasındaki emekçiler ve halklar arasında yayılmasını engellemek için Hitler ve Mussolini örneklerindeki gibi kara faşist rejimleri geliştirecek politikalarla yöneldiler. Faşist rejimlere yol açan politikaların devrede olduğu bir dönemde kurulmasına izin verdikleri devletlerden biri de Türkiye Cumhuriyeti oldu. Ekim Devrimi, başını İngiltere'nin çektiği kapitalist blokun savaş öncesinde ve hatta savaş içinde Osmanlı bakiyesi üzerinde kurdukları planlardan tümden vazgeçmeye de değışikliğe gitmesiyne yol açmıştır. Böylece bahsetmeye çalıştığımız sosyalizme karşı tedbirlerin başında gelen, Anadolu topraklarında devlet kültürü ve tecrübesi

olan Osmanlı askeri bürokrasisine devlet kurma yolunu açtılar. Ekim Devriminin dünya siyasal sisteminde ve politik dengelerinde yol açtığı sonuçlar olmamış olsaydı, Türkiye Cumhuriyeti devleti kesinlikle olmayacaktı. Olsaydı da yüksek olasılıkla orta Anadolu bozkırlarıyla sınırlı bir ülke olacaktı. Bu husus Türkiye devletinin kendi politik iradesiyle iki kutup arasına yerleşmediğini, dış güçlerin desteği ile kurulup kullanıldığını yeterince açıklamaktadır.

Sosyalist SSCB ve kapitalist İngiltere ve Fransa gibi devletlerin Türk ulus devletini, ilk yirmi yılında tümüyle kendi safına çekmek için çok ciddi siyasi ve ekonomik destek sunduklarını biliyoruz. Örneğin yönetici kadroları içinde 1915 Ermeni soykırımını yapanların olmasına rağmen bu insanlık suçlarının görmezden gelinmesi, 1925, 1927 ve 1938 Kürt soykırımlarına sessiz kalarak destek olmaları, bu desteğin siyasi yanını, büyük demir çelik üretim tesisleri başta olmak üzere tarım ürünlerinin değerlendirildiği sanayi teknolojileri sunmaları da ekonomik desteğin örnekleri içinde sayılabilir. Böyle bir politik ortamda Mustafa Kemal, bağımsızlık olma anlamına gelen kimi sözler sarf etmişse de bu sözlerinin devletin kuruluş amacına ters görülmüş, ne kapitalist sistem ne de reel sosyalist devlet tarafından kabul görmemiştir. Bu çıkışları nedeniyle özellikle de İngiltere tarafından etrafı boşaltılarak yalnızlaştırıldığını Kemalist tarihçiler bile yazmıştır.

Yasal statü adı altında Aleviler için yeni bir soykırım hazırlanmaktadır

Türk devletinin nasıl kurulduğunu, görevinin ne olduğunu, nerede ve nasıl durması gerektiğini gösteren en çarpıcı olaylardan biri de Adnan Menderes ve arkadaşlarının idamıdır. Menderes, Türk sanayi burjuvazisi ile toprak burjuvazisi arasındaki çelişkide, kapitalist sermayenin uzantısı olan sanayi burjuvazisi yerine toprak burjuvazisinin çıkarlarını temsil edip SSCB'ye yönelmek isteyince, bedelini canıyla ödemiştir. Türkiye'deki sistemin SSCB'ye kayabileceği görüldüğünden 1960'tan sonra her on yılda bir olmak üzere üç askeri darbe yapılarak, devlet ve sistem tümüyle kapitalist sisteme monte edilmiş oldu. Türkiye'de dinci milliyetçi kesimin önü de bu darbelerle açılmıştır. Türk devletinin bu özelliğinden anlaşılması gereken şey, sermaye sınıfının ya güç olmak için ya da güçlendiğini varsayarak mevzi değiştirmek istediğinde, büyük güçler arasında gidip geldiğidir. Ve böylesi süreçlerde Dersim katliamı, Varlık Vergisi, 6-7 Eylül olayları gibi soykırım politikalarını devreye koyacağı da hatırdadır. Bu karakterdeki politikasının günceldeki versiyonu, başta Rojava ve Şengal olmak üzere Kürt halkına dönük soykırım saldırılarıdır. Alevileri inançlarından kopartacak politikalarla ağırlık vermesidir.

Bu politik geleneği AKP-MHP rejiminin Alevi politikaları bağlamında ele aldığımızda, Türk devletin Alevi açılımı yaparak Alevilere yasal statü vermesi, inançlarını özgürce yaşamaları için imkan sunması değil, soykırıma tabi tutmak için hazırlık içinde olduğunu vurgulamak daha doğru olacaktır. Unutulmamalıdır ki Alevilik ne milliyetçi laik Kemalistlerin ne de dinci milliyetçi Türk egemenlerin aklında yeri olmayan bir olgudur. Türk ulusu demek, Türk İslam sentezi dinci ve Hanefi mezhepli, milliyetçi ırkçı topluluk demektir. Türk olmak için Türkmen de olsa tarihsel kültürünü, değerlerini hatta tarihini ve dilini inkar etmeyi gerektirmektedir. Alevilik, yasayla sınırları çizilmiş, kültürel geçmişi yitirilmiş bu Türk ulusu için tehlikeli görülüp yok edilmesi gereken bir inanç ve kültür olarak tanımlanmıştır. Türk ulusu ya da onların deyimiyle Türk milleti denilen topluluğu en iyi temsil eden, bu kimlikten olmayanları Türk saymayan, kendine oy vermeyenleri de yurttan olarak görmeyen AKP-MHP rejiminin Alevileri Alevi olarak tanıması, devenin iğne deliğinden geçmesinden daha zor bir hal almıştır. Bu gerçeklikten ötürü, AKP-MHP gibi bir zihniyetten Alevileri tanıyacağını beklemek en hafif deyimle saflık olacaktır. Alevileri kendi inanç ve kültürüyle tanıyacak Türkiye başka bir Türkiye, yani demokratik cumhuriyet Türkiye'si olur. Böyle bir Türkiye'de de ne AKP-MHP'nin ne de mevcut CHP'nin yeri olmayacaktır.

AKP-MHP faşist iktidarı altında Aleviler soykırım tehlikesiyle karşı karşıyadır

AKP-MHP dinci faşist rejimi var oldukça Alevilere yasal güvence vermekten bahsedilmez. Bahsedilmesi gereken şey, Alevilerin bu rejim altında soykırım tehlikesiyle karşı karşıya olduğudur. AKP-MHP rejiminden kaynaklı bu gerçekliği daha detaylı açıklamak için bu rejimin yakın geçmişte dayandığı gelişmeleri de hatırlatmak gerekir.

1990'ların başında "İki Kutuplu Dünya" fiilen sona erdi. Bu durum Türk devletin tüm dengesini bozdu. Yeni bir denge durumu yakalamak için iki politika devreye koymaya başladı. Birincisi, 12 Eylül'ün getirdiği ortamı kullanan Özal'ın neoliberal açılımı oldu. İkincisi de temel unsurları MHP ve CHP içinde olan tekçi, milliyetçi faşist kanaatin, Kürdistan Özgürlük mücadelesini bahane ederek darbe rejimini sürekleştirip kalıcı yapma şeklindeki arayış oldu. Türk devletin varlık gerekçesi olan iki kutuplu dünyanın sonlanması, içerde bu iki kanat arasındaki çelişkileri derinleştirdi. İçerdeki çelişkilerin bir tarafını temsil eden Özal, milliyetçi sağcı kanat tarafından öldürüldü. Çiler-Güreş-Ağar üçlüsü etrafında birleşerek güç olan ve bugün AKP-MHP olan katil klik, iktidara yerleşince içerde demokratik dinamikleri tümenden tasfiye amacıyla Kürt ve Alevi katliamları yapmaya başladı; Sivas ve Gazi mahallesinde Alevileri katlettiler. Lice, Dîgor, Şirnex, Cizîr gibi Kürt kentlerinde toplu Kürt katliamları yaptılar; Binlerce Kürt köyünü yakıp yıkarak milyonlarca Kürt yurtseverini tehcir ettiler; Faili meçhul cinayetler adı altında Bakurê Kurdistan'da binlerce Kürt yurtseverini katlettiler.

Özal'ı tasfiye edenler, Kürtleri ve Alevileri teslim alarak uluslararası sermayeye içerdeki demokratik taleplerin tümünü bastırdıklarını yani tüm ödevlerini yaptıklarını göstermeyi hedeflemişti. Böylece küresel sermayeden kocaman bir 'aferin' alacak, karşılığında da varlıklarını devlet olarak

kabul etmelerini talep edecekti. Doğan Güreş'in doksanlı yılların başında "Londra planımızı onayladı" mealinde gazetecilere verdiği demecin böyle bir anlamının olduğunu belirtmek yanlış olmayacaktır. Bugün AKP ve MHP ittifakı olarak gördüğümüz, 1990 başlarında Çiler-Güreş-Ağar üçlüsü adıyla anılan bu kliğin Kürdistan özgürlük gerillası karşısında istediği sonucu alamaması, Türkiye'yi 2000'li yıllara tekçi, milliyetçi rejimin çökmüş olarak girmesine yol açtı. Aslında bu sonuç Türkiye'de sol ve sosyalistlerin, yurtsever ve demokratların güçlenmesine yol açmalıydı. Rejimin iflasi, özellikle de sol ve sosyalist güçlere büyük bir fırsat sunmuştu. Ancak 12 Eylül faşist darbesinden sonra NATO'nun Almanya koordinesinde, 1990'dan sonra ise CIA'nin verdiği destekle Türk devleti sol hareketi tasfiye etmişti. 1990'daki kısmi toparlanma ise kimi sol örgütlerin yanlış politikaları nedeniyle beklenen gelişmeyi yaratamamıştı. Bu sebeplerle 2000'lere doğru Türkiye'yi demokratikleştirecek tek güç PKK olarak kalmıştı. Toplumsal kesim olarak da Alevilerdeki uyanış umut vaat etmekteydi. Bu durumu gören uluslararası sermaye güçleri bir kez daha Türkiye'yi kontrollerine almak ve demokratik dönüşümünün önüne geçmek için Reber Apo şahsında PKK ve Kürt halkına uluslararası komplo ile saldırdılar. Böylece başını ABD ve uluslararası Yahudi sermayesinin çektiği güçler İstanbul Büyükşehir Belediye başkanlığı döneminde tespit edip, üzerinde çalışarak devşirdikleri Erdoğan'a AKP adı altında bir parti kurdurarak Türkiye'ye müdahale ettiler. PKK ve Türkiye sosyalist hareketinin, demokrat ve yurtseverlerinin zamanında dolduramadığı boşluğu, küresel sermaye AKP adı altında doldurdu. Ve böylece Türk ulus devletin kuruluş ruhunda da olan faşizm, 12 Eylül'de kazandığı ivmeyle kurumsallaşma yolunda önemli bir mesafe alacak ekibe kavuşturuldu.

Erdoğan ve AKP'nin nasıl bir proje olduğu artık çok iyi bilinmektedir. Erdoğan ve AKP, Özal çizgisiyle, kendilerine milli ve yerli diyen, tekçi milliyetçi odakların kapışması yanında, Özal'ı öldüren kliğin Kürdistan Özgürlük Hareketi karşısında yenilmesinin müesses nizamda yarattığı dağılmayı, küresel sermaye adına yeniden toparlamak için görevlendirilmiştir. Ki bunu Erdoğan ile yol arkadaşlığı yapanlardan bazıları utangaçça da olsa itiraf etmeye başlamıştır.

AKP, 2002'den 2007'ye kadar Türk devletindeki tüm klikleri içinde toplayan bir proje olarak ortaya çıkmıştır. Erdoğan'ın sık sık kullandığı 'bu ülkede artık koalisyonlar dönemi bitmiştir' sözü, devleti koalisyonlar kurarak paylaşanların tümünün AKP adı altında birleşmiş olmasını da anlatmaktadır. Kasım 2007'de ABD başkanı Bush ile Beyaz Sarayda vardıkları anlaşma, Erdoğan ve adamlarına kendilerini ayrı bir klik olarak örgütlemeye olanağı sunmuştur. 2008'de Türk ordusunun Zap'ta gerilla karşısında yaşadığı bozgun da buna eklenince önleri çok daha fazla açılmış oldu. Merhum Celal Talabani Irak Cumhurbaşkanı sıfatıyla gerillanın Zap zafarından kısa bir süre sonra yaptığı Ankara ziyaretinde, Abdullah Gül ve Tayyip Erdoğan'ın gerillanın Türk ordusunu Zap'ta bozguna uğratmasından çok memnun kaldıklarını ve yüzlerinin güldüğünü anlatmıştı.

Süreç içinde Erdoğan ve yandaşlarının giderek güçlenmesi, koalisyon içindeki diğer güçleri rahatsız etti. Önce 15 Temmuz darbe girişimi akabinde de kopmalar yaşanmaya başlandı. Darbe ve kopmalardan ötürü adım atamaz du-

ruma düşen ve gerçekten de kim oldukları belirsiz, kişilikleri karakersiz, siyaseten de çizgisiz olan bu güruh, güçsüzlüğünü dün terörist dedikleriyle ittifak kurarak aşmaya çalıştı. Ve böylece Çiler-Güreş-Ağar üçlüsünün temsil ettiği kliğin partisi MHP ile birleşti. Bu husus Türk devlet aklının AKP adı altında nasıl çalıştığını göstermesi bakımından önem arz etmektedir. "Eski Türkiye artık yok" diyenlerin, üstelik Ortadoğu'da yaşanan bunca gelişmeden sonra 1990'ların politikasını doğru bulanlarla birleşmesi, trajik bir yenilginin siyasi itirafıdır. Erdoğan'ın hemen her konuda halk tabiri ile tükürdüğünü yalamaya başlamasının nedenlerinden biri de Bahçeli'nin ekibine katılmış olması, ya da onlara teslim olması olduğu çok açıktır.

Bir kez tasfiye olmuş güçlerle ortaklaşan Erdoğan ve AKP, DAİŞ'in yarattığı ortamı değerlendirerek Türk faşistlerini kontrollerine alabileceklerini, başta Kürt soykırımını tamamlamak üzere tüm kirli işlerini bu ekibe yaptırıp muhalifleri tasfiye ettirebileceğini hesaplamıştı. Bu gerçekleşmiş olsaydı kendisini Osmanlı sultanı Yavuz gibi sunacak, DAİŞ'i biate zorlayarak halife ilan edecekti. Fakat rejim ve devletin de kendisi olan faşistler, Erdoğan ve AKP'yi kendileri için kullanmaya başlamıştı. "Dimyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan olan" AKP ve Erdoğan, artık faşistlerin suçları için asma yaprağı rolündedir. Dikkat edilirse özellikle de son bir iki yıldır tüm bakan ve bürokratlar, tekçi milliyetçi politikalarla işlediği suçlarını 'sayın cumhurbaşkanımızın liderliğinde' sözü ve 'hükümet politikalarımız gereği' belirlemesiyle açıklamaktadır. Gerçekten de 2016'dan itibaren tüzel kişilik anlamında 2002'deki Erdoğan diye bir kişilik ve AKP diye bir parti yoktur. Bunlar MHP'de temsili bulan devletin birer aparatı, elemanı ve aracına dönüştürülmüştür. Ve bu nedenle de oldukça tehlikelidirler. Çünkü özgün bir kişiliği ve siyaseti olmayan, her an başka bir fikre doğru gidecek kadar karakersiz bir kişi ve siyasi organizasyon, Ezidilere saldırılarında da görüldüğü gibi barbar ve vahşi olabiliyorlar.

Buraya kadar ki anlatımımızla Türk devletin kuruluşunun gündeme geldiği tarihsel süreci ve Türk devletinde iktidar olmuş gurupları ana hatlarıyla ele almaya çalıştık. AKP'nin her anlayıştan egemeni içinde barındırarak iktidara getirildiğini de belirttik. Bu yapısı AKP'yi 'her ipte oynayan cambaz' bir parti, Erdoğan'ın yetenekli bir cambaz olması da kendisini tabiri caizse cambazlar sultanı yapmıştır. Yürüdükları ipin sonuna gelmiş olmaları Erdoğan ve ekibini

havadan asılı bırakmıştır. Artık ne alkışlayan seyircisi ne de kendilerini yeni sirklerle davet edenler vardır. Sonlarının ne olacağını içerdeki demokrasi mücadelesi belirleyecektir. Dış güçler de içerdeki mücadeleye bakarak politika belirlemeye başlamış görünmektedir.

AKP-MHP rejiminin Alevi açılımıyla kast ettiği Alevi katliamıdır

İktidar İslamcı, milliyetçi AKP ve ırkçı faşist MHP'nin birlikte iktidar olduğu, devletin önemli kurumlarını ele geçirdikleri bir dönemde, "Aleviler hakkındaki şimdiye kadar yapılmış çalışmalar da gündeme alındı" denilmesinde büyük bir tehlikenin yattığı çok açıktır. Bu nedenle AKP ve MHP'nin hem dayandığı geçmişleri üzerinden hem de gündeki durumları üzerinden Alevilerle ilişkilerini, Alevileri ele alış biçimini tekrar tekrar hatırlayarak, Alevileri bekleyen tehlikeye dikkat çekmek en doğrusudur. Bu iki partinin zihniyeti ile Alevlerin resmîyete kavuşması imkansızdır. Dolayısıyla açılımdan kast edilen şeyle olsa olsa Alevileri iktidar İslam ile eğitilmiş faşist Türk kontrgerillasına katletmek için alt yapı hazırlamak olabilir. Gerçeklik bu iken neden ve nasıl, kim ya da kimler AKP-MHP rejiminin Alevi açılımıyla Alevilerin durumunda kısmi bir iyileşmeye gidilebileceğini tartışmakta, bu söylem etrafında gündem oluşturmaya çalışmaktadır? Bu hususu anlamak için de Alevilerin durumunu ve AKP-MHP rejimiyle ilişkisini değerlendirmeye ihtiyaç vardır.

AKP, Türkiye'de tüm sorunların demokratikleşmeyle çözülebileceği güçlü bir ortamın oluştuğu dönemde küresel sermaye tarafından iktidara taşınmıştır. Bu geçen yirmi yıllık siyasi süreç, AKP'nin Türkiye'nin demokratikleşme imkan ve olanaklarını tüketmek için çalıştığını yeterince göstermiştir.

Uluslararası komplo Türk-Kürt çatışmasını hedefliyordu, ancak Reber Apo komplocuların bu oyununu bozunca bir süre sonra AKP iktidara getirildi. Uluslararası güçler bir yandan Reber Apo'nun Türkiye'nin demokratikleşme girişimlerini engellemeye çalışırken diğer taraftan da ordu içerisinde sorunların demokratik yollarla çözülmesini isteyenlerin tasfiyesi hedefledi. Türkiye'nin demokratikleşmesine karşı çıkan güçler özellikle ordu içerisinde darbecileri yerleştirerek hem orduyu arındırmış oldu ve hem de Cemaatten manevra alanlarını daraltarak AKP iktidarına tam destek vermiş oldu. AKP faşist iktidarının uyguladığı ağır tecrit

ve gerçekleştirdiği Kürt soykırımına sessiz kalan uluslararası güçlerin AKP faşist iktidarına ne kadar destek verdiği de böylece açığa çıkmış oluyor. Sadece bu sonuç bile AKP ve Erdoğan'ın Türkiye'deki sorunları çıkarları için kullandığını göstermeye yeter. Erdoğan ve AKP demek, sorunları derinleştirerek ülkeyi sürekli kriz içinde tutmak, korku iklimi yaratarak muhalefeti sindirmek, yandaşlarını da sürekli tetikte tutma siyaseti demektir. Bu kliğin sorunları demokratik yol ve yöntemlerle çözmek gibi bir derdi hiç olmadı. Erdoğan'ın en çok pazarlık masasına sürdüğü şey de maalesef Türkiye'nin demokratikleşme potansiyeli ve dinamikleri olmuştur. Öyle ki sayısı milyonları bulan Suriyeli mülteciler meselesi gibi insani bir sorunu bile AB'ye karşı pazarlık masasına sürüp milyar Euro alabilirdi. Mülteci koşullarında en zor şartlarda yaşamaya çalışan her yaştan insanı bile para için satışa çıkaran birinden demokratikleşme adımları beklemek doğru olmaz. Dolayısıyla AKP iktidarı döneminde özellikle de MHP ile ittifak içinde olduğu, sıkça dilendirildiği gibi artık tüm iplerin MHP'nin eline geçtiği bir süreçte, Alevi açılımının olabileceğini düşünmek, beklenti içinde olmak özel savaş propagandasının etkisi altına girmek demektir.

Erdoğan'ın çok pragmatist bir siyasetçi olduğu biliniyor. Bu özelliğinden ötürü zorlandığında kulvar da U dönüşü de yapabileceği görülmüştür. Ancak 2016'dan bu yana izlediği siyaset, Erdoğan'ın Kürt sorunu ve Alevi sorununda istese de pragmatist olamayacağı bir yere taşımıştır. Artık Kürtler ve Aleviler konusunda pragmatistliği de açılıma izin vermeyecektir. Erdoğan ve AKP öyle bir noktada bulunmaktadır ki Kürtler ve Aleviler hakkında demokratik bir açılımda bulunması tıpkı Menderes gibi canına mal olacaktır. Kaldı ki ilk günden el attığı hemen her konuyu 'bana ne kadar oy kazandırır' hesabıyla değerlendirmiştir. Alevilere dönük geçmişe göre olumlu sayılacak adımlar atmaya kalktığında kendisine oy veren kemik kitlesinin, oy alması için halk içinde yoğun çalışan cemaat ve gurupların tepkisine yol açacağını da hepimizden daha iyi kendisi bilmektedir. Örneğin Erdoğan'ın cemevleri hakkında konuşmasından sonra, bazı dinci faşist çevreler hemen Sivas katillerinin affını gündeme taşımıştır. Yapılan anketler AKP ve Erdoğan'ın ciddi oy kaybettiğini, AKP'nin artık seçim kazanamayacağını, Erdoğan'ın da seçilemeyeceğini gösteriyor. Böyle bir dönemde yandaşlarını, kararlı taraftarlarını küstürecek, diğer sağ partilere

yönlendirecek bir adım atması ne pragmatistliği ne dinciliği ne de faşistliği izin vermeyecektir. Bir yanı izin verse diğer iki yanı karşı çıkacaktır.

AKP'nin hedeflerinden biri de Alevileri İslam içine çekmektir

AKP'nin Alevi açılımı yapacağı, cemevlerine kültür evi statüsü vereceği, Diyanet İşleri Başkanlığında bir Alevi temsilci atayacağı, dedelere maaş vereceği, cemevlerinin elektrik ve su giderlerini ödeyeceği söyleniyor. Aleviliğe ve Alevilerin taleplerine baktığımızda, Alevi açılımıyla yapılacağı söylenen bu tür şeylerin, gerçekte Aleviliğe ve Alevilere saldırı olduğu görülmektedir. Bu adımlara Alevi açılımı denilemez. Bu adımlar Aleviliğe ve Alevilere saldırdır. Kamuoyunda gerici olarak tanımlanan ve AKP'nin kemik kitlesi diyebileceğimiz kimi tarikat ve cemaatleri memnun etme hamlesidir. İçinde birçok tecavüzcü, katil ve hırsızın olduğu AKP'li bu gurupların hedeflerinden biri de Alevileri İslam içine çekmektir. Alevileri Diyanet eliyle kontrol etmek, kendilerine bağlamak bu grupların zihin kodlarındaki yerini olduğu gibi koruyor. Aleviliği iktidar İslam'ın bir mezhebi-tarikatı haline getirmek bu guruhun en büyük amaçlarından bir diğeridir. Cemevlerine kültür evi statüsü, Diyanette bir Alevi işler başkanlığını kurmaya yeltenmek, tam olarak Alevilik üzerinden malum gerici çevreleri memnun etmek, Aleviler üzerinden kendilerini ödüllendirmek anlamına gelecektir. Erdoğan "Cemevlerine kültür evi statüsü vereceğiz" çıkışıyla esasta "Cemevi cümbüş evidir" zihniyetini modernleştirip biraz estetize ederek Alevilere pazarlamaya çalışıyor. Diyanette Alevilerle ilgili bir daire kurmaksa Alevileri tümünden Diyanete bağlamak amaçlıdır. Öte yandan bu adım, Alevilerin yıllardır mücadelesini verdiği Diyanet kalksın, devlet tüm inançlara eşit yaklaşsın talebini boşa çıkarmak, Alevileri talep ettikleri şeyin tersine razı etmek demektir. Dedelere maaş ve cemevlerinin elektrik ve su parasını ödemekse en basit anlamıyla Alevilere hakaret etmek demektir.

Tartışılan konulara ve atılacağı söylenen adımlara baktığımızda AKP'nin Alevilere yeni bir saldırı konsepti başlattığını belirtebiliriz. Görüldüğü gibi AKP açılımı Alevilik bitirilmek ve parçalanarak demokrasi mücadelesinden kopartılmaya çalışılıyor. Bu tarz bir saldırının en az fiziki katliam kadar tehlikeli olduğu biliniyor. AKP'nin yandaş medyadaki propagandacılarının son dönemlerde Alevilere hakaret içeren yazılar yazması, konuşmalar yapması açılım değil karanlık planların devrede olduğunu gösteren bir diğer veri olarak okunabilir. AKP'nin örgütlediği Türk İslamcı cihadistleri ve MHP çatısı altında sivil görünüm verilmiş kontrgerillayı çok iyi bilen kaçak mafya liderinin 'Alevilere saldırılar olacak' dediği bir süreçte, Erdoğan'ın 'Aleviler hakkında yaptığımız çalışmayı tamamladık, bazı adımlar atacağız' demesi olsa olsa yaşanması muhtemel saldırıların kendilerinden yana gerçekleşmediği algısını yaratmak amaçlı olabilir.

Tarihsel ve ideolojik nedenlerden ötürü Erdoğan ve AKP'nin bundan sonra asla yapmayacağı şeylerden birinin de Alevi açılımı olacağını çok iyi bilmek gerekiyor. Türk devlet gerçeğini tanımayan kimi çevreler, Aleviler adına umut tacirliği yapabilir. AKP zihniyetini ve Erdoğan kişiliğini anlamak istemeyenler Alevi açılımı yapacaklarını iddia edebilir. Türkiye'de halen demokratik yasaların çıkarılabileceğini ve uygulatabileceğini sananlar, Alevilerin taleplerini yasal güvenceye alınacağına ina-

nabilir. CHP'si de dahil, Türk müesses nizamının değiştiğini sananlar, belediyeler üzerinden Alevilere dönük devlet politikasının değiştiğini varsayabilir. Tüm bunların büyük bir yanılgı olduğunu geçmişteki açılımlara bakarak anlamak zor değildir. AİHM kararlarını dahi uygulamayan bir yapının, uygulamadığı kararlara ek yeni kararlar alacağını varsaymak bir diğer yanlış yaklaşım ve düşünce olmaktadır. AKP'nin tek başına iktidar olma sorunu yaşamadığı, küresel sermaye ile arasının çok iyi olduğu, dış politikada da bu kadar yalnızlaşmadığı dönemlerde bile Alevilere dönük tek bir adımın atılmadığını görmezden gelenler kendilerini kandırabilir, ancak Alevileri asla kandıramayacaklardır.

Türkiye'de artık faşizm resmileşmiştir

Türk devletinin AKP-MHP faşist rejimiyle neler yaptığı ve yapacağı aşıkardır. Daha açık bir ifade ile yaptıkları yapacaklarının taahhüdüdür. Geline aşamada faşist rejim yöneticilerinin sözlerinden yolla çıkarak olumlu gelişmelerin olabileceğini tartışmak kadar Alevilere zarar verecek başka bir yaklaşım daha olamaz. Bundan böyle Aleviler için gerekli olan tek şey, Alevilerin örgütlülüklerindeki sorunları ve daha aktif mücadele önündeki eksikliklerini tartışarak zaafı yanlarını gidermek, iç sorunlarını inancına ters düşmeden çözmek, birlik içinde mücadele etmek, taleplerini kendi örgütlemeleriyle karşılamak olabilmelidir.

Aleviler, AKP-MHP faşist rejimi gibi bir rejimde neden gündem yapıldıklarını, taleplerinin neden tartışmaya açıldığını da iyi düşünmek zorundadır. Örneğin Cemevlerine kültür evi denilmesinin aynı zamanda bir provokasyon olduğu görülmelidir. Çünkü bu tanıma karşı Aleviler, haklı olarak cemevlerimiz ibadethanemizdir diyeceklerdir. Bu Aleviliğin ayrı bir inanç olduğunu daha aleni ve yüksek sesle tartışılmasına yol açacaktır. AKP etrafındaki gerici de bu tartışmayı provoke edip etkileyebildiğini düşündüğü Müslüman halk arasında Alevileri teşhir ederek kışkırtıcılık yapmaya çalışacaktır. Oluşacak tepkileri örgütleyecek ve ortam oluştuğunda da Erdoğan'a bağlı SADDAT'ın eğittiği kontralar Alevileri hedef almaya başlayacaktır. İktidarını sürdürmek için yol arkadaşlarına dahi hain ve terörist diyen birinin, Aleviler hakkında böyle bir saldırı planı hazırlaması çok zor olmasa gerek.

Alevilerin inançlarını özgürce yaşaması önündeki yasal engellerin kaldırılması, tıpkı Kürt halkının demokratik haklarını kullanması önündeki yasal engellerin kaldırılmasındaki gibi partiler üstü bir meseledir. Devletin tekçi zihniyeti değişmeden, iktidar klikleri de bu değişime ayak uydurmadan ne Kürt sorunu ne de Alevilerin inanç özgürlüğü sorunu çözülemez. Kürt inkar ve imhası, Alevi inkarı ve asimilasyonu bugün iktidarda olan kliklerin temsil ettiği aklın ürünüdür. Türk devleti AKP-MHP ile tam bir faşist devlet olmuştur. Yani Türkiye'de artık faşizm resmileşmiştir. Rejim ve devlet faşistleştiği halde muhalefet partilerinin devlete tek bir eleştiri dahi yöneltmemesi, devlet aklını ve kurumlarında değişikliğe gideceğiz mealinde tek bir söz dahi sarf etmemeleri, iktidara gelirse bu faşist düzeni sürdürürüz demektir. Başta CHP olmak üzere muhalefetin durumu Alevileri inkar eden devlet aklının olduğu yerde durduğunu gösteriyor. Bu nedenle böyle bir devlette muhalefetin bu iktidarı seçimle götürüleceği demesi, Kılıçdaroğlu'nun 'haleleşmesi'nin de pek bir anlamı ve değeri yoktur.

AKP ve MHP'nin Alevi açılımdan bahsediyor olması, Türk devletinin Kürt ve Alevi kimliklerini tanıyacağı, büyük bir demokratikleşme kararı vermiş olabileceği anlamına gelir. Ancak yukarıda nedenleriyle birlikte belirttiğimiz gibi bu asla mümkün olmayacak bir şeydir. Şayet AKP ve MHP devletin tümü değildir, devletin asıl merkezi tarafından bu söyleme ve adıma zorlanmış deniliyorsa, o zaman en başta CHP olmak üzere diğer muhalefet partilerinde kararlı, köklü ve cesaretle ifade edilen bir değişimin görölmesi gerekirdi. CHP'nin durumu, söylemi AKP ve MHP'nin devlet kararıyla konuşmadığını gösteriyor. Mevcut devletin Erdoğan ve AKP'yi tasfiye etmesi pek ihtimal dahilinde görünmüyor. Çünkü Türkiye'de sorunları baskı ve şiddet dışındaki yöntemlerle çözebilecek devlet geleneğinin kalıp kalmadığı belli değildir. Dolayısıyla Alevi açılımı söylemindeki anlam, bunun bir demagoji olduğu, Erdoğan AKP vari, yalan, hile, entrika tarzı siyaset olduğudur. Erdoğan bu demagoji ile Aleviler üzerinden kendini halen demokrat gösterebileceğini sandığı için konuşmuştur. Erdoğan ve AKP yıllardır Alevileri faşistliğinin üstünü örtmek için kullanmaya çalışıyor. Alevilerin bu oyunu görmesi, tavır alarak boşa çıkarması, Erdoğan ve AKP'nin açılımından daha yararlı ve kazandırıcı olacaktır.

İnanç, maneviyatı besleyen, ahlaki güçlendiren en önemli değerdir

Aleviler inanç boyutunda ciddi bir asimilasyon yaşamıştır. Farklılığı inanç kaynaklı olan bir topluluğun, inancını terk etmesi ya da olması gereken değeri, anlamı vermemesi sanıldığı gibi sadece inanç ve ibadet kültüründeki yitimle sınırlı değildir. Böyle toplulukların inancındaki yitim, yaşamlarındaki kabul ve ret ölçülerini de aşındırabilmektedir. Siyasi söylemlerinde, talep ve arayışlarında, amaçları için verecekleri politik mücadelelerinde de olumsuz yansıyabilmektedir. Bu toplumsal kanundan ötürü Alevilerin açılım olur mu olmaz mı tartışmasından önce, kendilerini "Dara çekme"leri gerektiğine inanmaları gerekiyor.

AKP-MHP gibi Türk İslam sentezci faşistlerin Aleviliği tanımlamaya kalkışması, Aleviler içinde saldırı ve hakaret olarak anlaşılrsa doğru anlaşılmalıdır. Bu nedenle Alevilerin AKP açılımına kendi inancına sahip çıkarak, değerleriyle yaşayarak yanıt vermesi en doğrusu olacaktır. Kuşkusuz ki burada Alevilerin mutlaka inancındaki mitolojik ve teolojik anlatımlara, bu anlatımlardan beslenerek gelmiş, simgesel değerlerine yüzlerce yıl önceki gibi inanması gerekir demek istemiyoruz. Böyle inanmak isteyen Alevilere kimse bir şey dememelidir. Ancak her inançta olduğu gibi Alevilikteki mitolojiye ve teolojiye eskiden olduğu gibi inanmak gerekmiyor denilerek inançla birlikte var olmuş ve artık bir kültüre dönüşmüş yaşam tarzı, davranış kalıpları, düşünce ve tutumdan da vazgeçmeyi kimse Alevilere dayatmamalıdır. Bu değerlerden vaz geçilirse Alevi kimliği tümünden yitirilmiş olur. Aleviliğin kültürel kimliği olmuş değerlerle yaşamazsa Alevi kimliğini yitirmiş demektir. Örneğin Alevilikte yalan, ikiyüzlülük, aldatma, insanlar arasında ayırım yapmak, haksızlık yapmak suçtur. Bu suçlar işlendiğinde de iktidar dinindeki gibi adeta tanrı aldatılarak af dilenerek kurtulmaz. Alevilikte bu suçları yeniden işlemek için şekli ibadetlerle af dilemek yoktur, nefsin terbiyesi şartı vardır. Ki bu bir insanın kendisiyle yüzleşmesi, bilincini büyü-

mesi, davranışlarına çeki düzen vermesi, kabul ret ölçülerini yükselterek insani kamil yoluna girmesi demektir.

İnanç maneviyatı besleyen, ahlaki güçlendiren en önemli değerdir. Maneviyat ve ahlak yaşama sadece dinsel ve inançsal değerler yoluyla etkide bulunmaz. Çoğu yer ve zamanda etnik kimlik değeri olarak da etki eder. Alevilerin bunu bilerek inançlarından beslenen ahlaki değerlerine göre yaşaması, kendilerini koruması için en önemli husus olmaktadır. Örneğin 72 millete aynı nazardan bakma inancı, bugün Alevilerin demokratik ulus düşüncesine göre siyasi tutum ve tavır almasını emreder. "Sürek bir yol bin birdir" inancı da hekeza. Tüm alemleri kutsal kabul etmek, ruh taşıyan her varlığı tanrının sureti bilmek, Jiyar (Ziyaret) inancı Alevi birinin ekolojik toplum bilinciyle yaşamasını gerektirir. Yine kadın ve aile için Aleviliğin emrettikleri söz konusu olduğunda özgür eş yaşam, aile içinde evlatlarını kendi değerlerine göre eğitmek, çocuklarını halk tabiri ile terbiye ile büyütmek bir kişinin Alevi olmasını belirleyen özelliği olmaktadır.

Aleviliğe bu pencereden bakınca, Alevilerin inanç yanında inançlarını toplumsal yaşama nasıl yansıtacakları konusunda bir kriz yaşadıkları ortaya çıkar. Ve bu krizin temel nedeni de Kemalist devletin laiklik adı altında Alevileri asimile ederek kapitalist modernite yaşamını Alevilerin inançlarına paralel bir yaşam felsefesi ve tarzıymış gibi kendilerine kabul ettirmesinden kaynaklanmıştır. Yüz yıla yakındır milliyetçi laik Kemalistlerin gerçekleştirdiği Alevi asimilasyonu, Alevilerin bazı değerlerinin yitimine yol açmıştır. Bu sonuç Alevilerin kendileriyle ilgili en temel konularda bile refleksiz kalmalarına, kendileri için neyin doğru neyin yanlış, neyin yararlı neyin de zararlı olabileceği gibi meselelerde kafa karışıklığı yaşamasına yol açmıştır. İşte, AKP-MHP faşist rejimi, milliyetçi laiklerin Alevilerde yol açtığı bu tahribatların Alevileri zayıflattığını, en aza değil yanlış ve kendilerine zarar verecek olana da razı olabileceğine inandığı için açılımdan bahsedebilmektedir. Açılımlarıyla Alevileri kendi dinsel ve siyasal sistemleri içinde eriterek devlete bağlayabileceğine inanmaktadırlar. AKP-MHP'nin Alevi politikasında belirleyici faktörlerden birinin de Alevilerin bu durumu olduğu görülmek durumundadır. Kaç kişi ya da kaç kurum olurlarsa olsunlar, adına milliyetçi Aleviler denilen grup, böyle bir düşünceden yola çıkarak örgütlenmiştir.

Alevilerin tarihleri boyunca uzak oldukları devlet ve iktidar denilen melanet, günümüzde kriz ve kaos içindedir. Sahiplerinin de başına bela olmaya başlamıştır. Bu melanetin değişmesi gerektiğini artık sahipleri bile cılız sesle de olsa dillendirmeye başlamıştır. Tam da devlet ve devlet yönetme işi anlamında iktidarın dikiş tutmadığı bir dönemde, devlet ve iktidarın en çirkin, katil ve yoz örneğini temsil edenlerin Alevileri kendi sistemlerine çekmeye çalışması, Alevilerin üzerinde düşünmesi gereken husus olmaktadır. Yine Alevileri tarihi boyunca düşman görmüş ve bugün AKP-MHP adı altında devlet ve iktidar olmuş Türk İslam sentezi zihniyetindekilerin en kirlili ve çirkin temsilcileri olarak, Alevileri kabul ediyoruz iddiasında bulunmaları da derin sorgulanması gereken bir diğer sonuçtur.

Her iktidar ve devlet varlığını sürdürmek için üzerinde çıkar sağlayacağı toplum, daha açık bir tabirle tebaa, yandaş yaratmak zorundadır. Bu bağlamda AKP ve ortağı MHP'nin Alevi açılımından anlaşılması gereken bir diğer sonuç, yıkılmakta olan bir rejimin

ömrünü uzatmak için bu adımı atmaya planlamış olabileceğidir. Öyle görünüyor ki kendilerine Alevi kurumu ve temsilcisi diyen bazıları oldukça bencilce bir anlayışla, inançlarını bir tarafa iterek tıpkı Hızır Paşa gibi AKP-MHP rejiminin yaşadığı zayıflıklarından faydalanmayı düşünmektedir. Yüz yıllardır ezilen, politika dışı bırakılan, teşhir ve tecrit edilen Aleviler içinden bazıları, AKP ve MHP'nin yaşadığı dağılmayı adeta bir fırsat gibi görmüş olacak ki bu dinci-faşist yapıya dahil olmayı uygun bulmuştur. Alevilerin iktidar ve devlet denilen kötülük yuvasıyla asla işi, ortaklığı olamaz. Haydi oldu diyelim, böyle bir durumda da bu asla AKP-MHP gibi Alevi katillerini barındıran, koruyup kollayan, halka sürekli yalan söyleyen, emekçilerin haklarını gasp eden bu hırsızlarla olamaz.

Alevilik "iri, diri ve can" kalanların inancıdır

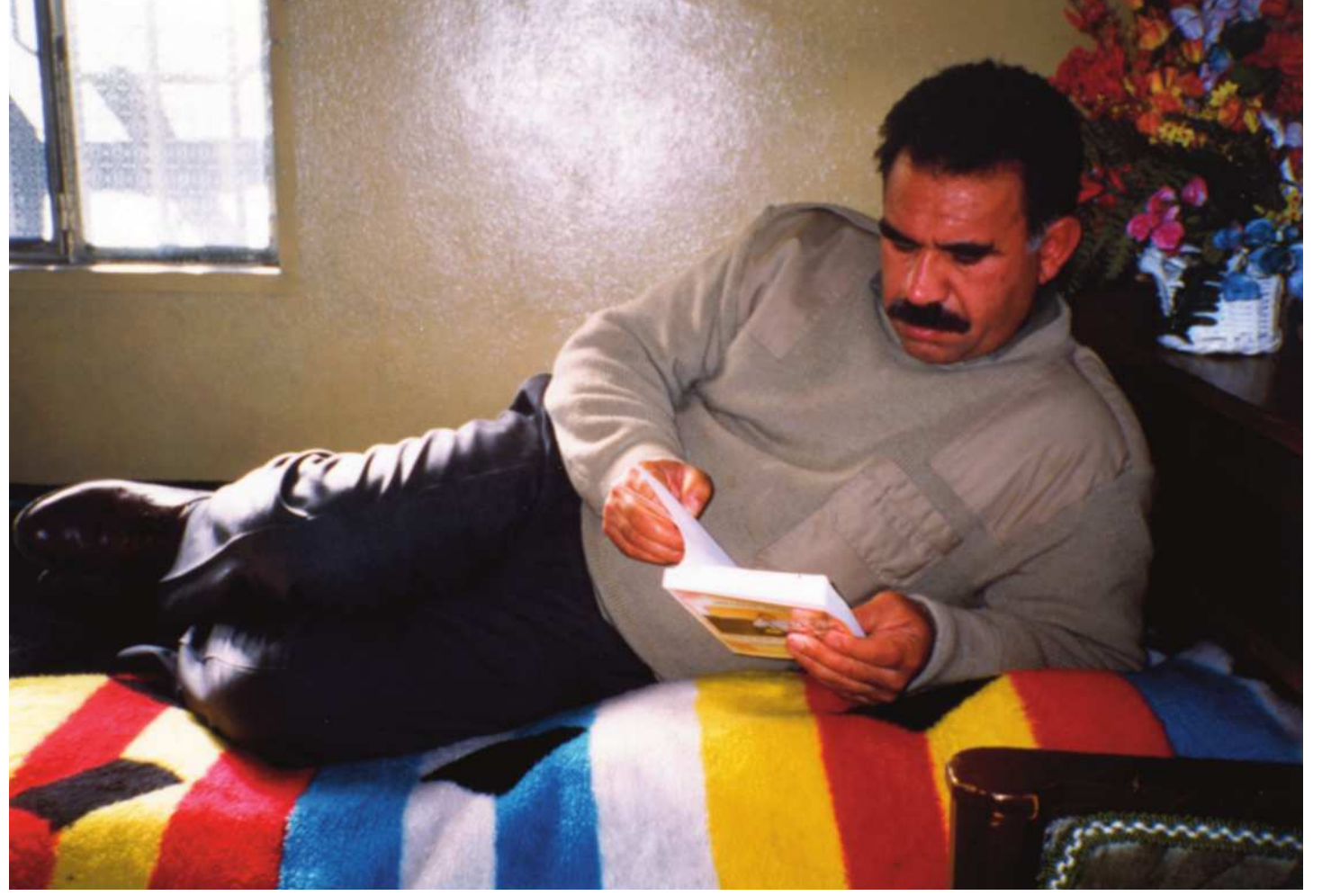
AKP ve Erdoğan'ın dini de imanı da paradır. Bunların ne büyük hırsızlıklar yaptığı, fakir fukaranın hakkı olana nasıl el koyduğu çok iyi biliniyor. Uyuşturucu satıcılığı, değişik mallarla yaptıkları kaçakçılık, insan ticareti, gasp gibi yol yöntemlerle haram para elde ettikleri belgelenmiştir. Böyle kirlili bir yönetimden Alevi yol rehberleri değil hiçbir din ve inanç temsilcisinin maaş almaması gerekir. Din inanç işi manevi iştir. Temiz ve helal karşılıkla yapılır. "Bir lokma bir hırka" felsefesini Yol bilen, taliplerinin Yol rehberlerine verdiği lokmaya Hakullah diyen bir inancın önderleri hangi inanç, ahlakla AKP-MHP hükümetinden maaş alabilir? Alanlar çıkarsa bunlara Alevi dedesi denebilir mi? Dinini imanını ve kutsal değerlerini üç kuruş paraya değiştirenlere Alevi denir mi? AKP-MHP rejiminden para alacak bir Alevinin, tecavüzcü, hırsız ve katil bir AKP yandaşı şeyh ve imamdan farkı kalır mı? Daha da önemlisi AKP-MHP hükümetinin attığı imza ile maaş alan Aleviler, Maraş ve Sivas şehitleri huzurunda ne diyecektir? Maraş'ın katilleri MHP'li değil miydi? Sivas'ın katillerini de AKP'liler savunmadı mı?

Alevilerin tüm bu ve benzer gerçeklikleri kendi içinde tartışmaya açması, manevi dünyalarını güçlendirecektir. Dayanışmalarını büyütecek, ahlaki ölçülerini de yükseltecektir. Böylece Aleviler her açıdan farklı bir topluluk olduğunu çok daha rahat dinlendirmiş, savunmuş olacaktır.

AKP-MHP'nin para odaklı açılımı, kişilik olarak çok ciddi manevi boşluk, ahlaki yozlaşma yaşayan, tıpkı Erdoğan ve adamları gibi dini imanı para olmuş çok az sayıdaki kişiyi 'Osmanlı paşasının sofrasına' çekebilir. Bu tür düşkünler inancını da siyasi safını da ilelebet değiştirebilir. Selçuklulardan beri Alevileri katleden geleneğe katılabilir. Ancak unutulmamalıdır ki Alevilik böylesi süreçlerde "iri, diri ve can" kalanların inancıdır. İmam Hüseyin Yezid'in vadedtiği zenginliklere razı olsaydı yok olup gideceğini çok iyi biliyordu. Bunun için ölmeyi değil öldürülmeyi seçti ve ölümsüzleşti. Hep diri kaldı ve can oldu. Bu ruh ve inanç Emevi ve Abbasi halifeleri karşısında Eba Müslüm'de, Selçuklu katilleri karşısında Baba Tahir'de, Baba İlyas ve Baba İshak'ta, Osmanlı sarayına karşı Pır Sultan'da ve en son Kemalist rejim karşısında Alişer ve Pır Seyit Rıza'da yeniden ve yeniden yaşamış, yaşatılmıştır. Bilen ve inanan için Yol budur. En zor anda Yol'u sürdüren Pır'dır. Yol, talipten de Yol'dan çıkana Dar'a çekecek Cem'de hazır ve nazır olmasını ister.

Büyük yurtseverlik ruhunun mutlak hakimiyetini kurmak gerekir

Yurt sevgisi, insan topluluğunun daha ilk şekillenişinde aradığı bir sevgidir. İlk toplumsal yoğunlaşma, ilk toplumsal ilişkilerin gelişmesi, hep küçük bir dünya parçasında gerçekleşir. Orada bir ev kurulur, küçük bir üretim alanı açılır, sınırlar çizilir, tanışılır ve bununla bağlantılı bir kültür gelişir, burayı koruma duygusu gelişir ve bu bir kişiliği yaratır. Biz yurtseverliği, dünya halklarının yaşadığı tanımların dışında ve daha çok ülkeye yönelişin anlamı olarak koymak durumundayız.

Rêber Apo'nun Kürdistan Yurtseverliği ve Ulusal Kurtuluş Cephesi kitabından derlenmiştir

Yurtseverlik, yaşadığımız topraklarda ilk toprak parçasını ekime açmaktan tutalım, yonttuğumuz birkaç taşla kurduğumuz kulübeleri, ulaştığımız yerleşik yaşamı savunmak ve giderek bunu evin-tarlanın savunulmasından aşiret sahasının savunulmasına ve daha da ilerleterek milliyetin oluştuğu ülkeyi savunmaya kadar yükselterek bir halkın yaşamına sahip çıkmaktır. Burada başlı başına bir toplumsal yaşamın gelişmesi söz konusudur. Yurtseverlik bütün bu tarihsel gelişimden günümüze kadar olan süreci ifade eder. Yurtseverlik uluslaşmaya bağlıdır. Toprağa bağlanarak yerleşik bir yaşama geçmek, yerleşilen alanları savunmak ve orada kökleşerek uluslaşmak, günümüzde sömürgecilğe karşı savaşmak, Ulusal Özgürlük Mücadelesi'ni her düzeyde geliştirmek, bunun için duygu, düşünce ve çalışmak gibi tarihsel derinliği olan bir mücadeleyi içermektedir.

Yurtseverlik bizde yitirilen, çarpıtılan, ihanete uğrayan hazin bir durumdur. Yurt inkarı, Türkiye yurtseverliği ve hakim ulus milliyetçiliği biçimine kadar gidebilmiştir. Böylece enternasyonalizmi de, insanlık duygusunu da yerle bir eden bir konumda olduğu için kişilik oluşumumuzun temelinde sağlam bir yurtseverlik anlayışını, ilişkisini oturtmak vazgeçilmezdir.

Yurt sevgisi, insan topluluğunun daha ilk şekillenişinde aradığı bir sevgidir. İlk toplumsal yoğunlaşma, ilk toplumsal ilişkilerin gelişmesi, hep küçük bir dünya parçasında gerçekleşir. Orada bir ev kurulur, küçük bir üretim alanı açılır, sınırlar çizilir, tanışılır ve bununla bağlantılı bir kültür gelişir, burayı koruma duygusu gelişir ve bu bir kişiliği yaratır.

Biz yurtseverliği, dünya halklarının yaşadığı tanımların dışında ve daha çok ülkeye yönelişin anlamı olarak koymak durumundayız. "Türkiye bölünmez bir bütündür" felsefesi bizim ülkemizde de önemli oranda etkisini gösteren bir felsefedir. "Türkiye ülkesi ve milliyetiyle bölünmez bir bütündür" denilir. Açıkça belirtelim ki, bu diğer azınlıklardan

daha çok Kürdistan ulusal gerçekliğinin özüm-senmesi için oluşturulan bir maddedir. Kürdistan halkının ulusal değerlerini Türk ulusal değerleri içinde eritmeyi, Türkiye yurtseverliğini tüm Kürdistan yurtseverliği yerine koymayı amaçlar. Nitekim daha ilkokuldan beri hepimize, vatan sevgisi denilince Türkiye sevgisi öğretilir; vatani tanımla denilince, "Üç tarafı denizle çevrili dörtgen biçiminde bir kara parçası olduğu, yedi bölgeye ayrıldığı" söylenmesi öğütlenir. Bir tarih bilinci verilir; ekonomik ve sosyal alanda günümüzde şu kadar gelişmiştir, denilir. Bütün bunların amacı, bu, 'bölünmez bütünlüğü' kafalara şırınga etmektir.

Yurtseverlik, ülkeden, topraktan kolay kolay kopmamayı gerektirir

Bu daha çok da Kürdistan'ın özneliğini yani ayrı bir yurt, ayrı bir halkın yaşadığı bir alan olarak Kürdistan gerçeğini ortadan kaldırmak ve Türkleşmeyi bütün bir saha içerisinde hakim kılmaktır. Bunun bizim açımızdan bir yurtseverlik biçiminde değil, bir uluslaşma değil, bir sömürgecilik biçiminde algılanması gerektiğini söyledik. Bu konuda aslında büyük bir sapırmayla karşı karşıya olduğumuzu, vatansızlaşmanın, yurtsuzlaşmanın, milliyetsizleşmenin yoğun bir baskı ve sömür ortamında gerçekleştirildiğini belirttik. Bütün toplumsal çözülüşün, ekonomik değerlerden, emeğinden, tarihten ve bir de kültürden koparılışının ve her türlü gerilik ortamına itilişin bu tip bir yaklaşımla yani Türkiye yurtseverliğiyle ve Türk ulusçuluğunun gelişmesiyle sıkı bir ilişkisi vardır. Bizim bu konuda kendi değerlerimize sahip çıkmayıımızın, bu asimilasyonu her düzeyde yaşamamızla ilişkisi vardır.

Dolayısıyla yurtseverleştirme hareketimizi, yalnız siyasal bir kurtuluş hareketi olarak, yalnız ulusal bir başkaldırı olarak değil, tarihten günümüze kadar toprağa yerleşme, aşiretleşme ve halklaşma süreçlerini de

içerecek bir biçimde ele almak, özellikle de kapitalist sömürgeciliğin gelişmesiyle birlikte emeğin kendi toprağı üzerinde üretim araçlarıyla içiçe bir üretimin geliştirilmesinden alıkonulması, göçe zorlanması ve aynı zamanda vatandan koparılması süreçlerini görüp, bu süreçlere karşı koymak biçiminde anlıyoruz. Yurtseverlik anlayışına bu temelde yönelmeliyiz. Biz aynı zamanda, hakim ulus emekçilerinin de böylesine bir sömürgecilikten çıkarılmasının olmadığını, tam tersine onlarda yoğun bir şovenizmi geliştirdiğini, yurtseverlik ve devrimcilik eğilimlerini şovenizme dönüştürdüğünü, bunun da sınıf mücadelelerine muazzam bir ket vurduğunu ortaya koyduk.

Yurtseverlik, gerçekten ülkeden kolay kolay kopmamayı, milliyeti ne kadar geri olursa olsun onu devrimci tarzda yaşamayı -ki devrimci yurtseverlikten bahsediyoruz- dağına ve taşına sahip çıkmayı, havasına ve suyuna kavuşmayı, bunları bir kutsallık ve ulaşılması gereken bir hedef olarak görmeyi, çağa katılımın yurtseverlikten geçtiğini ve bunun da bir mücadele olduğunu anlamayı, vatandan ve değer üretmekten vazgeçmenin aslında önemli oranda toplumsal gerçekten kopmayı içerdiğini ve bunların da gericileşme, her türlü geriliğe alet olma ve kendini yitirme anlamına geldiğini bilmeyi ve bunlara karşı koymayı içerir. Kimliği kazanmanın, ilericiğin temel kıstası olduğunu ve bunun dışında bir şahsiyet bulmanın imkansızlığını görmeyi şart kılar. Diğer halklarla kurulacak ilişkilerin temeline mutlaka bunu oturtmayı, ne kadar da geri ve ilkel olursa olsun kendi kültürel değerine ve harabelerden de ibaret olsa tarihsel gelişimine sahip çıkmayı gerekli kılar.

Partimiz yurtseverlik duygularını kanla yüreklere kazımıştır

PKK, bütün faaliyetlerinin temeline yurtseverliği koymuştur. "Devrimci yurtseverlik olmadan enternasyonalizm, demokrasi ve

sosyalizm de olmaz" dediği için kitle çizgisine ve militan bir savaşıcılığa ulaşılmıştır. Diğer ilkel-milliyetçilik dahil, reformistler bu yüce kavrama hakaret ettikleri, bunu zaman zaman enternasyonalizm adı altında kozmopolitizmle, sahte Kürtçülük ve milliyetçilikle karıştırdıkları için bunların her zaman işbirlikçi olduklarını, rahatlıkla vatan üzerinde oynayan tipler olduklarını ortaya koydular. Ama bizim bu konuda ödün vermez ilkeli davranışımızın tutarlılığı, bugün vatanla kendisini ilişkili sayan ve kendi geleneksel kültürüyle ilişki sağlayan bütün halkımızın Parti etrafında yekvücut olmasında doğruluğunu kanıtlamıştır. En çok emekçiler bu ilke temelinde bugün Parti'yle bütünleşiyorlarsa, bu sosyalizmin ve demokrasinin de ayrılmaz bir parçası veya temel ögesi olduğunu gösterir.

Günümüz ölçülerinde Kürdistan yurtseverliği kadar enternasyonalizme hizmet edecek bir yurtseverlik yoktur. O halde böyle bir yurtseverliğe ulaşmak, bütün demokratik, sosyalist amaçlarımıza ulaşmak, bunu insanlık ailesine yapabileceğimiz en değerli bir katkı olarak görmek, tartışma götürmez bir biçimde önümüzde durmaktadır. Partimiz çok büyük çabalarla bu halkı yakalamıştır. Yurtseverlik duygularını kanla yüreklere kazımıştır. Kürdistan'da insanların doğru ve namuslu yaşamalarının nasıl mümkün olacağını göstermiştir. Yalnız yaşamak için önce savaşmak gerekir. Savaşmadan yaşamın mümkün olmadığını Parti bize öğretmektedir. Bu, büyük bir bilimdir. Bir sığır gibi, bir sürü gibi sürünme asla yaşam olamaz. Yaşamı bu şekilde düşünen biri en büyük alçaktır. Böylesine tarihi temelleri ve son derece acıklı güncel somut durumu olan bir ülkede yaşam onursuzca sürdürülmek istendiğinde buna en büyük tepkiyi göstermek, insan olmanın temel şartıdır. Dolayısıyla ülkeye yöneldiğimizde, yurtseverlik anlayışımızın bu biçimde gelişmesi gerekir. Bu salt bir duygusalılık da değil, insani gelişme doğrultusuna ulaşmanın en doğru bilimsel yoldur da. Belli ki, insanlarımızı bu anlamda suçüstü de yakalayacağız.

O zaman yakasını tutup kaldıracamız. Önce savaş, sonra yaşa; savaşmayana yaşam yoktur, aile kurma dahil, yemek-içmek dahil, toprak, ev-bark yoktur. Savaşımın çeşitli biçimleri vardır, bununla yaşayacaksınız. Namus diyor-sunuz, onur diyor-sunuz, “hakkım, hukukum” diyor-sunuz. Biz de önce vatanseverlik hakkı, önce vatani savunma görevi diyeceğiz. Bu çok önemli bir ilkedir. Bunu kitleye yansıttığımızda ve doğru bir şekilde bunu gerçekleştirdiğimizde bilelim ki, en büyük gelişmelerin temelini atmışız. Bu görevlerin üstünden atlayıcı, bölgecilik ve kabilecilikle boğuşturucu ve karıştırıcı olmayalım. İlkeler vardır, görevler vardır. Bunlarla oynanmaz, mutlaka gerekleri yerine getirilir. İşte oynanmayacak ve mutlaka gerekleri yerine getirilecek temel yaşam ilkemiz budur. Kim bunu ciddiye almayacak? Almayanlar kendilerini nasıl savunacaklardır? Bu biçimde bütün Kürdistanlılara gidilse ve haykırılsa, çok az kişi bu muhtevaya karşı koyacaktır. Aynı zamanda çok az kişi elinde olup da feda etmeyeceği bir şeyi olduğunu söyler.

Büyük yurtseverlik kavgasının içindeyiz

Büyük davalar tüm mensuplarını şiddetle çeker ve eğer bu davalar onların varlık-yokluk ve her şeyleri ise bu insanları göklere kadar kaldırır. Yeter ki, öncülerini onu sağlam götürsünler. Bugün biz böyle bir tarihi dönemdeyiz. Büyük yurtseverlik kavgasının içindeyiz. İnsanlık tarihi kadar eski ama insanlığın en çok unutulduğu bir ülkede büyük bir insanlık kavgasını, yurtseverlik temelinde geliştirmekteyiz. Bunun mensubu olmak bile başlı başına bir büyüklüğün yaşanması demektir. Bu yüce ülküyle yola çıkmak, en büyük düşman ordusunu manen çökertir. Nitekim bizim pratiğimiz de bu durumu çok iyi kanıtlamaktadır. Bununla dopdolu yaşayan bir militanımız, hangi halk topluluğu içine, köy ve kente girerse girsün, biraz sağlam kendisini yansıttığında bir çekim kaynağı, sevgi kaynağı, düşünce yayıcısı olacaktır. Çok iyi kanıtlanan diğer bir özelliğimiz de budur. Siz gittiğiniz yerlere biraz tarihi anlatın, biraz toprağın özelliklerini ve dağları anlatın, onların neye muhtaç olduğunu, onların kurtuluşu için nelerin verilmesi gerektiğini ve bir de onun nasıl yapılacağını öğretin, sizinle yoldaş olmayacak çok az kişi

kalacaktır. Bu görevler yerine getirilmediğinden, roller oynanmadığından, bu görevlere gereken büyüklük atfedilerek gerekleri yaşanmadığından biz darbe yedik ve fazla gelişme sağlayamadık. Büyük yurtseverlik, militanda temsil edilmediği için bugün rahatsızlıklar, endişeler vardır. Arzulanan başarıya ulaşmama var. Ve büyük bir yurtseverlik yaşandığı oranda ancak bu görevler gerçekleştirilebilir. Bu yaşandığında gelişme olmakta, hem de görülmemiş bir biçimde olmaktadır. O halde vatan toprakları üzerinde yürümenin büyük bir şans olduğunu size söylerken, çok değerli gerçekliğimizden bahsediyoruz. Bu konuda yetkili, sorumlu yola çıkarken, bunun büyük inanç adamlarına yaraşır bir anlayış olduğunu söylüyoruz. Bırakalım güncel yüz kı-zartıcı, inkarcı, utanılası her türlü anlayış ve yaklaşımı yaşam! Bunlar bin defa ölmüşlerdir. Ölsünler! Bize gerekli olan, böylesine sağlam bir öz ve onu yakalama savaşdır. Başka kim kaç para eder, hangi tutumlara metelik kadar değer biçebiliriz?

İşte bu, büyük yurtseverlik ruhunun oluşumu ve bizde mutlak hakimiyetini kurmasıdır. Siz, bu temelde kendinizi güçlendirin. Böyle güçlendikten sonra, bakalım kolay kolay yeniliyor musunuz, eziliyor musunuz? Hayır! Yalnız gereklerini yerine getirin, ondan sonra bilin ki, şu veya bu nedenden ötürü başarısızlık ortaya çıkmayacaktır. Bunu yapmadan, “altından çıkamıyorum, çok hata yapıyorum” diyemezsiniz. O halde böylesine bir büyüklüğü yaşamak, diğer büyüklüklere ulaşmanın da merkezidir. Eksiklikler bol bol tartışılarak değil, gerekleri yerine getirildiğinde giderilir. Büyük yurtseverlik noksanlığımız giderilir ve dört başı mamur bir biçimde buna ulaşılırsa, o kişilik tam ifadesini bulur ve büyük kişilik ortaya çıkar. İsterseniz bunu gerilla savaşına yansıtın, isterseniz ulusal kurtuluş cephesine, sanata, günlük yoldaşça yaşama yansıtın; nereye yansıtırsanız yansıtın göreceksiniz ki, çözümleyicisiniz, geliştiricisiniz, umut dolu, coşku dolu birisiniz. Buna ekmek, su kadar muhtacız. Büyük yurtseverlik görevimizin anlamlı bir dönemi içindeyiz, bunun için de şanslıyız. Fakat halkımız alabildiğine ve zorla bu duygunun, bu savaşımın uzağına düşürülmüştür. Biz, ona bu özü yansıtacağız ve sindirteceğiz. Bu temelde ayağa kaldıracamız. Göreceğiz ki, böylesine büyük bir yurtseverlik hareketi tarihin canlanışıdır.

İnsani yeteneklerin tekrar daha da güçlü bir biçimde kazanılışıdır. Saygıdır, sevgidir, kendisini kat be kat yeniden bulma ve güçlendirmedir. Bundan daha fazla ihtiyaç duyacağımız bir şey var mıdır? O halde, yurtseverlik görevlerimize, Partimizin ve şehitlerimizin gerçekliğinde çok açıkça ispatlandığı gibi sahip çıkacağız. Şehitler ki, bu konuda çok az umut olduğu, yüreklerinden ve bilinçlerinden başka bir şeyleri olmadığı bir dönemde bile büyük zulüm, ihanet ve inkar ordularına karşı çıkıp, bir parça özgür vatan için ölmesini bildiler. Bu, büyük ve tartışılmaz bir kanıt ve onların yaşamı bir çağrıdır, emirdir, komutadır. Biz, onların sürdürücüsüyüz. Gözümüzü kırpmadan gece-gündüz onlar için çalışacağız, yaşayacağız. Başka ihtiya-

seniz ben bunları ağzıma almadım. Bunun alınması suçtur. “Ben Zaza, ben Kurmanc, ben şu-bu” yok, burada büyük toprak sevgisi vardır. Onun için dil, lehçe farklılığı önemli değildir. Biz burada Türkçe konuşuyoruz. En ufak bir şey duyuyor muyuz? Arapça da konuşulur, Farsça da konuşulur. Bu fazla önemli değildir. Mesele burada insanlığın özünü yakalamaktır. Ama bunun içinde Kürtlük de olmalıdır. Kürt halkının da yiğit bir halk olduğunu görmek ve bunun hakkını vermek gerekir. Gelişebilirsiniz, hepinizin dürüst ve kararlı olduğuna inanıyoruz. Fakat mantığınızın da çalışması gerekir. Size, doğru yaşam ilkelerinin hakim olması fazla zor gelmemelidir. Biz çok açık konuşuyoruz. Sizlerin çok güçlü geli-

nabilir ki? Yaşam budur. İstersen ‘yaşam’ diye sat kendini; sat, biraz daha sat, ‘kurtar’ kendini! Bu, büyük insanlığın satılmasıdır. TC’nin büyük insanlığı sattırıldığını biliyoruz. Bu bir gerçektir ve bir sapkınlık hareketidir. Sapkın bir mezhep de değil, insanlık aleminin en büyük sapmasıdır. Bizi daha da kötü saptırmıştır. Ama bu saptırmaya “dur” diyeceğiz. “Yeter bu saptırma” diyeceğiz. Çılgınlık yapmayalım. İnsanlık ailesinin bu kadar baştan çıkarılışı, insanlıktan sapmadır. Bunları izah etmeye çalıştık. Partimiz budur; bu olduğu için bu kadar insanı ayağa kaldırabiliyor. Fakat aşmamız gereken eksikliklerimiz var. Eski tutkuları, hayalleri atın! Bunlar iyi değil, atın o yanlış şeyleri! Bu bin yıllık lime lime

Büyük yurtseverlik noksanlığımız giderilir ve dört başı mamur bir biçimde buna ulaşılırsa, büyük bir kişilik ortaya çıkar. İsterseniz bunu gerilla savaşına yansıtın, isterseniz ulusal kurtuluş cephesine, sanata, günlük yoldaşça yaşama yansıtın; nereye yansıtırsanız yansıtın göreceksiniz ki, çözümleyicisiniz, geliştiricisiniz, umut dolu, coşku dolu birisiniz. Buna ekmek, su kadar muhtacız. Büyük yurtseverlik görevimizin anlamlı bir dönemi içindeyiz, bunun için de şanslıyız.

cımız, meşgalemiz olamaz. Çünkü; bu büyük bir hakikattir. Ülkemizin bugünkü koşullarında ve tarihimize içinde bundan daha büyük bir hakikat, esaslı bir çağrı ve emir asla söz konusu olamaz. O halde bütün yönleriyle ve muhtevasıyla bu çağrıyı, emri esas alalım ve tüm yaşamımıza bunu egemen kılalım. Öncü bunu yaptığı ve gereklerini yerine getirdiği oranda, halkı da ayağa kaldırmış demektir. Bu çağrıya tam karşılık veren bir halk da kendi özgürlüğü konusunda ve yaşamı için en temel olanı sağlamış demektir. Bundan daha değerli bir kalkış, bundan anlamlı bir savaş, yine bu temele dayalı olarak bundan daha fazla saygı gösterilecek bir yaşamı düşünmüyoruz ve kimse bunu bizden istemesin. Bunun sizi sarması gerekir. Yani bu temelde yaşamamız gerekmektedir.

Kürt halkının da yiğit bir halk olduğunu görmek ve bunun hakkını vermek gerekir

Eğitime yaklaşımda şu veya bu milliyet farkı yoktur. Şu kültür, şu bölge, şu lehçe farkı yoktur. Bunu ağzınıza bile almamanız gerekir. Dikkat eder-

meleri sağlamanızın işten bile olmaması gerekir. Kendinizi dağıtmış, tıkatmışsınız ama ne için? O hayalleriniz, o putlar yıkılsa ne olur sanki? Eğer tutacaksınız, sağlam tutun. Bir dağa yerleştiginizde, bir tarih parçasına kulağınızı kabarttığınızda, hatta bir hayale girdiğinizde, kendinizi son derece sağlam bir mevziye yerleşmiş olarak görmelisiniz. Bu konuda değerleri savunmayı, zaferi yaratmayı temel alacak ve “Yaşam budur” diyeceksiniz. Biz, harabelerimizi hiçbir zaman bırakmamalıyız. Eski harabelere de biraz ürküntülü ama hep saygıyla yaklaştık. Bu bizi biraz yurtseverliğe götürdü. Öyle tarih parçaları var ki, öyle harabeler var ki, bunlar dünyaya bile nam salmıştır. Mezarlar vardır; buralarda bile bir şeyler hissetmek zor değildir. Çünkü; bu mezarlara gömülenlerin yerine getiremediği birçok görevi vardır. Yanıltılmış, çarpıtılmış, acılar çekmiş, ilginçlikler yaşamıştır; tabii yıllar öncesi.

Hepinizin namuslu olmaya ihtiyacı vardır

İşte burada bütün değerleri görmek ve sevmek önemlidir. Başka nasıl olu-

olmuş ve hem de sömürgeciliğin, işgalin tanınmaz hale getirdiği elbiseleri atın. Parti’nin sağlam, hiçbir sömürgeci silahın delemeyeceği, yırtamayacağı elbisesini giyin. Onunla yaşayalım. Başka yaşam olamaz. Herkesin birbirinin kuyusunu kazdığı, birbirini eğitmediği, köyün köye, mezhebin mezhebe, kardeşin kardeşe düşman kesildiği böylesine kuralsız ve karanlık bir yaşama ne demeli? Bu durumdan utanmak gerekir. Biz bu durumdan biraz utandık ve sıradan namuslu görevimizi yaptık. Öyle bizi büyük ve ulaşılmaz da görmeyin; biraz namuslu olun o kadar. Hepinizin de namuslu olmaya ihtiyacı vardır. Onun için kendinizi bizde görmeyin, kendinizi adayın. Bizim de saygılı bakmamız için kendinizi namuslu adam durumuna getirin. Biz, biraz çağrı yapıyoruz. Dikkat edilirse, asıl bunu gerçekleştirecek olan sizlersiniz.

Bunun için erteleme yok, gözükara bir biçimde onurlu ve doğru yolda yürümek vardır. Parti size biraz duygu vermiştir. Bunu kötü kullanmayın. Bununla oynamayın. İlgisizlerin, karanlık ortamda bu duruma düşürülenlerin bir izahı olabilir. Ama siz Parti ile asla oynayamazsınız. Doğru düşünme biçimi vardır; doğru ve namuslu yaşamının imkanları size verilmiştir. Bin cana minnet diyeceksiniz. Büyük şükran, büyük mutluluk duyacaksınız ve böyle yaşayacaksınız. Bunlar anlaşılır şeylerdir. Genç olanlar bunları daha büyük coşkuyla kabul edebilir. Çünkü gençler; doğruya en yakın olan kesimlerdir. Fazla kire-pasa bulaşmamışlardır.

O halde, gençlik duygularınızın, tutkularınızın bu temelde ayaklanması gerekir, başka bir doğrultuda değil, sapasağlam adamlar, çelik gibi adamlar böyle ortaya çıkarlar. Biz, propagandanın gereklerini yerine getirmek için konuşmuyoruz. Temel, hayati, olmazsa olmaz kabilinden yaşamı zaptetmek için konuşuyoruz. Niye yine yanlışlık yapacaksınız, niye yine saplantı içinde olacaksınız, niye yine “düşük” diyeceksiniz? Bu mümkün değildir. Dikkat edeceğiniz görevleriniz vardır. Sizin hangi mal, mülk ve talihiniz vardır? Dikkat edilirse, kazanaçağımız, kendimizin kurabileceği bir dünya söz konusudur. Başka dünyalar olmaz. Yanılgılardan arınmış ve sağlam doğrultuda en kararlı yürümeyi gerçekleştiriyoruz. Budur Parti’nin halkımıza dayattığı anlamlı yaşam yolu!..

Türkiye'nin Sorunları Helalleşerek Değil Demokratik Devrimle Çözülür

Kılıçdaroğlu'nun helalleşme olarak sunduğu ve geçmişte CHP ile devletin yapmış olduğu hatalar olarak belirttiği hususlar önemli olmakla birlikte, yüzyıllık devletin suçlarının çok az bir boyutunu oluşturduğu açıktır. Yine özellikle AKP-MHP faşizminin son yedi yıldır Çöktürme Planıyla Kürdistan Halkına karşı her türlü savaş ve insanlık suçunu işlemesine karşılık, neden bu konulara değinilmediği de önemlidir. Örneğin savaş tezkeresine hayır demiş olmasına rağmen nerdeyse her gün Rojava'ya, Şengal'e, Başûr'a yönelik hem de sivil insanlara kimyasal silahlarla saldırılar gerçekleştiriliyor, Kürdistan'da her gün onlarca savaş suçu işleniyor, bunlara dair tek bir açıklama ve tepki CHP ve liderinden duyulmuyor. Aynı biçimde daha bu günlerde PAJK ve PKK'lı tutsaklardan Garibe Gezer, Halil Güneş ve Abdulrezzak Şuyur yoldaşların katledilmesine, zindan tutsaklarına yönelik ağır baskı ve işkence uygulanmasına karşı herhangi bir tavırın gösterilmemesi helalleşme çağrısında ne denli samimi olduğunu gösteriyor.

Cemal Amed

CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu'nun son dönem yaklaşımları ve yapmış olduğu açıklamalar, doğal olarak kamuoyunda farklı düzeyde tartışmaları ve tepkileri de beraberinde getirdi.

'Kürt sorunu vardır, muhatabı HDP'dir' açıklamasından sonra 'Irak ve Suriye'ye yönelik savaş tezkeresine' hayır oyu vermesi, hemen arkasından 'Kandili yerle bir edeceğini' söylemesi ve son olarak da devletin işlemiş olduğu kimi suçlardan dolayı 'helalleşeme' çağrısı önemli bir gündem oluşturdu. AKP ve faşist şefinin, Önder Apo'ya yönelik uluslararası komployu sonuca götürerek Kürt soykırımını tamamlamaya yönelik 2002 yılında iktidara getirildiği son 20 yıllık mücadeleyle netleştirilen en temel hususların başında geliyor.

Uluslararası komplonun da ABD'nin başını çektiği küresel kapitalist sistemin Ortadoğu'ya yeniden müdahalesinde, yıkılmakta ve aşılmakta olan TC devletini kendi çıkarları temelinde kullanmaya yönelik geliştirildiği aynı biçimde netleşen diğer temel husus oluyor.

Dolayısıyla AKP, Kürt sorununun demokratik çözümünü Türkiye'de yaşanan demokratik devrim sürecine dayatılan bir karşı devrim hamlesi oluyor. AKP'nin 12 Eylül Askeri Faşist Darbesinin ürünü ve devamı olması bu temel gerçeklikten dolayıdır. Bu nedenle Önder Apo, 'Bizim ve Türkiye demokrasi güçlerinin yapması gerekeni AKP yaptı' diyerek bu süreci kapsamlıca çözümlemiştir.

AKP ve faşist şefi, bu varoluş gerçekliğine ve iktidara getiriliş amacına bağlı kalarak devleti yeniden yapılandırmış, Kürt soykırımını tamamlamak için her türlü yol ve yöntemi denemekten geri durmamıştır.

AKP-MHP faşizmi, ilişkili ve en büyük destekçisi oldukları DAİŞ, El Kaide, El Nusra gibi faşist çete güçlerinin gerilla mücadelesi karşısında büyük yenilgilerini engelleyemediklerinden ve buna bağlı olarak da Rojava Devrimini tasfiye edip Şengal halkının direnişini kıramadıklarından, ABD ve KDP'nin de desteğini alarak son yedi yıldır her şeylerini ortaya koyarak saldırmışlardır. Önder Apo'ya yönelik İmralı işkence ve tecrit sistemini derinleştirerek, Bakur, Rojava, Başûr, Şengal ve Maxmûr'a yönelik her türlü katliam ve saldırıları gerçekleştirerek, Medya Savunma Alanlarına yönelik de özellikle Garê'de yaşadıkları bozgunun sonra, 23 Nisan'dan itibaren her türlü insanlık ve savaş suçunu işleyerek sonuç almaya çalışmıştır.

'Dem Dema Azadiyê' hamlemiz karşısında çöküşü yaşayan AKP-MHP faşizminin, Metîna, Zap ve Avaşîn'e yönelik sekiz ayı aşan saldırıları, yirmi yıllık iktidarlarının son bir hamlesi olarak planlanmış ve yürütülmüş, bu saldırılardan elde edecekleri başarı üzerinden yapılacak bir seçimle en azından bir

beş yıl daha iktidarda kalmayı amaçlamışlardır. Tüm bu saldırı ve hesaplar başta Önder Apo olmak üzere, gerilla, halkımız ve Türkiye devrimci-demokrasi güçlerinin büyük direniş ve mücadelesiyle başarısız kılınmış, AKP-MHP faşizmi tarihsel yenilgiye uğratılmıştır. Özellikle Mam Reşo, Zendûra, Werxelê, Tep ê Sor'da sekiz ayı aşan kahraman gerilla güçlerinin destansı direnişi, Cenga Xabûr ve Bazên Zagrosê Devrimci Hamlesiyle düşmanın tüm heveslerini kursaklarında bıraktığı gibi, tam bir bozgun durumunu yaşamalarını açığa çıkarmıştır.

AKP-MHP faşizmiyle birlikte yıkılan soykırımcı, sömürgeci, faşist TC devletidir

İlimli İslam projesi ile birkaç yıl öncesine kadar Ortadoğu'nun lideri, halifesi, yeni Sultanı olarak sunulan faşist şef Erdoğan'ın günümüzde uluslararası uyuşturucu baronlarının, petrol şêxlerinin karşısında nasıl el pençe durduğu, kara para ticaretiyle ayakta kalmaya çalıştığını, Kürdistan ve Türkiye halklarının tüm değerlerini bir avuç sömürücüye nasıl peş keş çektiğini herkes ibretle izliyor. Rojava, Başûr, Suriye, Libya, Akdeniz, Ermenistan başta olmak üzere Ortadoğu ve Afrika'ya yayılan işgal, istila, talan savaşlarıyla İmparatorluk hayalinin nasıl yerle bir olduğunu, 3. Dünya Savaşında en büyük yenilen güç olarak hasta Osmanlı gibi hasta Türkiye haline gelerek tam bir dağılma ve çözüme durumunu yaşadıklarını bugün artık her kes görüyor.

Böylesine tarihi bir direniş ve mücadele sonucu yaşadıkları bu büyük yozlaşma, çürüme ve çöküşe rağmen AKP-MHP faşizminin tümünden yıkılmamış olması, zayıflamışta olsa ABD ile birlikte, esas olarak da KDP'nin ağıttan, CHP'nin de örtük olarak vermiş oldukları destekten dolayıdır.

Artık taşınmaz bir yük durumuna gelmiş olsa ABD, KDP ve CHP'nin AKP-MHP faşizmine bu gizli ve açık destekleri özünde, PKK öncülüğündeki Kürdistan Özgürlük Mücadelesini etkisizleştirerek tasfiye etmede küresel kapitalist hegemonik güçlerle Türk Devletin başka alternatiflerinin olmayışdır. AKP ve faşist şefinin 20 yıldır iktidarda kalmış olmasının ve günümüzde tam bir çöküş durumunu yaşamasına rağmen halen yıkılmamış olmasının en temel nedeni budur.

Dolayısıyla Kürdistan halkının varlık ve özgürlük mücadelesi karşısında yenilen ve aşılan sadece AKP-MHP faşizmi olmuyor. Onunla birlikte esas olarak yüzyıllık sömürgeci, soykırımcı, faşist Türk Devleti yıkılış ve çözülmüşü yaşıyor.

Bu nedenle CHP ve genel başkanı Kemal Kılıçdaroğlu'nun, özellikle Şubat ayının ortasında faşist Türk Ordu çetelerinin, iktidarının ve şefleri Erdoğan'ın

Garê'de yaşadığı büyük bozgunun sonra yoğunlaşan çabalarının, sadece seçimlere yönelik politik yaklaşım ve tutumlar olmaktan daha fazla, çözülen ve çöken devleti kurtarmaya yönelik olduğunu iyi görmek gerekiyor.

Soykırımcı, sömürgeci, faşist Türk Devleti başta Kürdistan Halkı olmak üzere, Ermeni, Rum, Asuri, Süryani halklarının, Alevilerin, diğer inanç guruplarının katliamı, asimilasyonu ile Türkiye sosyalist-demokrasi güçlerinin tasfiyesi üzerinden kendisini var etmeyi esas alarak bu günlere kadar gelmiştir. Bu nedenle yüzyıllık Cumhuriyet tarihinin halklara, ezilenlere, sosyalist ve demokrasi güçlerine karşı işlemiş olduğu insanlık suçlarının listesi çıkarılırsa tarihte hiçbir devletin yapmadığı kadar suçlu, bölge ve insanlığın başına bela bir devlet gerçekliğini ifade ettiği rahatlıkla görülecektir.

CHP'nin helalleşme çağrısı, çözülen ve çöken devleti kurtarmaya yöneliktir

Tüm bu hususlar değerlendirildiğinde helalleşme çağrısının, Birinci olarak, hem yüzyıllık sömürgeci, soykırımcı, faşist TC gerçekliğinin, hem de onun en kirli AKP-MHP iktidarının Kürdistan Özgürlük Mücadelesi karşısındaki yenilgisinin itirafı olduğunu belirtmek gerekiyor.

İkinci temel husus olarak, CHP'nin yirmi yıllık Faşist AKP iktidarının koltuk değneği olarak, işlemiş olduğu suçlardaki ortaklığını gizlemeye, AKP'nin yenilgisinden kendisini kurtarmaya çalıştığı net olarak açığa çıkıyor.

Üçüncü olarak, helalleşmeyle CHP, AKP-MHP faşizminin Kürdistan halkına, Türkiye ve bölge halklarına, insanlığa karşı işlemiş olduğu suçları gizlemeye, hafifletmeye ve aklamaya çalışıyor.

Dördüncü olarak, mücadelemiz karşısında yenilmiş olduğundan son dönemlerde Sedat Peker ve Mehmet Eymür'ün açıklamalarıyla da su yüzüne çıkan TC devleti denen gerçekliğin, özünde gladyo uzantı ve artıklarının,

kontrgerillanın, yerli yabancı mafya ve ajan unsurlarının, her türden çete kliklerinin vatan, millet, sakarya edebiyatıyla ne kadar suçlu, düşkün ve kirli bir ilişki ağını ifade ettiğini gizleme, devlete yeniden saygınlık kazandırma çabası olduğu anlaşılıyor.

Beşinci olarak da, devlet içindeki bu klik, çete ve iktidar çatışmalarının daha da büyüyen kanlı bir savaşa dönüşmesini engellemeye, AKP-MHP ile uzlaşarak iktidar klikleri arasında bir denge oluşturarak çöken devleti yeniden restore etmeyi amaçladığı anlaşılıyor. CHP'nin sürekli erken seçim çağrısı yapması devlet içindeki bu iktidar klikleri ve çeteleri arasındaki mücadelenin şiddetlenmesinden dolayıdır. AKP-MHP faşizminin iktidarı bırakmamak için her türlü yol ve yöntemi deneyerek diğer iktidar alternatiflerini silahlı çete güçlerini de kullanarak her yolla etkisizleştirip tasfiye etmekten çekinmeyeceğini görmesi ve bunun da yüzyıllık devletin sonu anlamına geleceğini CHP ve genel başkanının çok iyi bilmesinden kaynaklanıyor.

Bu nedenlerden dolayı CHP'de bir değişimin yaşandığını, AKP-MHP faşizmine karşı iktidar alternatifi olduğu görüş ve düşünceleri ciddi bir yanılgıyı ifade ediyor. Sürekli erken seçim çağrısı yapması böyle bir izlenim oluştursa da bunun iktidara gelme amaç ve niyetinden daha öncelikli olarak yüz yıllık soykırımcı, sömürgeci, faşist Türk devletin bekasına yönelik olduğunu iyi görmek gerekiyor.

Kürdistan ve Türkiye'de yirmi yıllık AKP faşizminin zulmünden, baskısından illallah etmiş önemli bir kesim, 'AKP ve Erdoğan gitsin de yerine kim gelirse gelsin' yaklaşımı hakim. CHP ve Kılıçdaroğlu'nun iktidar alternatifi olarak sunulmasının temelinde bu yatıyor.

CHP, başta HDP olmak üzere Türkiye'nin diğer demokrasi güçleriyle bir araya gelip çok temel üç-beş maddelik bir demokrasi programıyla toplumun karşısına çıksa, AKP-MHP faşizmi bir gün bile iktidarda kalamaz. Bunun yerine İyi Partiyle Cumhuriyet İttifakının bir

kopyası olmayı tercih ediyor. Türk devletin ve AKP-MHP faşizminin yüz yıllık tarihsel suçlarının üstünü örtmeye, aklamaya çalışıyor.

Yine her gün başta kadınlar ve gençler olmak üzere, 'barınmıyoruz', 'geçinemiyoruz', 'susmuyoruz, itiat etmiyoruz', 'hükümet istifa' sloganlarıyla meydanları dolduran demokrasi güçlerine katılacağına, topluma 'sokağa çıkmayın' çağrısı yaparak toplumsal direniş ve mücadeleyi kırmaya çalışarak iktidarın ömrünü uzatmasında ona en büyük desteği sunuyor.

Tarihsel ve güncel olarak CHP'nin Kürt inkar ve soykırımındaki rolü

Bu yönüyle CHP, bir devlet partisi olarak devleti koruma ve kollama göreviyle, refleksiyle, önceliğiyle hareket ediyor. Dolayısıyla, muazzam koşullara rağmen toplumdan gerekli desteği alamıyor. İktidarın gerçek alternatifi haline gelemez. Kimilerinin belirttiği gibi iktidara gelse bile CHP ve Kemal Kılıçdaroğlu'nun bu haliyle başta Kürt sorunu olmak üzere Türkiye'nin hiçbir sorununa çözüm gücü olamayacağını da özellikle belirtmek gerekiyor.

CHP'nin güncelde ve son yirmi yıldır AKP faşizminin Kürdistan halkına yönelik soykırım saldırılarıyla birlikte, Türkiye emekçilerine, sosyalist ve demokrasi güçleri ile Ortadoğu halklarına yönelik baskı, işkence, işgal ve istila suçlarına ortak oluşu, onun varoluş gerçekliğinden, tarihsel geçmişinden bağımsız değildir.

CHP'nin Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucu partisi olarak, İttihat ve Terakkinin bir devamı olduğu bilinen bir husustur. Devlet ve kurucu parti olmanın büyüklüğünü sürekli dillendirmeleri salt bir propaganda olmayıp, devletin gerçek sahibi olarak kendilerini görmelerinden kaynaklıdır. CHP'nin kendisini devletle özdeşleştirilmesi, devletin asli ve gerçek sahibi olarak görmesi, onun tarihsel ve güncel olarak en temel gerçekliğidir. Toplum, millet, demokrasi, vatandaş, hak, hukuk, adalet gibi diğer tüm söylemler ikinci planda olup esas öncelik, TC'nin varoluşu ve devletin sürekliliğidir. İktidardan düşüşünde ya da hükümet olmadıkları dönemlerde gerçek bir muhalefet partisi olmanın ötesinde devletin ve iktidarın gerçek sahibi gibi hareket etmesi bu temel gerçeklikten dolayıdır.

Kurucusu oldukları TC'nin başta Kürdistan halkı olmak üzere, diğer halkların, demokrasi güçlerinin ve sosyalist hareketin tasfiyesi, katliamı ve inkarı üzerinden oluştuğu da bilinen bir durumdur. Kapitalist modernitenin ulus-devlet milliyetçiliğinin Ortadoğu ve Anadolu topraklarına İttihatçı kadrolarla taşındığını, despotik, yayılmacı Osmanlı tarihsel mirasıyla harmanlanarak tam bir ırkçı, faşist zihniyet ve siyaset olarak CHP'nin şekillenmesinde belirleyici olduğu da bilinen hususlardır.

Pan Türkizm, Pan İslamizm, Turancılık, Kızıl Elmacılık, Türk İslam Sentezi, Anadolu Milliyetçiliği gibi devlet klikleri ve çeteleri arasındaki farklı görüş ve düşünceler, zihniyet ve siyaset olarak bir farklılıktan öte, nasıl bir devlet ve yönetim gücü olunacağına dair çelişki, çatışma ve tartışmalardır. Soykırımcı, sömürgeci, faşist Türk devletinin Kürt soykırımını tamamlayarak nasıl kendisini ezel-ebet kılacağına dair ayrıklardır. Ve tüm bu farklı eğilimle görüşlerin besledikleri temel kaynak da CHP zihniyeti ve siyaseti olmaktadır.

CHP'nin Ecevit'le birlikte kendisini bir sosyal demokrat parti olarak tanımlamaya başlaması, köklü bir değişim dönüşüm olmasından öte, Kürdistan ve Türkiye'de gelişen devrimci-demokratik mücadeleyi etkisizleştirmeye, gerçek toplumsal muhalefetin önünü kesmeye yönelik özlü olmayan değişikliklerdir. CHP'nin içinde önemli bir demokratik birikim ve kesimin olması, onu vareden ve ona egemen olan zihniyet ve siyasetin bu milliyetçi, faşist karakterini değiştiriyor. Kürt sorunun çözümü konusunda da dönem dönem Kürt raporu hazırlayıp açıklamaları, savaşıla, katliamla çözemedikleri Kürdistan halkının varlık ve özgürlük mücadelesini sahte açılım ve beklentilerle etkisiz kılma, tasfiye etme yaklaşımlarından kaynaklıdır.

Dolayısıyla CHP'nin son dönem yaklaşımları ve Kılıçdaroğlu'nun helalleşme çağrısı, soykırımcı, sömürgeci, faşist Türk devletinin ve kendisini bu devletin gerçek sahibi gören CHP'nin Kürdistan halkıyla, Türkiye demokrasi güçlerine karşı işlemiş oldukları suçların samimi bir özrü, özeleştirisi olmadığı gibi, zihniyet ve siyaset olarak da herhangi bir değişimi ifade etmemektedir.

Kürt sorunu denilen sorun, öncelikle Kürdistan halkının sorun olması anlamına gelmiyor. Tam tersine, yarım asıra varan destansı özgürlük mücadelesiyle, Kürdistan halkının varlığını ve özgürlüğünü kazanmasının, günümüzde başta kadınlar olmak üzere Türkiye ve Ortadoğu halklarıyla birlikte insanlığın yeniden varlık ve özgürlüğünü kazanması anlamına geldiği çok çarpıcı yaşanan gerçeklik oluyor. Bütün ezilenler, Kürdistan halkının yeniden varlık ve özgürlüğünü kazanmasının bölgemizi ve dünyamızı nasıl daha güzel, eşit ve özgür hale getirdiğini görerek bundan büyük heyecan duyuyor, bu tarihi mücadeleyle ilişki, ittifak geliştirmeye başlıyor.

Kürt sorunu ve Demokratik çözüm

Bu nedenle Kürt sorunu denilen sorun, Ortadoğu'nun ve insanlığın en kadim halkı olan bir halkın varlığını yok soyan, katliam ve soykırımla ortadan kaldırılmak

isteyen, asimilasyonla özünden boşaltan ve Kürdistan'ı dörde parçalayarak Türklüğün yayılma alanı haline getirmek isteyen sömürgeci, soykırımcı, faşist zihniyetin, siyasetin sorunu oluyor. Küresel kapitalist modernite sisteminin Ortadoğu ve Kürdistan'a yönelik son iki yüzyıllık politika ve uygulamaları bu soykırım sisteminin esasını oluştursa da, yine Arap ve Fars ulus-devlet faşizmi ile Ortadoğu gericiğinin bunda rolleri olsa da, bu soykırım sisteminin oluşturulmasında ve sürdürülmesinde sömürgeci, soykırımcı, faşist TC devleti, aşılması gereken temel sorun oluyor. Kürdistan Halkını, Önder Apo'yu ve PKK'yi sorun olarak görüp ortadan kaldırmak isteyen faşist zihniyet ve siyasetin Kürdistan, Türkiye ve Ortadoğu'yu nasıl bir savaş alanına dönüştürüp insanlığın baş belası haline geldiğini giderek bütün dünya daha fazla anlamaya, görmeye başlıyor.

Yüzyıldır Kürdistan, Türkiye ve Ortadoğu'da yaşanan, günümüzde 3. Dünya Savaşı boyutlarına ulaşan savaşın diğer yönleriyle birlikte en temel nedenini, gerçekliğini ve hakikatini bu durum ifade ediyor.

Demek ki, Kürt Sorunu olarak ifade edilen sorun, Kürdistan halkını, Önder Apo'yu ve PKK'yi sorun olarak gören hastalıklı, ırkçı, faşist zihniyet ve siyasetin sorunu oluyor.

Türk devletinin kuruluş esası ve yüzyıldır kendisini var etmek istediği görülmüden, bu durumla yüzleşerek, hesaplaşılmadan zihniyet ve siyasette bir değişimden, demokratikleşmeden söz etmek büyük bir yanılgıyı, sapırmayı ve gafleti oluşturur.

Son yüzyıldır bölgemizin ve insanlığın en temel sorunlarının başında gelen Kürt sorunu demek ki sadece zorlanıldığında sorun vardır demekle ve duyguları okşamakla çözülecek bir sorun değildir. Sorunun ağırlığını ve cid-

diyietini bilerek sorunu doğru tespit etmek, sorunu çözmenin esasıdır.

Önder Apo, Kürt sorunun özünde nasıl bir Türkiye, Ortadoğu ve insanlık sorunu olduğunu son derece kapsamlıca çözümlerle çözüm yolunu aydınlatmıştır. 1993 yılından itibaren Önder Apo ve PKK'nin yoğunlaşan demokratik çözüm arayış ve mücadelesi, günümüzde sadece Kürdistan halkının değil, Türkiye ve bölgemizdeki tarihsel sorunların çözümünde tek seçenek haline gelmiştir.

Kürt sorunun demokratik çözümü, öncelikle Kürt sorununu var eden ulus-devlet milliyetçiliğinin ve faşizminin aşılması olarak Demokratik Ulus anlayışının esas alınmasını gerektirir. Tek devlet, tek bayrak, tek millet, tek vatan, tek dil anlayışına dayalı faşist ulus-devlet yaklaşımı yerine, Demokratik Özerklik ve öz yönetime dayalı, tüm farklılıkların eşit ve özgürce bir arada yaşamasını esas alan Demokratik Konfederalizm, demokratik çözümün esasını oluşturur.

Kürt halkına yönelik yüz yıldır uygulanmakta olan soykırım, nasıl ki kapitalist modernite sisteminden, onun hegemonik güçlerinden ve başta Türk devleti olmak üzere Ortadoğu'da oluşturdukları faşist ulus-devletlerinden kaynaklıysa, Kürt sorunun demokratik çözümü de Demokratik Modernite alternatifleriyle Türkiye ve Ortadoğu'nun demokratikleşmesini, halkların tarihsel gerçeklere uygun olarak kardeşçe ve özgürce bir arada yaşamasını ifade eder.

Ulus-devlet milliyetçiliği aşılar demokratik ulus çizgisi esas alınmadan, bu konuda köklü bir zihniyet ve siyaset değişimi yaşanmadan Kürt sorunu başta olmak üzere, Türkiye ve bölgemizin hiçbir sorununa çözüm üretilmeyeceği, aksine sorunların ve çatışmaların daha da derinleşeceği günümüzde net olarak açığa çıkmıştır.

Kendisini devletin sahibi gören ve

devlet fideğinde büyüyen iktidar gruplarının, güçlerinin bu milliyetçi, faşist zihniyet ve siyaseti aşım aşımayaacakları ya da nasıl aşabilecekleri hususu önemli olmakla birlikte incelenmesi gereken ayrı bir konu. Fakat CHP ve Kılıçdaroğlu'nun son dönem tavır ve açıklamalarının böylesine bir değişimin, dönüşümün işareti olmadığı çok net.

Adalet, Hakikat ve Uzlaşma Komisyonu

Kılıçdaroğlu'nun helalleşme çağrısından sonra muhalif basında Önder Apo'nun belirtmiş olduğu Adalet ve Hakikat Komisyonu yeniden gündeme gelerek tartışıldı. Elbetteki Önder Apo'nun belirttiği görüşlerin tartışılması önemlidir ve daha da geliştirmek gerekiyor.

Önder Apo, İmralı'da yazdığı beş ciltlik Demokratik Uygarlık Manifestosunda, yine Yol Haritası çalışmasında, avukatlarıyla, HDP ve devlet heyetiyle değişik tarihlerde yaptığı görüşmelerde devletin geçmişte işlemiş olduğu suçların açığa çıkarılarak yargılanması için Hakikat Komisyonunun oluşturulmasına yönelik son derece kapsamlı değerlendirmeler yaparak, bu konuda yapılması gerekenleri netleştirmiştir.

Önder Apo'nun İmralı'da 15 Ağustos 2009 tarihinde hazırladığı, 'Türkiye'de Demokratikleşme Sorunları, Kürdistan'da Çözüm Modelleri (Yol Haritası)' başlıklı belge, başlığından da anlaşılacağı üzere Türkiye'nin demokratikleşmesiyle Kürt sorununun çözümünün nasıl bir diyalektik birlik oluşturduğunu ifade etmesi açısından son derece tarihseldir.

Weşanên Serxwebûn tarafından birinci baskısı Mart 2011 tarihinde yapılarak kamuoyuna sunulan 120 sayfalık bu tarihsel belge, giriş ve sonuç bölümleri de dahil olmak üzere altı bölümden oluşmaktadır. Tarihsel ve güncel boyutlarıyla insanlık, bölge ve Türkiye'de demokrasi sorunun ortaya çıkış nedenlerini çözümlen Önder Apo, liberalizmin ters-yüz ederek çarpıttığı demokrasiyi, Demokratik Modernite Kuramı temelinde, kavramsal, kuramsal ve ilkesel olarak tarihsel özüne uygun olarak değerlendirmiştir. Türkiye'de demokrasi sorunun temellerini, nedenlerini ve demokratik anayasa çözümünü değerlendirdiği üçüncü bölümden sonra, tarihsel Kürt-Türk ilişkileri bağlamında, Kürt sorununun ortaya çıkışı, kapitalist modernite sistemi ve hegemonyasıyla ilişkisini Cumhuriyetin kuruluş ve kurgulanışıyla bağlantılı değerlendirdikten sonra, PKK'nin ortaya çıkışı, gelişimiyle birlikte Demokratik Ulus anlayışına dayalı KCK çözümünün en temel çözüm yolu olduğunu kapsamlıca değerlendirerek somutlaştırmıştır. Eylem Planı başlığı altında sunduğu 5. Bölümde Önderlik, Kürt sorunun çözümünde öne çıkan ve güncelde uy-

gulanmaya çalışılan üç temel yaklaşımı tüm yönleriyle değerlendirmiştir. Birinci çözüm yolu olarak, TC'nin yüz yıldır uyguladığı inkarcı ve imhacı çözüm, ikinci yol olarak Başûr'da başını ABD'nin çektiği küresel kapitalist modernite sistemi ile bölge ulus-devlet gericiğinin farklı nedenlerle de olsa desteklediği milliyetçi, ulus-devlet çizgisine dayanan 'Küçük Kürdistan' çözümü ve üçüncü yol olarak da Demokratik Ulus anlayışına dayalı demokratik çözüm modelini kapsamlıca değerlendirerek gerçek çözüm yolunu netleştirmiştir.

Demokratik çözümün temel aşamalarını da belirleyen Önder Apo, tüm tarafların üzerinde anlaşılacağı, meclisin onayından geçmiş bir hakikat ve uzlaşma komisyonunun oluşturularak çatışmasızlık sürecini denetlemesi ve hukuksal düzenlemeleri yaparak sürecin sağlıklı gelişmesine öncülük etmesini belirtmiştir.

Daha önce 2004 yılında İmralı'da avukatlarıyla yaptığı bir görüşmede de Adalet ve Hakikat Komisyonunun kurulması konusunda Önderlik, "Adalet ve Hakikat Komisyonu oluşmadan demokrasi gelişmez. Aydınlar, demokratlar bunu görmedikleri için AKP aldı başını gitti. Şimdi de Tayyip Erdoğan benim söylediklerimi söylüyor, derin demokrasi kavramını kullanıyor. Bu olmaz, bu rezaleti ortadan kaldırmak gerekiyor. Tehlike var. AKP bu tehlikenin başını çekiyor, cumhuriyetle çatışacak. Demokrasi programına ilişkin önceki belirlilikleri de bir araya getirirsiniz, onlara sunarsınız. Ordu da engel olmaz. Onlar bizimle çatıştı, siyasal islam iktidara geldi. İslam'ın sadece bu yönü yok, onun bir de El Kaide'si var. Bunlar iyi anlatılmadı. Demokratik Türkiye programına kimse karşı çıkmaz." diyerek, faşist AKP ve şefinin Türkiye için nasıl bir tehlike oluşturduğu ve bunu aşacak bir demokrasi anlayışının gelişmesi için neler yapılması gerektiğini daha o günlerden görerek herkesi uyarmış, demokrasi güçlerini harekete geçmeye çağırmıştır.

Benzer şekilde 2014 yılında da Önder Apo, İmralı'ya giden HDP heyetine, "Hakikatleri araştırma komisyonu şarttır. Cenazelerimizin akıbeti bile belli değil. Yeraltındaki binlerce insanımızı kimler öldürdü? Hakikat ve yüzleşme komisyonu şarttır. Bu devlet için de önemlidir. Devlet adına işlenmiş binlerce suç vardır. Sakineleri öldüren, Roboski'yi yapan, Yüksekova katliamı bunlar açığa çıkmalıdır. Binlerce konu var. Kurulacak komisyon bütün bunları açığa çıkarmalıdır. Bu komisyon, Türkiye'nin en değerli bilim insanlarından, hukukçularından oluşabilir. Bunlara soracaksınız. Barış ve çözüm için kararın var mı, yok mu? Biz büyük demokratik çözüme hazırız, siz hazır mısınız, değil misiniz? Elli bin kişi ölmüş, beş yüz bin kişi daha mı ölsün?" diyerek demokratik müzakere ve çözümde hakikatleri araştırma komisyonunun kimlerden ve nasıl oluşabileceğini, görev ve sorumluklarının neler olduğunu net olarak ortaya koymuştur.

Helalleşme, devlet adına, devletin topluma karşı işlemiş olduğu suçların, suç olmaktan çıkarılarak devletin temizlenmesi, suçluların aklanması ve toplumun devlete yeniden biat etmesini ifade ederken, Hakikatleri Araştırma, devlet suçlarının açığa çıkarılarak yargılanmasını, demokratik zihniyet ve siyasetin gelişmesini, demokratik mücadeleye ve toplumsal örgütlülüğün geliştirilerek Türkiye'nin demokratikleştirilmesi anlamına gelir.

Önder Apo, Kürt sorununun demokratik çözümünü 1993 ateşkesiyle demokratik müzakere ve siyaset yoluyla geliştirmeye çalışmış, buna yönelik

gerçekleştirilen uluslararası komplo ve İmralı işkence ve tecrit sistemine karşı mücadele içinde gerçekleştirdiği paradigma değişimiyle bu yaklaşımı çok daha derinleştirmiştir.

Hakikatleri Araştırma Komisyonu'yla Önder Apo esas olarak, demokratik siyasetle, müzakere ve diyalogla Kürt sorununu çözme konusunda Türkiye demokrasi güçlerinin, toplumunun sürece dahil olması ve Türkiye toplumunda faşist ulus-devletçi milliyetçiliğin aşılarda demokratik gelişimi açığa çıkarmaya çalışmıştır. Demokratik çözümü devletten bekleyen anlayış ve yaklaşımları sürekli eleştiren ve esas olarak da Türkiye toplumunda da bir zihniyet ve siyaset değişimini geliştirmeye çalışan Önder Apo'nun bu çabaları, AKP-MHP faşizminin teşhir ve yenilgisinde belirleyici olmuştur.

Bu nedenle Hakikatleri Araştırma Komisyonu, esas olarak devletin başta Kürdistan halkı olmak üzere tüm Türkiye toplumuna karşı işlemiş olduğu suçların açığa çıkarılarak yargılanmasını, Türkiye'nin demokratikleşme sürecine tüm toplumsal kesimlerin müdahil olmasını, bu şekilde devlete karşı demokratik toplumun ve mücadelenin geliştirilmesinin önemli bir boyutunu ifade etmektedir.

Devletin AKP eliyle İmralı'da Önder Apo ile görüşmesinde temel amacın, Önderlik çizgimizin ve Hareketimizin

"Hakikatleri araştırma komisyonu şarttır. Cenazelerimizin akıbeti bile belli değil. Yeraltındaki binlerce insanımızı kimler öldürdü? Bu devlet için de önemlidir. Devlet adına işlenmiş binlerce suç vardır. Sakineleri öldüren, Roboski'yi yapan, Yüksekova katliamını yapanlar açığa çıkmalıdır. Binlerce konu var. Kurulacak komisyon bütün bunları açığa çıkarmalıdır. Bu komisyon, Türkiye'nin en değerli bilim insanlarından, hukukçularından oluşabilir. Bunlara soracaksınız. Barış ve çözüm için kararın var mı, yok mu? Biz büyük demokratik çözüme hazırız, siz hazır mısınız, değil misiniz? Elli bin kişi ölmüş, beş yüz bin kişi daha mı ölsün?" diyerek demokratik müzakere ve çözümde hakikatleri araştırma komisyonun kimlerden ve nasıl oluşabileceğini, görev ve sorumluluklarının neler olduğunu Önderliğimiz net olarak ortaya koymuştur.

soykırımcı anlayışını değiştirmeyen AKP faşizmine karşı da Hareketimiz, 2011 1 Haziranından itibaren strateji değişikliğine giderek demokratik çözümü, Devrimci Halk Savaşıyla gerçekleştirmeyi esas almıştır.

Dolayısıyla nerdeyse otuz yılı bulan Kürt sorunun demokratik çözümünü demokratik siyaset, diyalog ve müzakere yöntemiyle geliştirme konusunda Önder Apo'nun ve Hareketimizin büyük çabalarına devletin ve sistem partilerinin tümünün yaklaşımı, yüzyıllık soykırım zihniyet ve siyasetine dayalı imha ve tasfiye olduğu tüm yönleriyle anlaşılır kılınmıştır.

Açığa çıkmış olan bu gerçeklikten çıkarılacak en büyük ders, Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürt sorunun eşitlik ve özgürlük temelinde çözümünü devletle ya da sistem partileriyle geliştirilecek yeni bir diyalog, çözüm sürecinden beklemeyi ve içi boş barış söylemlerini aşmak, demokratik çözümü

bir yönü iktidar klikleri arasındaki çatışmalardan kaynaklı olsa da, diğer yönü içte gelişen devrimci-demokratik mücadelenin tasfiyesi ve Türk devletini küresel kapitalist sistemin ve hegemonik güçlerinin bölgesel ve küresel çıkarlarıyla yeniden uyumlu hale getirme, kullanma yaklaşımından kaynaklıdır.

27 Mayıs, 12 Mart, 12 Eylül ve 28 Şubat bu darbe süreçlerinin en bilinen örnekleridir. AKP ve faşist şefinin uluslararası komplo ile iktidara getirilişi, sonrasında AKP-Fetullahçılar arasında yaşanan iktidar çatışması, 15 Temmuz 2016 darbe provokasyonu ve sonrasında AKP'nin nerdeyse günlük olarak Kürdistan halkına, Türkiye toplumuna ve demokrasi güçlerine yönelik geliştirdiği darbeler, yüzyıllık devletin ve Türk egemen güçlerinin en temel özelliğinden kaynaklıdır. Yine bu darbelerin tümünün küresel kapitalist hegemonik gücün ve onun NATO gladyosunun planlaması, denetlemesi ve bilgisiyle

gibi artık her yönüyle Erdoğan'a açıktan destek sunamaz duruma gelmiştir. ABD, AKP-MHP faşizminin bölgesel çıkarlarıyla çelişmeye başlaması ve ağır bir yük haline gelmesinden dolayı farklı alternatiflerin oluşmasına da açık-gizli destek sunar duruma gelmiştir.

CHP ve Kılıçdaroğlu'nun son dönem yaklaşımları ve helalleşme çağrısı işte böylesi bir süreçte, tamamen ayrılaş-tırmamakla birlikte yine tarz ve yöntemde farklılıkları da olsa geçmişte Türk ordusunun yaptığı devleti yeniden dizayn ederek çöküşten kurtarma görevini üstlenmiş olduğuna işarete ediyor.

Ordu ve devlet adına üstlenmiş olduğu bu görevi yaparken direkt kendisinin iktidara gelmesinden çok İYİ Parti ve Meral Akşener'in hazırlandığını da iyi görmek gerekiyor. Zaten Meral Akşener'in kendisinin başbakan olmak istediğini açıklaması, Kılıçdaroğlu'nun da bunu onaylayarak desteklemesi bunun açık ifadesi oluyor. Geriye cumhurbaş-

Bakur, Rojava, Şengal, Başûr'daki katliam ve işgal saldırılarına en büyük desteği veren CHP'nin, bu yirmi yıllık soykırım siyasetinin iflasıyla birlikte AKP-MHP'ye karşı muhalefet etmeye başlaması işin esasıdır. İkinci yüzyılına siyasal islamla Kürt soykırımını tamamlayarak girmek isteyen devlet anlayışının iflas etmesiyle, klasik cumhuriyetçi devletçi çizgiyi yeniden hortlatmaya çalışması yaşanan çelişkinin özüdür. CHP ve Kılıçdaroğlu'nun bu çelişki ve çatışmaları uzlaştırarak, iktidar klikleri arasında dengeyi oluşturup devleti yeniden yapılandırmaya çalışması, bunu yaparken de devrimci demokratik gelişmeyi yedeğine alarak etkisizleştirmek istemesi belirtmek istediğimiz temel husustur.

Darbeler başta olmak üzere, yüz yıllık cumhuriyet tarihinde yaşanan iktidar kaymalarında, devlet ve yönetim krizlerinde Kürt halkını kurban olarak seçilerek, devrimci-demokratik gelişmelerin tasfiye edilmesiyle devletin yeniden restore edilmesi, karşı devrimci hamleler olarak yaşanan en temel tarihsel gerçeklerin başında geliyor.

AKP-MHP faşizmi bunu soykırım siyasetiyle yapmaya çalışırken, CHP ve Kılıçdaroğlu'nun yaklaşımı ise buna karşı mücadele ediyor görüntüsü altında örtülü destek sunma ve helalleşmede olduğu gibi yaşanan çatışmaları uzlaştırarak, devrimci-demokratik mücadeleyi etkisizleştirmeye, yedeğine almaya yönelik açığa çıkıyor.

Elbetteki günümüzde AKP-MHP'nin Kürt düşmanlığından ve yürütmüş oldukları savaştan kaynaklı başta Kürdistan halkı ve Türkiye emekçileri, kadınları, demokrasi güçleri ve bir bütün olarak toplumu, büyük katliamla, baskıyla, işkenceyle, açlık-yoksulluk ve sefaletle karşı karşıya kalıyor. Yaşanan güncel gerçekliğin bir yönü bu olurken, diğer yönü de AKP-MHP faşizmi şahsında yenilen, dağılan ve çürüyen yüz yıllık sömürgeci, soykırımcı, faşist TC'nin olmasıdır. Bunun da Kürdistan ve Türkiye halkları için büyük bir özgürlük ve devrimsel gelişmeyi, devrimci durumu ifade ettiği çok nettir.

Yaşanan kaos ve krizin bir yönü soykırım, işkence, katliam, baskı ve talan olurken, diğer yönü devrimci-demokratik gelişmeyi, büyük özgürlük durumunu oluşturuyor. Ve esas itibarıyla AKP-MHP ile birlikte yüz yıllık TC'nin böylesi bir çürüme ve çöküş durumunu yaşaması, yani günceldeki devrimsel gelişmelerin açığa çıkması, büyük bedeller pahasına yarım asıra varan Kürdistan Özgürlük Mücadelesi ile Türkiye'deki devrimci-demokratik mücadeleyle yakalanan düzey oluyor.

Türkiye'de yaşanan bu kaos ve krizin bölgesel ve küresel kapitalist modernitenin yaşadığı krizle de ilişkisi ve bağını değerlendirmek kadar esas itibarıyla Kürdistan halkına karşı yüz yıldır uygulanan bu soykırım siyasetinin büyük mücadeleyle yenilmiş olmasından kaynaklandığını iyi görmek gerekiyor.

Türkiye'nin demokratik devrimi için büyük imkan ve fırsatlar doğmuştur

Yaşanan bu krizin ve kaosun halklar ve ezilenler açısından çok daha büyük katliam, işkence ve baskı olarak derinleşmesi kadar, Türkiye'nin demokratik

tasfiye edilerek Kürt soykırımının tamamlanmasına yönelik olduğunu, Önder Apo bizzat görüşme sürecinde Hareketimizi, halkımızı ve tüm dostlarımızı uyarak açıklığa kavuşturmuştur. Devletin ve AKP'nin bu yaklaşımını çözümleyerek, fakat bunu da bir fırsat bilerek görüş ve düşünceleriyle Türkiye'de milliyetçi şoven anlayışların aşılması, demokratik zihniyet ve siyasetin gelişmesi konusunda büyük mücadele yürütmüştür. Önder Apo, İmralı'daki bu mücadelesi ile devletin tüm plan ve hesaplarını boşa çıkardığı gibi, Kürdistan'daki devrimci gelişmelerle Türkiye'deki devrimci-demokratik mücadelenin birliği ve gelişmesi konusunda HDP başta olmak üzere tarihsel gelişmelerin açığa çıkmasına öncülük etmiştir.

Önder Apo ve Hareketimizin tüm çabalarına rağmen demokratik siyaset ve müzakere yöntemi ile Kürt sorununu çözme konusunda mevcut inkarcı ve

devrimci-demokratik mücadeleyi daha da büyüterek ve tüm alanlara yayarak geliştirmek olmalıdır.

Kürdistan ve Türkiye'de devrimci-demokratik mücadelenin, AKP-MHP faşizmini yıkmanın eşğine getirmesine rağmen halen tam olarak yıkamamış olmasında, böylesine bir beklentili, pasifist anlayış ve eğilimlerin tümünden aşılama olmasının önemli rolü vardır. Helalleşme çağrısının taktiksel olarak demokrasi güçleriyle toplumda var olan böylesine bir beklentiye karşılık olarak da geliştirildiği açıktır.

Türkiye'de darbe ve restorasyon mekânı

Yüzüncü yılına girecek olan faşist Cumhuriyet tarihi darbeler tarihidir. Osmanlı ve İttihatçı mirasına uygun, iktidar çete ve klikleri arasındaki mücadelede başvurulan esas yöntem komplo, entrika ve darbeciliktir. Bu durumun

gerçekleştirilmiş olması, faşist devletin emperyalizmin bölgedeki en temel ileri karakolu, gardıyanı olmasıyla bağlantılıdır. Ulus ve millet adına gerçekleştirildiği iddia edilen bu darbelerin, ulusal ve milli çıkarlardan öte ABD ve NATO'nun çıkarları için yapılmış olması, Türk egemen güçlerinin ve devletin uşaklığının somut ifadesidir.

14 Temmuz Direnişi ve 15 Ağustos şanlı atılımıyla başlayan gerilla mücadelesi karşısında yenilen Türk ordusu günümüzde, devletin yaşamış olduğu çöküşü aşma, Kürdistan Özgürlük Mücadelesini ve Türkiye devrimci-demokratik mücadelesini ezerek devleti yeniden yapılandırma konusunda darbe yapamaz duruma gelmiştir.

Önder Apo'ya yönelik uluslararası komplo suçu sonuca götürüp Hareketimizi ve mücadelemizi tasfiye edemediğinden, bu konuda başarısız kaldığından AKP'yi iktidara getiren ABD, tüm denetini çekmemekle birlikte geçmişte olduğu

kanının kim olacağı kalıyor. Hiç kuşkusuz ki Millet İttifakının cumhurbaşkanı adayının belirlenmesinde de CHP ve Kılıçdaroğlu'ndan ziyade, aday CHP'li olsa bile, İYİ Parti ve Meral Akşener'in belirleyici olacağı güncel yaşanan gelişmelerden açığa çıkmış bulunuyor.

Buraya kadar belirttiklerimizden AKP-MHP faşizmi ile CHP arasında ciddi bir çelişki ve çatışmanın olmadığı anlamı çıkmaz. Tam tersine 20 yıllık iktidarıyla devleti tamamen ele geçirmiş ve kendisini devletin sahibi gören mevcut iktidar ile, kurucusu olduğu devletin gerçek sahibi olarak kendisini gören ve devlet partisi olan CHP arasındaki çelişki ve çatışmalar çok yönlü ve derindir. Burada önemli olan husus bu çelişki ve çatışmaların hangi temel nedenlerden kaynaklandığı ve nasıl aşılma çalışıldığıdır. 20 yıllık iktidarı boyunca AKP'nin bir devlet yaklaşımı olarak PKK'yi tasfiye ederek Kürt soykırımını sonuca götürmesine tek bir itirazı olmayan, aksine

devrimini geliştirmek için de büyük imkan ve fırsatları açığa çıkardığını ve en temel güncel durumun ve görevin bu olduğunu özellikle belirtmek gerekiyor.

Elbetteki AKP-MHP faşizminin Türkiye'yi nasıl bir kaos ve krize sürüklediğini, insanları açlığa mahkum ederek, Kürt düşmanı, kadın düşmanı, emekçi düşmanı, doğa düşmanı, halklar ve insanlık düşmanı olduğunu sürekli belirtmek, toplumu aydınlatarak teşhir etmek önemlidir. Fakat bununla birlikte bundan daha önemli olan hususun, yaşanan bu çözümlü ve çöküşün büyük bedeller ödenerek, tarihi mücadeleyle nasıl açığa çıkarıldığını, bunun Kürdistan, Türkiye, Ortadoğu ve tüm insanlık için ne denli büyük bir demokratik ve özgürlükçü gelişmeyi ifade ettiğini de iyi görmemiz gerekiyor. Bu mücadeleyi daha fazla geliştirip sonuca götürmek için AKP-MHP faşizmini yıkmamızın, aynı zamanda Türkiye'nin demokratik devrimini gerçekleştirmekle başarıya ulaştırılacak tarihi görev ve sorumluluklarımızı da ifade ettiğini görerek, daha fazla örgütlenerek, birlik oluşturup eyleme geçerek, topyekün devrimci demokratik mücadeleyi daha da büyütmemiz, yaşanan gelişmelere verilecek temel karşılık oluyor.

AKP-MHP faşizmi Kürdistan, Türkiye, bölge halklarının ve insanlığın baş düşmanıdır

Öz olarak, geçmişte büyük devrimci ustaların belirtmiş olduğu, devrimci durum, tam da şu an Türkiye'de yaşanan gelişmelerin en çarpıcı ve özlü ifadesi oluyor. Yönetenlerin yönetemediği, yönetilenlerin yönetilmek istenmediği bir Türkiye gerçekliği, güncelde yaşananların özeti oluyor. Başta kadınlar olmak üzere, gençlerin, emekçilerin, işsizlerin, köylülerin ve bir avuç asalak sömürücü kesim dışında toplumun tüm kesimlerinin giderek büyüyen öfke ve mücadelesi böylesine coşkulu bir devrim sürecinin ta kendisi oluyor.

İlk girişte, helalleşmeyle ifade edilmek istenenin ne olduğuna dair belirttiğimiz beş temel hususa ek olarak, altıncı ve son olarak belirtmek istediğimiz esas husus, Türkiye'de yaşanan bu çöküş ve çürümeye karşı en güçlü olan devrimci-demokratik seçeneği etkisiz kılmayı da hedeflediğidir. Kılıçdaroğlu'nun helalleşmeyle, 'bu ülkeye barışı getireceğim' demesi, M. Kemal'in 'gerekirse bu ülkeye komünizmi de biz getiririz' demesiyle benzerdir. Ve esas

olarak da belirttiğimiz gibi barış içinde kardeşçe bir ülke ve bölgede yaşamayı sağlayacak demokratik devrimin önünü kesmeye yöneliktir.

Nasıl ki KDP, Kürt ulusal birliğine küresel kapitalist hegemonik sistemin ve TC faşizminin dayattığı en etkili işbirlikçi-ihanetçi çizgi ise, CHP'de Kürdistan ve Türkiye halklarının birliğine, kardeşliğine, devrimci-demokratik ittifakına dayatılmış sosyal şoven çizgidir.

Kürdistan, Türkiye ve Ortadoğu demokratik devrimi önünde bu ilkel milliyetçi ve sosyal şoven çizgi, aşılması gereken en temel engellerin başında geliyor. AKP-MHP faşizmini yıkmak, KDP ve CHP'ye karşı da etkili mücadele yürütmeyi zorunlu kılıyor. Elbetteki AKP-MHP faşizmine karşı yürütülecek mücadele ile KDP'ye ve CHP'ye karşı yürütülecek mücadeleyi birbirine karıştırmamak gerekiyor. Her birinin özgünlüğünü, hassasiyetini bilerek, görerek ona göre yaklaşmak son derece önemlidir.

Hiç kuşkusuz CHP ve Kılıçdaroğlu'na yönelik bu değerlendirmemiz AKP-MHP faşizminin baş düşman olduğu gerçekliğini göz ardı etmek anlamına gelmez. AKP-MHP faşizmi Kürdistan ve Türkiye halkının, bölge halklarının ve insanlığın baş düşmanıdır ve tüm alanlarda her yönüyle mücadele edilen, edilmesi gereken temel devrimci-demokratik ve insani görevdir. Bu durum son derece açık ve nettir. Bunun kadar açık ve net olan ve bu durumla birlikte ele alınması gereken temel husus, AKP-MHP faşizmini yüz yıllık soykırımcı, sömürgeci, faşist TC devlet gerçekliğinden bağımsız ele almanın, devlet içindeki iktidar çelişki ve çatışmalarından medet ummanın, krizden çıkışı bu çelişki ve çatışmalara bağlayarak CHP'de aramanın ciddi bir yanılgıyı ve tehlikeyi ifade ediyor olmasıdır.

Devlet ve iktidar klikleri, güçleri arasındaki çelişki ve çatışmaları devrimci demokratik mücadele açısından politik ustalıklarla değerlendirmek son derece önemli ve zorunludur. Bu çelişki ve çatışmaları daha da derinleştirerek, taktik ilişki ve ittifaklarla düşman cephesini parçalamayı, zayıflatmayı başarmak devrimci politik sanatın temel özelliklerindendir. Diğer tüm konularda olduğu gibi bu konuda da Önder Apo'dan öğreneneğimiz çok şey vardır.

Bununla bağlantılı ve bunun kadar önemli olan diğer temel husus da verilen bedel ve yürütülen büyük mücadeleyle açığa çıkan bu kaos ve kriz durumunun aynı zamanda büyük bir

devrimsel gelişme olarak Türkiye'nin demokratik devrimini yaşanan gerçeklik ve tek seçenek haline getirmiş olmasıdır. AKP-MHP faşizmini Türkiye'nin demokratikleşmesi, Kürdistan halkının özgürlüğü ilkel yaklaşımıyla ve mücadelesiyle yerle bir etmek dışındaki tüm yaklaşımların başarıyı getirmeyeceğini iyi görmemiz ve bunun gereklerine göre hareket etmemiz zorunludur.

Dem Dema Azadiye hamlemizle AKP-MHP faşizmini yıkarak Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü sağlama mücadelesi, bu nedenle Türkiye'nin demokratik devrim programı ve mücadelesidir de. Gerilla öncülüğünde yürüyen bu büyük mücadeleyi yaratıcı tarz ve taktiklerle, Türkiye emekçilerinin gelişen mücadelesiyle birleştirmek, bunu devrimci ve demokratik yol yöntemlerle daha da geliştirmek en temel görev ve sorumluluk olmaktadır.

Cumhuriyetin kuruluşunda büyük emek sahibi olan Kürdistan halkı ve sosyalist, devrimci, demokratik güçler tasfiye edilerek Cumhuriyet dört başı mamur bir soykırımcı, sömürgeci, faşist devlet olarak şekillenmiştir. Buna rağmen Kürdistan ve Türkiye halkının kardeşçe, özgürce bir arada yaşamasını esas alan demokratik cumhuriyet çizgisi her zaman var olmuş ve büyük bedeller ödenerek mücadeleler verilmiştir.

Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin bu temel mirası, Önder Apo'nun tarihsel

çıkışı ve öncülüğünde yürüyen yarım asırlık mücadeleyle Türkiye'nin demokratik devrimi olarak günümüzde halklarımızın en büyük özgürlük çizgisi ve mücadelesi düzeyini yakalamıştır.

Tek seçenek Demokratik Devrimdir

AKP-MHP faşizminin soykırım ve baskıyla, CHP'nin restorasyonla tasfiye etmeye, etkisizleştirmeye çalıştıkları bu çizgi ve mücadeleyi daha da geliştirip demokratik devrimle taçlandırmak, yüzyıldır halklarımızın başına musallat olmuş bu devlet denen ucube iktidar ve çete kliklerinden kurtulmanın tek yoludur.

AKP-MHP faşizmi, cumhuriyetin yüzüncü yılında Kürt soykırımını tamamlayıp ikinci Cumhuriyetin zaferini ilan etmek için her şeylerini ortaya koydu ve büyük kaybettiler. Tam yenilgilerinin ve gidişlerinin nasıl olacağı en temel husus olmakla birlikte, Dem Dema Azadiye hamlemizle yürüyen büyük mücadelenin 2022 yılındaki en temel kararlaşması ve hedefidir.

CHP, AKP-MHP faşizminin bu tarihsel yenilgisini fırsat bilerek, mücadelemizle aşılmış olan inkarcı, soykırımcı, faşist TC'yi, diğer deyişle birinci Cumhuriyeti restore ederek yenilemeye çalışıyor. Deyim yerindeyse ölmüş eşiği diriltmek istiyor.

Devlet içinde son dönemde daha fazla açığa çıkan çatışmanın önemli

bir yönünü bu iki faşist cumhuriyet anlayışı ve çizgisi oluşturuyor. Mücadelemiz karşısında yenilen her iki anlayış ve çizginin birbirlerine karşı tam egemen olamamaları yaşanan devlet ve iktidar krizinin temel nedeni oluyor.

Bu nedenle Türkiye'nin yaşadığı bu devlet krizi ve çözümünü herhangi bir sistem partisiyle aşması, yeniden kendisini yapılandırması ve sorunlara çözüm üretmesi mümkün değildir. Geriye tek seçenek olarak Türkiye demokratik devrimini daha da geliştirip sonuca götürmek ve Demokratik Cumhuriyeti inşa etmek kalıyor.

Bu uğurda birlikte mücadele etmeden, siyasette ortaklaşmadan Kürt-Türk kardeşliğinden, Türkiye'nin demokratikleşmesinden, özgürlük ve devrimden söz etmek ya bilinçli bir tasfiyeciliği ya da kendini kandırmayı ifade ediyor.

HBDH devrimci, HDK ve HDP demokratik mücadelenin birleşik örgütlülüğünü oluşturuyor. Kürdistan halkının özgürlük mücadelesiyle Türkiye'de gelişen demokrasi ve özgürlük mücadelesinin ortak öncü örgütleri oluyorlar. AKP-MHP faşizmine karşı yürüyen mücadelede tarihsel rolleri tartışılmaz olmakla birlikte bu mücadeleyi sonuca götürmek için ittifakları daha da geliştirmek ve daha güçlü bir öncü örgüt konumuna ulaşmaları şart oluyor.

Özellikle HDK ve HDP'nin millet ve cumhur ittifakına karşı demokrasi ittifakını geliştirip büyümesinde ilkel milliyetçi ve sosyal şoven anlayışlar temel engel olarak görülüp aşılmasını zorunlu kılıyor. Bu anlayışlardan kaynaklı liberal, pasifist ve sistem içi çözüm arayışlarından medet uman yaklaşım büyük imkan ve fırsatlara rağmen istenilen büyüme, gelişme ve öncülüğün yeterince açığa çıkmasını engelliyor.

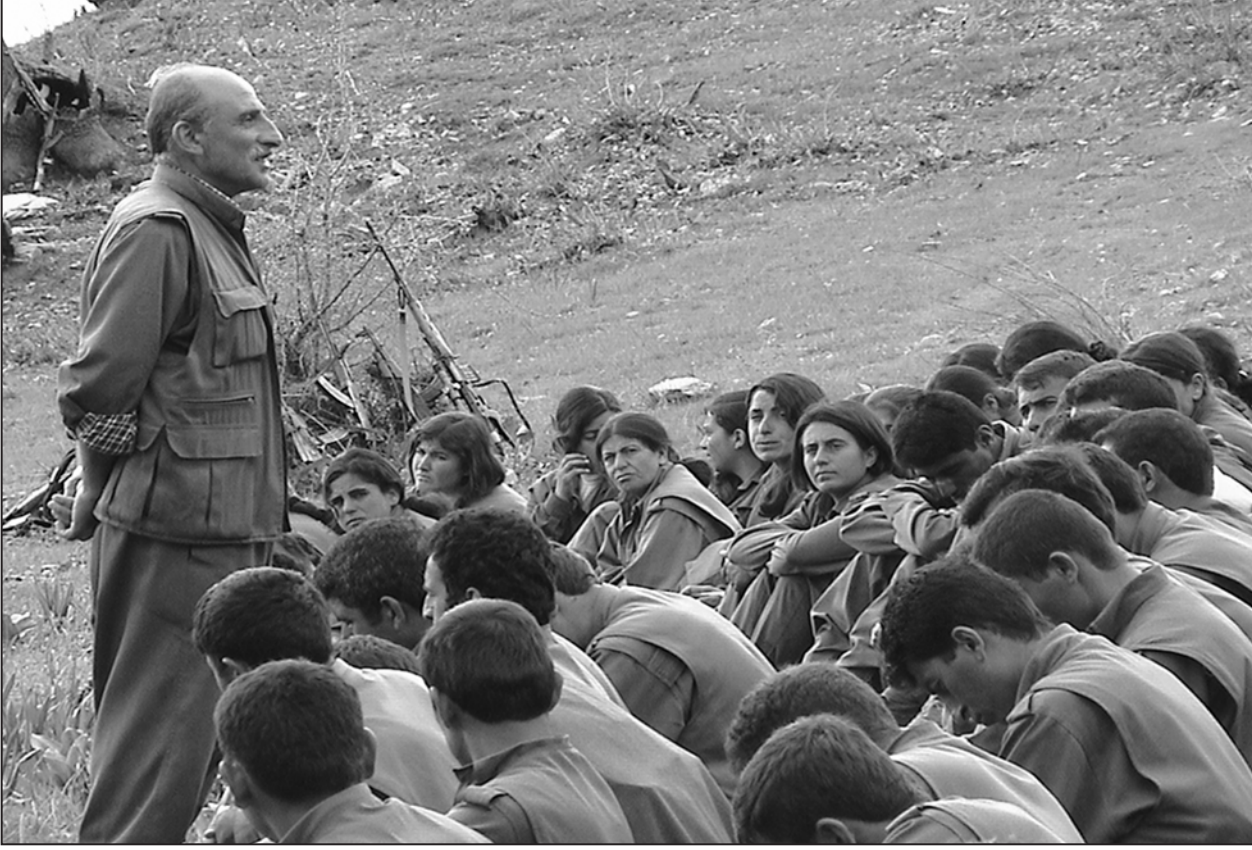
Yine devrimci-demokratik mücadelede dar, dogmatik ve sektör örgüt ve mücadele anlayışı, birleşik mücadelenin etkisiz ve zayıf kalmasında diğer önemli bir etken oluyor. Liberal ve sektör anlayış ve yaklaşımlar özünde aynı küçük burjuva çizgisi olarak bir madalyonun iki yüzünü ifade ediyor.

Bu ve benzeri anlayışları, yaklaşımları, yetersizlikleri aşarak ortak mücadele birliklerini oluşturmak, her alanda ve her türlü yöntemle AKP-MHP faşizmine karşı demokratik devrim anlayışı ve programı temelinde mücadeleyi daha da büyütmek, Türkiye halkının ekmek ve sudan daha öncelikli ihtiyacıdır. Bu ihtiyaca cevap olmak da devrimci ve demokrasi güçlerinin en temel tarihsel görev ve sorumluluğudur.

ULUS-DEVLET İDEOLOJİSİNİN KÜRDİSTAN'DAKİ İFLASI VE DEMOKRATİK MODERNİTE DEVRİMİ

Duran Kalkan

Devrim kavramını en kısa olarak değişim biçiminde tanımlayabiliriz. Tabii söz konusu değişim köklü ve derin olmak, yine gelişmeyi ifade etmek durumundadır. Burada gelişmeden kasıt insan ve toplum yararına olmasıdır. Değişim köklü ve derinliği ise çoğunlukla nitelik değişimi olarak da ifade edilmektedir. Yani bir şeyin hacminde büyüme, miktarında artma değil de onun niteliğinde bir değişimin yaşanmasıdır. Ancak böyle bir karakter taşıyan değişime devrim ya da devrimci değişim denebilir. Hacim ya da miktardaki artış ise çoğunlukla nicelik değişimi olarak tanımlanmaktadır. Dolayısıyla nicelik değişimine evrimci gelişme, nitel değişime ise devrimci gelişme denmektedir.

Değişimin birey ve toplum gelişimindeki belirleyiciliği önemlidir. Bundan ötürü iktidarcı ve devletçi paradigma hemen her şeyde olduğu gibi devrim kavramının da özünü değiştirmeyi öngörmüştür. Devrimci değişimi daha çok siyasi ve askeri boyutta ele almış, onun zihniyet ve ideolojik boyutunu geri plana itmiştir. Öyle ki devrimi bir iktidar değişimi ya da bir devletin yıkılıp başka bir devletin kurulması olarak tanımlamıştır. Hâlbuki yıkılan da, yeniden kurulan da devlettir ve özü itibarıyla aynıdır. Dolayısıyla toplum üzerinde yer alan baskıcı ve sömürücü bir çete örgütlenmesinin gerçekleştirilmesidir.

İktidar değişimi ya da bir devletin yıkılıp bir devletin kuruluşu söz konusu içerikte herhangi bir değişiklik yapılarak sadece iktidar ve devlet sahiplerinin değişmesini ifade etmektedir. Bu biçimde devrimin nitelik değişimi biçimindeki içeriği boşaltılmış olmaktadır. Bu boşaltmayı gizlemek için de devletlere kölecî devlet, feodal devlet, kapitalist devlet gibi farklı adlar verilmiştir. Bunlardan sonra da sosyalist devletin geleceği ve ardından devletsizliğe geçileceği gibi düz-ilerlemeci bir mantık ortaya çıkartılmıştır.

Diğer yandan imparatorluk, üniter devlet, mutlakîyet, cumhuriyet gibi kavramlarla da aslında devletin tek olan baskıcı ve sömürücü gerçeği de gizlenmeye çalışılmıştır. Ne yazık ki benzer

yaklaşım devletsizliği hedefleyen ve kendisini sonuncu özgürlük akımı olarak tanımlayan reel sosyalizme de hâkim olmuştur. Devletsizliğe ulaşmayı hedefleyen sosyalist akım aslında devrim olarak devletin aşılması sürecini tanımlayacakken dar ve sığ bir yaklaşımla devletin el değiştirmesini, burjuva sınıf elinden alınarak işçi sınıfının eline verilmesini gerekli ve yeterli görmüştür. Bu boyutuyla da antikapitalist olma karakteri yarım ve dar kalmıştır. Kapitalizmin azami kâr sistemine ve endüstriyalizm boyutunda doğanın yağma ve talan edilmesine karşı çıkarken onun modernitesine ve ulus-devlet gerçeğine karşı çıkamamış, tersine kapitalist moderniteyi aşamamış, kendi modernitesini geliştirememiştir. Yine alternatif özelliğini ulus devletçiliğini daha güçlü bir şekilde esas aldığı için kaybetmiştir.

Her ne kadar uzun yıllar kapitalizmi aştığını, alternatif bir sistem geliştirdiğini iddia etse ve gerçekten buna inanarak bu temelde bir çalışma yürütse de, Sovyetler Birliği'nin çözülüşü net bir biçimde açığa çıkarmıştır ki gerçekte kapitalist modernite sisteminin aşılması, alternatif bir sistem haline gelmesi mümkün olmamıştır. Burada esas olan reel sosyalizmin kendi demokratik modernitesini oluşturamaması ve ulus-devlet sistemini aşarak alternatif sistemini yaratamamasıdır.

Reel sosyalizm, ulus-devlet sistemini aşarak alternatif sistemini yaratamamıştır

Diğer yandan kapitalist modernitenin bin bir suratlı ideolojisi olan liberalizmin en tehlikeli çarpıtması olarak kapitalizm ile sanayi üretimi hep birbirine karıştırılmıştır. Daha doğrusu kapitalizm ile sanayi üretimi aynı görülmüştür. Dolayısıyla buna dayanarak kapitalizm bir üretim biçimi, ekonomik yapı olarak tanımlanmış, toplumla bağdaştırılmaya çalışılmıştır. Hâlbuki kapitalist sömürü ayrı bir şeydir, sanayi üretimi tamamen farklı bir şeydir.

Sanayi devrimi, neolitik çağda gelişen tarım-köy devriminden sonra ger-

çekleşen en güçlü toplumsal devrim olma özelliğini taşımaktadır. Fakat böyle bir devrimin gelişim sürecinde kapitalist sömürü tarzı toplumsal ahlak tarafından kontrol edilememiş, özellikle Batı Avrupa'da bu devlet ve iktidar gerçeğine egemen olmuştur. Böylece bir yönüyle tarihin büyük devrimi olarak sanayi devrimi ile kapitalist sömürü çarkı eş zamanlı olarak, aynı dönemde yaşanan gelişmeler olarak ortaya çıkmıştır. Bunların birbirine yakın zamanlarda gelişip ortaya çıkması liberal çarpıtmayla da birleşince sanki bir ve aynı şeymiş gibi algılanmış, söz konusu çarpıtma liberalizmin bilinçli çabalarıyla toplumsal bilinç üzerinde hâkimiyet kurmuştur. Bunun sonucunda kapitalizmin toplumsal gelişme yarattığı, ilerici olduğu, tarihsel olarak toplum gelişimini yeni bir aşamaya taşıyarak uluslaştırdığı, ulusal ilişkileri geliştirdiği gibi tanımlamalara gidilmiştir.

Aslında bunların hepsi birer liberal çarpıtmadan başka bir şey değildir. Evet, toplumda yeni ilişkiler geliştiren, ulusal ilişkileri ortaya çıkartan, toplumsal gelişmeyi uluslaştıran gerçeklik olarak sanayi devriminin ve sanayideki gelişimin öneminde söz etmemiz gerekir. Fakat bu kapitalizm demek değildir. Bu bağlamda şunlar söylenebilir: Kapitalist sömürü tahakkümünde sanayi üretimi bütün dünyaya yayılmaya çalışılmış, bu nedenle sanayi devriminin etkilerinin toplumlarda yarattığı değişim ve gelişmeler kapitalizme mal edilmeye çalışılmıştır.

Öyle ki bunun sonucunda kapitalizmin toplumsal gelişme yarattığı, ulusal ilişkileri geliştirdiği, uluslaşmayı ortaya çıkardığı gibi yanlışlar yaşanmıştır. Buna dayalı olarak da ulusal mücadeleler ortaya çıkmış, yeni ulus devletler yaratılmıştır. 19'uncu yüzyılda Avrupa genelinde, Doğu Avrupa'da yaygınca yaşanan bu süreç 20'inci yüzyılın ilk çeyreğinden itibaren Rusya'da gerçekleşen Ekim-Sosyalist Devrimi'ne dayalı olarak da bütün dünyaya yayılmış, Dünya Sosyalist Devrimi'nin birer parçası olarak ulusal kurtuluş hareketleri ve ulusal kurtuluş devrimleri gelişmeye ve yaşanmaya başlanmıştır.

Kuşkusuz söz konusu hareketlerin ve devrimlerin hepsi de yeni, birer ulus-devlet ortaya çıkartmış ve dünya devletler sistemine, yeni devletlerin eklenmesinden başka bir sonuç vermemiştir. Sadece mevcut devletler sistemine eklenmede zaman farkı yaşanmıştır. Bazı ulusal kurtuluş hareketleri daha erkenden söz konusu sistemin bir parçası haline gelirken, bazıları da Sovyetler Birliği ile ilişki içerisinde kendisini sosyal devrim boyutunda da derinleştirmeye çalışmış, fakat bu derinleşme ancak bir yere kadar sürmüş, sonuçta Sovyetler Birliği gibi ulus-devlet sistemine entegre olmaktan öteye gidememiştir. Çünkü; bu hareketlerin dayandığı temel güç olarak Sovyetler Birliği sistemi de öz itibarıyla ulus-devlet sistemini aşamamış, tersine onun soldan bir parçası olma rolünü oynamıştır.

Kürt beyliklerinin direnişi amacı itibarı ile otonom yapılarını korumak içindi

Tüm bu özelliklerine rağmen 20'inci yüzyılın en devrimci akımı sosyalizm olmuş, en yaygın gelişen devrimci hareketler ulusal kurtuluş hareketleri olmuştur. Rus Sosyalist-Ekim Devrimi ile dünyanın dört bir yanında gelişen ulusal kurtuluş hareketleri 20'inci yüzyıla damgasını vurmuştur. Kürdistan'daki toplumsal ve siyasi gelişmeleri, Kürt hareketlerini ve PKK deneyimini de bu genel gelişmeler çerçevesinde ele alıp değerlendirmek gerekir.

19'uncu yüzyılda sanayi gelişiminin Kürdistan'a hiç yansımadağını, Kürdistan'ın tarım-köy toplumu olarak yaşam sürdürdüğünü, egemen sistem olarak ise Osmanlı ve İran İmparatorluklarının egemenliğinin var olduğunu, bunlara dayanan Kürt beyliklerinin yerel-otonom otoriteler olarak varlık sürdürdüklerini biliyoruz. Bu dönemde Kürt hareketleri esas olarak Osmanlı Kürdistan'ında görülmüş ve temelde de Osmanlı merkezi otoritesinin daha çok vergi ve asker almak üzere Kürt beyliklerinin ellerindeki imkânları zayıflatmak amacıyla geliştirdikleri yeni işgal saldırıları karşısındaki direnişler olarak ortaya çıkmıştır. Bu nedenle 19'uncu yüzyıldaki Kürt isyanları denen gerçeklik aslında Osmanlı merkezi yönetiminin geliştirdiği yeni işgal saldırılarına karşı Kürt beyliklerinin direnişleri olmuştur. Burada esas amaç Osmanlı merkezi yönetiminin Kürt beyliklerini zayıflatmak, onların elindeki imkânları daha çok merkezi devlete kanallı etmek, vergi ve asker toplamaya çalışmak istemesi olmuştur. Buna karşı Kürt isyanı denilen direnişlerin amacının da Kürt beyliklerinin eski otonom yapılarını korumak için çalışmaları ve bu temelde direnişlerin yaşanmasıdır.

Bilindiği gibi Bedirhan Bey'den Şeyh Ubeydullah'a kadar uzanan tüm bu direnişlerin akıbeti yenilgi olmuştur. Kuşkusuz söz konusu bu yenilgilerin çok yönlü nedenleri vardır ve bunların tümünün açığa çıkartılıp anlaşılması büyük önem taşımaktadır. Fakat konumuz itibarıyla ifade etmek istersek burada belirteceğimiz temel bir-iki husus vardır: Bir defa söz konusu direnişlerde bir uluslaşma, ulusal gelişme, ulusal devlet

haline gelme hedefi yoktur. Tam tersine geçmişten gelen otonom beylik yapılarının korunması arayışı ve çabası vardır. Dolayısıyla örgütlenme olarak, ideolojik yapılanma olarak, stratejik ve taktik olarak söz konusu direnişler bir ulus-devlet olma hedefinden kesinlikle yoksundur. Bu nedenle de söz konusu alanlarda hep dar ve eksik kalmış, hatalar yapmışlardır. İlişki ve ittifaklarını doğru ve yeterli bir biçimde geliştirememişler, gerilla tarzı gibi başarıya götüren bir mücadele tarzını, modern boyutlarıyla geliştirip pratiğe geçirememişlerdir. Daha da önemlisi parçalı kalma durumlarıdır. Osmanlı merkezi yönetiminin yürüttüğü işgal saldırısı karşısında birlikte direnme anlayış ve tutumunu geliştirememişlerdir. Tek tek üzerine geline beyliğin isyanı ve direnişi biçiminde yaşanan mücadeleler de Osmanlı merkezi otoritesi karşısında askeri başarı kazanma gücünü gösterememişlerdir.

Osmanlı ve İran İmparatorluklarının Kürt karşıtı ilişki ve ittifakları

İkinci ise Kürt beylik direnişi karşısında başarılı olamadığı yerde Osmanlı ve İran imparatorlukları ilişki ve ittifak kurmuşlar, söz konusu Kürt direnişlerine karşı ezme ve imha saldırılarını birlikte yürütmüşlerdir. Özellikle Şey Ubeydullah Nehri direnişinde bu durum çok daha net bir biçimde görülmüştür.

Demek ki 1639 Kasr-ı Şirin anlaşmasıyla Kürdistan'ın ikiye bölünmüş olması Kürtlere karşı bir Osmanlı ve İran ittifakının yaratılmasını ifade etmektedir. Burada gerçekleşen, iki imparatorluğun sınırlarının çizilmesinden çok, iki imparatorluğun Kürtlere karşı ittifak yapması gerçektir. Özellikle bu durumun çok iyi anlaşılması gerekmektedir. Nitekim Kürt sorunu diye tabir edilen Kürt'ü inkâr ve imha zihniyet ve siyasetinin temel bir özelliği bu olmaktadır. 17'inci yüzyılın ortalarında Osmanlı ve İran imparatorlukları tarafından geliştirilen ve Kürdistan'ın bölünmesine dayalı olarak Kürt karşıtı ittifak oluşturulmuş, I. Dünya Savaşı ardından İngiliz ve Fransız emperyalistleri bu sefer bölgesel devletlerle birlikte Kürdistan'ı dört parçaya bölmüştür. Aslında bu tüm dünya devletler sisteminin, Kürtlere karşı düşmanlık temelinde bir ittifak ve birlik oluşturması anlamına gelmiştir.

Şey Ubeydullah direnişi karşısında Osmanlı ve İran imparatorluklarının birlikte geliştirdikleri ezme ve imha operasyonları 20'inci yüzyıl boyunca dünya ulus-devlet sisteminin dört parça Kürdistan'da gelişen direnişlere sessiz kalmaktan öteye, söz konusu direnişlerin ezilip imha edilmesine destek verir konumda olmalarının hem başlangıcı hem de açıklayıcısı olmuştur.

Demek ki burada sadece Kürdistan'ın ülke ve toplum olarak bölünüp parçalanması yaşanmamaktadır. Aynı zamanda bundan daha önemlisi bunu yapan devletlerin Kürt karşıtlığı ve düşmanlığında ittifak oluşturmaları, ilişki kurup birlik sağlamlarının gerçekleşmesidir. Bu da Kürt sorunu denen sorunun temel özelliklerinin neler olduğunu bize net bir biçimde göstermektedir.

Başlangıçta Osmanlı-İran imparatorlukları arasında Kürdistan'ın parçalanmasıyla oluşturulan Kürt karıştı ve düşmanı ilişki ve ittifak, giderek dünya kapitalist modernite sisteminin, bunu temsil eden ulus devletlerin Kürdistan'ı dört parçaya bölüp her parça üzerinde inkâr ve imhayı birlikte sürdürüp uyguladıkları bir sistemin ortaya çıkmasına yol açmıştır. Bütün bu yapıyla Kürt sorunu dünyanın diğer yerlerdeki ulusal baskı, ezilme, sömürgecilik, hatta soykırım sorunlarından çok daha farklı bir biçimde ortaya çıkmıştır.

Dolayısıyla Kürt sorunu diğer ulusal baskı ve sömürgecilik sorunlarına kesinlikle benzememektedir. Bu da doğal olarak Kürt sorununu çözmek için gelişen Kürt hareketlerinin ne 19'uncu yüzyılda gelişen Doğu Avrupa'daki hareketlere, ne de 20'inci yüzyılda başta Asya olmak üzere Afrika, Latin Amerika gibi dünyanın dört bir yanında gelişen ulusal kurtuluş hareketlerine benzer kılmaştır. Sonuç olarak benzer gelişmelerin başarılı olamayacağı ve sonuç alamayacağı bu şekilde ortaya çıkmıştır. Nitekim Kürdistan'a özgü bu gerçeklik kendisini KDP ve PKK deneyimleriyle net bir biçimde ortaya koymuş ve anlaşılır bir tarzda herkese göstermiştir.

Dört parçaya bölünen Kürdistan gerçeğinde isyanlar ve sonuçları

20'inci yüzyılın ilk çeyreğinde I. Dünya Savaşı ardından bu sefer Kürdistan, küresel kapitalist modernite sistemi tarafından dört parçaya bölünmüş ve dört bölgesel ulus devletin egemenliği altına verilmiştir. Esas olarak böyle bir bölünme, bölgenin ulus devletleri ile birlikte küresel düzeyde ulus-devlet yapılarının Kürt'ü inkâr ve imhasında anlayış ve siyaset birliği yapmalarını ifade etmektedir. Kürt karışılığı ve düşmanlığı aslında Kürdistan'ın bölünüp parçalanmasının esasını oluşturmuştur. Böylece ortaya çıkan yeni ulus devletler, tıpkı 19'uncu yüzyılda merkezi Osmanlı egemenliğinin yaptığı gibi Kürdistan'ı yeniden işgal etmek ve Kürt varlığını yok etmek üzere yeni saldırı girişimlerine yol açmış, buna karşı da daha çok aşiret ve dini önderlikler altında Kürtlerin değişik parçalarda yaşanan direnişleri gerçekleşmiştir.

İkinci Dünya Savaşı'ndan hemen önce Bakurê Kurdistan'da Şeyh Said, Ağrı ve Dersim direnişleri yaşanırken II. Dünya Savaşı'nın sonunda Mahabat Kürt Cumhuriyeti direnişi yaşanmış, onu takiben de Başurê Kurdistan'da KDP öncülüğündeki direniş gündeme gelmiştir. Söz konusu bu direnişlerin hepsi de aynen 19'uncu yüzyıl direnişlerinde olduğu gibi yerel düzeyde ve parçalı olarak gelişmişlerdir. Ulusal birlik, bütünlük ve ulus-devlet olma hedefinden ciddi bir biçimde yoksun ve zayıf kalmışlardır. Daha çok II. Dünya Savaşı ardından Mahabat'ta gelişen direniş böyle bir karakter taşısa da, KDP'ye kadar uzanan tüm bu direnişlerin esas olarak 19'uncu yüzyıl öncesi beylik otonomilerini korumayı hedeflediği bilinen birer gerçektir.

Başurê Kurdistan'ındaki KDP direnişi söz konusu feodal Kürt beyliklerine, aşiret ve dini liderliklere dayalı olarak gelişen Kürt direnişlerinin son halkası olma özelliğini taşımıştır. Aslında feodal otonomileri korumaktan öteye geçerek ulus-devlet olma özelliği taşıdığı söylenen Mahabat direnişi ile KDP öncülüklü direnişin ne kadar ulus devleti hedeflediği ve bunu gerçekleştirme gücünü ne kadar gösterebildiği ortadadır. Sonuçta söz konusu direnişler de Kürt karıştı saldırılar karşısında yenilmek ve ezilmekten kurtulamamışlardır.

Mahalli özerklik direnişlerinde ulus-devlet olmaya evrilmeyi hedefleyen söz konusu direnişlerin yenilip ezilmesi de Kürdistan'da ulus-devlet çözümünün gerçekleşmeyeceğini, dolayısıyla ulus-devlet ideolojisinin iflas ettiğini bir yutuyla ortaya çıkarmıştır.

Öyle ki söz konusu durum özellikle KDP şahsında değil ulus-devlet yaratma, yerel otorite bile olamamayı, dolayısıyla çeşitli güçler arasındaki çelişki ve çatışmanın aleti olmaktan kurtulamamayı, böylece ağır bir işbirlikçilik konumunu yaşamayı ifade etmiştir. Kuşkusuz Kürdistan'da bunlar dışında ve bunlardan sonra gelişen ve çok yönlü değerlendirilmesi gereken önemli deneyim PKK deneyimidir.

1973'ten itibaren Önder Apo'nun gerçekleştirdiği Önderliksel çıkışla birlikte gelişme gösteren ve giderek Kürdistan'daki mücadelede belirleyici güçlerden birisi haline gelen PKK deneyimi de reel sosyalizmden etkilenmiştir. Sovyetler Birliği'ne dayalı olarak gelişen, ulusal kurtuluş hareketlerine benzemek isteyen, böylece kendisine ulus-devlet ideolojisini esas alarak, bu temelde Kürt sorununun çözümünü gerçekleştirmek isteyen bir hareket olarak doğmuş ve gelişmiştir.

Dolayısıyla PKK de kendisini 20'inci

PKK, 19'uncu ve 20'inci yüzyıldaki ulusal kurtuluş hareketlerinin deneyimlerini derinden inceleyip zengin derslerini çıkartmış ve bu temelde kendinden önceki Kürt hareketlerini her bakımdan, şiddetle eleştirmiştir. Söz konusu Kürt direnişlerinin önderlik yapılarını, zihniyetlerini, strateji ve taktiklerini irdeleyip eleştirerek dünyanın değişik alanlarında gelişen ulusal kurtuluş hareketlerine benzemeyen, öyle bir hareket olmaya ulaşamayan yanlarını ortaya çıkartmıştır.

yüzyılda gelişen ve zafer kazanan ulusal kurtuluş hareketlerine benzetmek istemiş, 20'inci yüzyılın son çeyreğinde bir ulusal kurtuluş devrimi temelinde Kürt sorununun çözümünü gerçekleştirmek istemiştir. Kendisini reel sosyalist hareketlere ve onlara dayalı olarak gelişen ulusal kurtuluş mücadelelerine benzetmeye çalışmıştır. Teorik olarak, ideolojik-siyasi çizgi bakımından, program-strateji ve örgüt yapısı açısından, yine taktik ve tarz olarak tamamen 20'inci yüzyıl devrimler gerçeğini kendisine örnek almış ve bu esaslara dayalı olarak kendini bilinçli, örgütlü ve eylemli kılmaya çalışmıştır. Bu açıdan PKK çıkışının da bir ulus-devlet çıkışı olduğu, yeni bir ulusal kurtuluş hareketi olarak gelişmeyi öngördüğü açıktır.

PKK, tarihin en büyük fedai ruh ve bilincine sahip hareketlerinden biri olmayı bilmiştir

Burada kuşkusuz PKK deneyimi hem KDP deneyiminden hem de ondan önceki Kürt hareketlerinden çok daha farklı özellikler taşımakta ve de öğretici olmaktadır. Çünkü ulus-devlet ideolojisini tüm boyutlarıyla bilinç, eylem ve örgüt çizgisinde Kürdistan'a en çok taşıyan ve onu etkili uygulayan PKK gerçeği olmuştur. Bu temelde ulus-devlet olma gücünü gösteremeyen, bunu hedefleyemeyen zihniyet, strateji ve tarzları şiddetle eleştirmiştir. PKK, 19'uncu ve 20'inci yüzyıldaki ulusal kurtuluş hareketlerinin deneyimlerini derinden inceleyip zengin derslerini çıkartmış, bu temelde kendinden önceki Kürt hareketlerini her bakımdan, şiddetle eleştirmiştir. Hem zihniyet olarak, hem ideolojik-politik çizgi olarak, hem strateji ve taktik açısından bu Kürt örgüt ve yapılarına sert eleştiriler yönelmiştir. Söz konusu Kürt direnişlerinin önderlik yapılarını, zihniyetlerini, strateji ve taktiklerini irdeleyip eleştirerek dünyanın değişik alanlarında gelişen ulusal kur-

tuluş hareketlerine benzemeyen, öyle bir hareket olmaya ulaşamayan yanlarını ortaya çıkartmış, bu temelde yaşanan yenilgi ve ezilmeyi nedenleriyle birlikte mahkûm etmiştir. Dolayısıyla dünyanın değişik alanlarında gelişen ulusal kurtuluş devrimlerinin derslerini derinliğine çözerek Kürdistan'da muzafer bir ulusal kurtuluş devrimi geliştirmeyi ve gerçekleştirmeyi hedeflemiştir. Bunda son derece duyarlı, dikkatli ve ıddialı olmuştur. Mümkün olduğu oranda derin bir bilinç, uygulanabilir bir strateji ve taktik, cesur ve fedakâr bir duruşu ve mücadeleyi ortaya çıkarmıştır. Bağımsızlık, özgürlük ve demokrasi için Kürt toplumunda ve bireyinde yeni bir cesaret, fedakârlık, militan duruş yaratmış, gerçekten tarihin en büyük fedai ruh ve bilincine sahip hareketlerinden biri olmayı bilmiştir.

İşte bütün bunlarla kendinden önceki Kürt direnişlerinin yaşadığı hata ve eksiklikleri aşarak onların yaşadığı yenilgiyi de aşip zafer kazanmayı, ulusal kurtuluş devrimini başarıyla gerçekleştirmeyi öngörmüştür. Buna yürekten inanmış ve bunun gerçekleşmesi için de tarihin en cesur ve fedakâr eyleminden birisini, PKK direnişi olarak ortaya çıkartmıştır. Yetmişlerin başında yaşanan Önderliksel doğuş

kartmayı sağlamıştır. Zihniyet ve pratik olarak Kürt toplumunun sömürgeci-soykırımcı egemenlikten kopuşunu, bir demokratik ulus olarak kendini yeniden toparlamaya, bilinç ve örgütlülük kazanmaya yöneltmiştir.

Bütün bunlar kuşkusuz tarihi öneme sahip gelişmelerdir. Fakat dikkat edilirse bunlar PKK'nin öngördüğü ulus-devlet çözümünün gerçekleşmesi değildir. Başlatılan ulusal kurtuluş savaşının zafer kazanması, ulusal kurtuluş devriminin gerçekleşmesi anlamına gelmemektedir. Tam tersine tarihsel süreç içerisinde yaşanan eş zamanlılık, paralellik durumu tam da PKK'ye stratejik destekte bulunarak PKK'nin ulusal kurtuluş devrimini gerçekleştirip başarıya götürmesini sağlayacak olan güçlerin, Sovyetler Birliği'nin çökmesiyle birlikte hem Türkiye'de hem de dünya ölçeğinde gerileyerek PKK'nin stratejik müttefiklerden mahrum kalmasını, stratejik müttefiklerinin yok olmasını beraberinde getirmiştir. Dolayısıyla PKK bu durumu anlamak, kendini yeniden örgütlemek, öz gücüne dayalı olarak yeni anlayışlar ve hamleler geliştirmek istemiş, daha çok da 1993 Mart'ında ilan edilen ateşkes sürecine bağlı olarak savaşla birlikte siyasi müzakereyi de bir yöntem olarak kullanmış, buna dayanarak demokra-

Eski ve yeni paradigma arasındaki temel farklar

Kuşkusuz burada paradigma değişimi öncesi ulus-devlet paradigmasına dayalı olarak şekillenen PKK ile paradigma değişimini ve Demokratik Ulus paradigması temelinde Demokratik Modernite kuramıyla kendini yeniden şekillendiren PKK'nin farklarını iyi görmek gerekiyor. Evet, süreç PKK olarak devam ediyor. Bir özgürlük mücadelesi yürüyor. PKK Kürdistan'ın bağımsızlığı ve özgürlüğü akımı olma özelliğini sürdürüyor. Fakat ulus-devlet ideolojisi temelinde şekillenen PKK ile Demokratik Modernite kuramı temelinde şekillenen PKK çok temel farklılıklar arz ediyor. Kesinlikle birbirine aynı olmuyor. Burada ulus-devlet ideolojisi ile şekillenen eski PKK'nin temel özellikleri neydi? Devrim anlayışı, stratejik ve taktikleri nelerdi? Paradigma değişimi temelinde Demokratik Modernite paradigmasıyla kendisini yapılandıran PKK'nin temel özellikleri nelerdir?

Önder Apo ve PKK 1973'ten itibaren bir yandan Ekim Devrimi'nin sonuçlarını ve dünya ulusal kurtuluş hareketlerinin derslerini derinden çıkartmış, diğer yandan geçmiş Kürt hareketlerinin yenilgi ve ezilmelerinin nedenlerini sorgulayıp onlardan gerekli dersleri çıkartarak kendisini şekillendirmiştir. Bazı bakımlardan hem geçmiş Kürt hareketlerini günümüze taşıyan Kürt örgütlenmelerinden hem de dünya sosyalist hareketinin sonuçlarını Türkiye'de temsil etmeye çalışan Türk sol hareketlerinden kopuş, farklılık yaşamıştır.

Kendisi de ulus-devlet ideolojisini esas almakla birlikte hem Türk sol hareketini, hem de Kürt reformist milliyetçiliğini, ulus-devlet ideolojisinin teorik, stratejik, ideolojik ve taktik bakımından doğru ve yeterli temsil etmemekle, o ideolojik çizgiyi başarılı uygulamamakla, sapmalar yaşamakla eleştirmiştir. Söz konusu eleştiri ve ideolojik mücadele temelinde kendisini ayrı bir örgüt ve mücadele çizgisi olarak somutlaştırmıştır.

PKK'nin bu dönemde Türk sol hareketlerine ve Kürt reformist milliyetçiliğine yönelttiği temel eleştiriler nelerdir? Birincisi; Türkiye sol hareketini devlet ve ordu gerçeğini, Türkiye'nin toplumsal yapısını, özellikle de TC sınırları içerisindeki Kürt ve Kürdistan gerçeğini doğru değerlendirmemekle, doğru bir teorik ve stratejik bakışa sahip olmamakla, özellikle de Kürt sorununda yaşanan sosyal şovenizme dayalı olarak Türkiye'deki oportünizme, mücadelesizliğe dikkat çekmiş, bu zihniyet ve örgütlenmenin iktidar ve devlet gerçeğinden köklü kopuşu ve mücadeleyi öngörmediğini tespit etmiş ve eleştirmiştir. Bütün bunlar PKK'yi sosyal şovenizmden kopardığı ve onunla sert bir ideolojik mücadele içine çektiği gibi aynı zamanda iktidar ve devlet sistemini doğru çözümlemeye ve ona karşı da keskin bir mücadele içine girmeye götürmüştür.

PKK, Kürt reformist milliyetçiliğini ise esas olarak sömürgeci-soykırımcı zihniyet ve sistemden kopamamakla eleştirmiştir. Tersine reformist-milliyetçi bir yaklaşımla Kürt sorunundan söz etse de esas olarak Kürt özgürlüğünü ve bağımsızlığını esas alamamak, düzenden kopuşu yaşayamamakla eleştirmiştir. Bunu da teorik olarak kapitalizm değerlendirmesine dayandırmıştır. Kürt reformist milliyetçi akımının kapitalizmin uluslaştırdığı, ulusal hareketleri geliştirdiği, ulusal kurtuluş temel oluşturduğu gibi liberal sapırmancının etkisi altında kalan yanını şiddetle eleştirmiş, açığı çıkarmış, bunun yanlışlığını ortaya çıkarıp mahkûm etmiştir.

tikleşmeyi geliştirmek istemiştir. Bu temelde '90'lı yıllar boyunca gerçekleştirilmek istenen ulus devletçi çözüm arayışları da sonuç vermemiştir.

Bütün bu gelişmeler tarihi olmakla birlikte 9 Ekim 1998 tarihinden itibaren başlatılan ve 15 Şubat 1999'da Önder Apo'nun CIA tarafından kaçırılarak Türkiye'ye teslim edilmesini, dolayısıyla İmralı sistemi içine alınmasına götürülen uluslararası komplonun gelişimini engelleyememiştir. Önder Apo'ya yöneltilen uluslararası komplo saldırısı aslında bütün bu tarihsel süreçlerin son bir durağı olma özelliği taşımaktadır. Kürdistan'da ulusal kurtuluş, ulus devletçi çözüm arayışları adına yapılması gereken ne varsa hepsini en devrimci temelde yapmış olmasına rağmen PKK'de ulus-devlet çözümünü gerçekleştirememiştir. Bunun ulus devletçi ideolojinin PKK şahsında Kürdistan'daki iflası olduğu açıktır. Kuşkusuz bu durum Kürdistan şahsında tüm dünyada da ulus-devlet ideolojisinin iflasını ifade etmektedir.

Önder Apo'nun gerçekleştirdiği paradigma değişimi kadın özgürlüğüne ve toplumsal ekolojiye dayalı demokratik toplum paradigmasının ortaya çıkartılması, iktidar ve devletçi paradigmanın aşılması böyle bir iflas sonucunda ortaya çıkmış ve yaşanmıştır. Önder Apo kendi şahsında ulus-devlet ideolojisinin, paradigmasının iflas ettiğini, bir çözüm gücü olmadığını net bir biçimde ifade etmiştir.

Aslında uluslararası komplo ulus-devlet ideolojisinin PKK ve Kürdistan şahsında tüm dünyada yenilgisini içermiştir. İktidar ve devlet sistemlerinin ortaya çıkardığı toplumsal sorunlara çözüm gücü olamadığını, Kürt sorunu karşısındaki çözümsüzlüğü ile net bir biçimde göstermiştir. Çünkü Kürt sorununun ulus devletçi çözümü için KDP'den sonra PKK yapılması gereken her şeyi yapmış ama sonuç uluslararası komplo olmuştur.

Evet, reel sosyalizmin etkisi altında olduğu için kapitalizmin ulus-devlet boyutunu yeterince çözümleyememiş, dolayısıyla sanayi devrimi ile kapitalizmi birbirinden ayıramamıştır. Dünya genelinde böyle bir çözümlemeyi ancak paradigma değişimi ile gerçekleştirebilmiştir. Ama uluslararası komplo karşısında paradigma değişimine götüren ilk düşünsel gelişmeyi de daha yetmişlerin başından itibaren Kürt reformist milliyetçiliği ile kapitalizmi anlama ve tanımlama konusunda içine girdiği bu tartışma ile başlatmıştır. Yeni bir düşünce olarak var olan değerlendirmelerden kopuşu daha bu dönemde Önder Apo ve PKK sağlamıştır. Bunu genelde yapamasa da Kürdistan'da yapmayı başarmıştır. Önder Apo'nun önemli bir dehası burada ortaya çıkmaktadır. Başka yerlerde kapitalizm uluslaştırıyor, ulusal gelişmeye temel oluşturuyor olsa da bu Kürdistan'da böyle değildir, Kürdistan'da uluslaştırmamaktadır. Tam tersine ulusal yok oluşu, soykırımı, sömürgecilik geliştirir, değerlendirmesini yaparak geliştirmek istediği ulusal kurtuluş devrimini daha o zamandan kapitalizm karşıtı bir devrim olarak tanımlamayı bilmiştir.

Önder Apo şunu ifade etmiştir: Evet, Kürdistan'da sömürgeci Türk kapitalizminin gelişimi paralelinde bir ulusal etkinlik, yapılanma gelişmektedir, fakat bu Kürt uluslaşması olmamaktadır. Kürt dilini, kültürünü, ruhunu, duygusunu, siyasetini, örgütlülüğünü geliştirmektedir. Tam tersine Kürt'e ait her şeyi yok edip soykırımdan geçirerek Türk uluslaşmasını, Türk siyasetini, Türk ruhunu geliştirmektedir. Kürt toplumsal varlığını Türkleştirmektedir. Dolayısıyla sömürgeci ve soykırımcı rol oynamaktadır. Soykırım, gerçekleştiren bir ilişki ve gelişme olmaktadır.

O yüzden Önderlik "Kapitalizmin Kürdistan'da hiçbir ilericiliği yoktur. Tam tersine sömürgeci, soykırımcıdır, inkarcı ve imhacıdır, Kürtlüğü yok edicidir" demiştir. Dolayısıyla da Kürt uluslaşması, Kürt varlığı ve özgürlüğü, gelişen sömürgeci kapitalizme dayanarak, onunla işbirliği yaparak değil, ona karşı mücadele ederek gelişecektir. Ona karşı mücadele temelinde gelişme gösterecek ve var olacaktır. Kürt uluslaşması, kapitalist egemenlik temelinde geliştirilmek istenen Kürt soykırımı yok edilerek Türkleştirme, Türk uluslaşması yok edilerek gerçekleştirilecektir.

Bu tespit tarihi önem arz etmiştir. PKK'yi diğer Kürt hareketlerinden ayırdığı gibi aslında sosyal şoven çizgiden de daha derin kopuşunu sağlamıştır. PKK böyle bir teorik değerlendirmeye dayandığı için Kürdistan'daki örgütlülüğünde, örgütlenmesi ve mücadelelerinde reformizmi, uzlaşmacılığı değil, devrimciliği esas almıştır. Dolayısıyla gazeteciliğe, dergiciliğe, dernekçiliğe dayalı bir örgütlülükle Kürt ulusal kurtuluş devrimini gerçekleştiremeyeceğini değerlendirip buna karşı gerilla temelinde silahlı mücadeleyi öngören ve esas alan bir anlayış, örgütlenme ve mücadele tarzını adım adım geliştirmiş ve 15 Ağustos 1984 Gerilla Atılımı ile de pratikleştirmeyi bilmiştir.

Dikkat edilirse daha 1970'lerde kendisi de ulus-devlet ideolojisini esas alarak Kürt sorununa bu temelde bir çözüm geliştirmeyi öngörmüştü. Böyle bir dönemde bile sosyal şovenizme dayanan Türkiye'deki sol zihniyet ve siyaset ile reformist milliyetçilik haline gelmiş olan teslimiyetçi Kürt hareketinden kopmayı, farklı bir ulus-devlet çizgisini, mücadelesini ve çözümünü geliştirmeyi bilmiştir. 19'uncu ve 20'inci yüzyıldaki Kürt hareketleri söz konusu çizgileriyle zaten yenilip ezilmiş ve başarılı ola-

mamışlardır. Yine sosyal şovenizmi aşamayan Türk sol hareketleri de Kürdistan'a dayanamadıkları için Türkiye'de devrimci-sosyalist bir mücadeleyi geliştirip süreklilik kazandıramamışlardır. PKK bunların ikisini de eleştirip onlardan koparak aslında ulus-devlet çizgisini doğru ve etkili bir biçimde uygulama temelinde kendisinin başarılı olacağını öngörmüş, o hareketlerin yapamadıklarını Kürdistan'da 1980'li ve '90'lı yıllarda tüm boyutlarıyla yapmıştır.

PKK biçimindeki ulus-devlet çözüm arayışı da uluslararası komplo ile karşılaşmış, sonuçsuz kalmıştır. Uluslararası komployu önleyemeyip ona çarparak aslında başarı elde edemeyeceğini, yenilgiden kurtulamayacağını ortaya koymuştur. Önder Apo kendi şahsında ulus-devlet çizgisinin iflas ettiğini söylerken kastettiği gerçeklik bu olmaktadır.

Demokratik Modernite Paradigması köklü bir zihniyet ve hakikat devrimidir

Buna karşı uluslararası komployu yenme ve Kürt sorununun çözümünü gerçekleştirmeyi öngören paradigma değişimi, Önder Apo'nun geliştirdiği Demokratik Modernite paradigmasının temel boyutları, özellikleri neler olmuştur? Kısaca bunlara da bakmakta ve PKK'de yaşanan köklü, devrimsel değişimi özetlemekte yarar vardır.

Kuşkusuz Demokratik Modernite kuramı hakikatin doğru biçimde yeniden tanımlanmasını ve hakikati çarpıtan bütün zihniyet yapılarının teorik ve ideolojik yaklaşımlarının eleştirilerek mahkûm edilmesini içermektedir. Dolayısıyla köklü bir zihniyet devrimi olma özelliği taşımaktadır. Bir zihniyet ve yaşam tarzı devrimi olan yeni bir hakikat devriminin başlatılmasını ve sürdürülmesini ifade etmektedir. Bu temelde var olan bütün zihniyet yapılanmalarını, mitolojik, dinsel, felsefi ve bilimsel bakış açılarını ve hakikati açıklama yöntemlerini eleştirerek, onların iktidar ve devlet sistemine, kapitalist modernite düzenine hizmet eden, baskı ve sömürüyü gizleyen, meşrulaştıran özelliklerini açığa çıkartıp mahkûm ederek aşmayı bilmiştir. Buna karşılık tarihsel toplum gelişimini, toplumsal hakikati ve özgür yaşam gerçeğini yeniden tanımlayarak onu yaratmanın bakış açısını ve yöntemini ortaya çıkarmayı ifade etmektedir. Bu temelde Önder Apo dinciliği, bilimciliği, cinsiyetçiliği ve milliyetçiliği çok yönlü eleştirerek liberalizmin bu temel versiyonlarını mahkûm edip aşmayı başarmıştır.

Reel sosyalizmi ve ulusal kurtuluş hareketlerini devrimci ve özgürlükçü eleştirisiyle insanlık için yeni bir düşünsel sentez ortaya çıkarmıştır. Düzilerlemeci mantığı, dogmatizmi, olguculuğu, dogmatik diyalektiği ve kaba materyalizmi çok yönlü eleştirerek

yeni devrimci bir zihniyet durumunu, bakış açısını ve yöntemini ortaya çıkarmıştır.

PKK'deki değişim her şeyden önce böyle bir zihniyet devrimine dayanmaktadır. Yeni PKK, eski zihniyeti devrimci temelde aşan, zihniyet devrimini Demokratik Modernite kuramı temelinde gerçekleştiren bir PKK'dir. Her şeyden önce onun teorisi, devrim anlayışı, stratejik ve taktikleri böyle köklü bir zihniyet devrimine dayanmaktadır. Böyle bir zihniyet devrimi temelinde Önder Apo çok kapsamlı yeni bir teorik çözümleme geliştirmiştir. 'Demokratik Toplum Manifestosu' adıyla geliştirdiği 5 ciltlik savunmalarında Demokratik Modernite kuramını en kapsamlı bir teorik izaha kavuşturmuştur. Söz konusu teorik çözümlemelerde doğal toplum gerçeği, kadın öncülüğündeki neolitik devrim, tarım-köy yaşamı kapsamlı bir biçimde çözümlendiği gibi iktidar ve devlet sistemi, bunun tarihsel anlamı, ortaya çıkış ve gelişme durumları da tüm boyutlarıyla değerlendirilmiştir.

Kapitalist modernite sistemi böyle bir tarihsel gerçekliğe dayalı olarak iktidar ve devlet sisteminin son modernitesi biçiminde çözümlenmeye kavuşturulmuştur. Kapitalizm, sadece 13'üncü ve 14'üncü yüzyıldan sonra gelişen bir sömürü sistemi değildir. Aslında başından itibaren iktidar ve devlet sisteminin içinde var olmuş, toplumsal ahlakın ve mücadelenin izin vermemesi sonucunda gelişemeyip

ların kapitalist sömürüye, endüstriyalizme ve emperyalist yayılmaya karşı çıkmakla birlikte kendi modernitesini geliştirememesi ve kapitalizmin ulus-devlet boyutundan kopamamakla özünde kapitalizmden kopmadığını, alternatif haline gelemediğini, sonuçta kapitalizmin bir versiyonu olmaktan kendini kurtaramadığını net bir biçimde göstermiştir. Hem sosyal demokrasi hareketlerinin, hem reel sosyalizmin, hem ulusal kurtuluş hareketlerinin sonuçta kapitalist modernitenin bir versiyonu olmaktan öteye gidemediklerini net bir biçimde belirlemiş, dolayısıyla antikapitalist olmanın sadece kapitalist sömürüye ve endüstriyalizme karşı çıkmakla gerçekleştiremeyeceğini, onun modernitesine karşı çıkmak, yani yaşam tarzını, ideolojisini aşmak, aynı zamanda onun ulus-devlet boyutuna karşı çıkmak, onu aşabilmekten geçtiğini, ancak bu biçimde antikapitalist olunabileceğini, alternatif haline gelinebileceğini ortaya koymuştur. Bu çok köklü bir teorik çözümleme ve zihniyet devrimi anlamına gelmektedir.

Diğer yandan başta da belirttiğimiz gibi devrimi bir iktidar değişimi, ya da devlet yıkıp yeni bir devlet kurmak olmaktan çıkartarak bir nitelik değişimi durumu, olayı haline getirmiştir. Devrim tanımlamasını doğru bir biçimde yeniden yapmıştır. Devrimi sadece siyasi ve askeri değişime indirgeyen dar yaklaşımı aşarak devrimde düşünce ve ideolojinin rolünün öne geçmesini sağlamıştır. Hakikat devrimini tanımlamıştır. Hakikat devrimi bir zihniyet ve yaşam tarzı devrimi olarak tanımlanmıştır ki bu da esas olarak felsefi-ideolojik devrim anlamına gelmektedir.

Dikkat edilirse iktidar değişimi, ya da bir devlet yıkıp başka bir devlet kurmak bir nitelik değişimi değildir. Sadece iktidar sahipleri ya da devlet isimlendirmelerinde bir değişiklik olmaktadır. Yoksa devlet ile iktidar olduğu gibi devam etmekte, hatta Önder Apo'nun ifadesiyle kar topu gibi büyüüp yayılmaktadır. İktidar ve devlet sahiplerinin değişmesi, isimlerinde değişiklik yapmak bir nitelik değişimi anlamına gelmemektedir. Bu bakımdan aslında sadece iktidar değişimini devrim olarak görmek son derece dar ve sığ bir yaklaşım olacaktır. Devrimin özünün boşaltılması anlamına da gelmektedir.

Devrim, iktidar ve devletin daraltılması ve aşılması demektir

Esasta devrim zihniyet, vicdan ve ideolojik devrimdir. Yaşam tarzı devrimidir. Devrimde bunları ortaya çıkararak devrimin sürekliliğini, her zaman var olabileceğini, sadece konjonktüre ya da bazı somut koşullara bağlı gelişmeyeceğini, her koşulda devrimci mücadele yürütülüp devrimci gelişme ve değişim yaşanabileceğini ortaya koymaktadır. Bu da yepyeni bir devrim tanımlaması olmaktadır.

Aslında iktidar ve devlet bir devrim değildir. Darbecilik olarak tanımlansa daha doğru bir tanımlama olur. Bu, iktidar sahiplerinin birbirine darbe yapması gibi olmaktadır. Esas olarak devrim, iktidar ve devletin daraltılması, küçültülmesi ve aşılması biçimindeki gelişmeye denmektedir. Bu anlamda devrim tanımında ve anlayışında bir yenilik geliştirmiş, ideolojik-politik çizgiyi derinleştirmiş, devrim programını, strateji ve taktiklerini böyle bir anlayışın gereklerine göre yeniden şekillendirmiştir. Özgür yaşamı yaratmayı öngören hakikat devrimini demokratik toplum gelişimi olarak tanımlamış, bunun da temelinde Kadın Özgürlük devrimi ile Ekolojik devrimi koymuştur.

İşçi sınıfının örgütlenip iktidarı ele geçirmesi, kendi diktatörlüğünü kurması biçiminde tanımlanan devlet anlayışını aşmıştır. Onun yerine doğa ile uyumu ifade eden, doğanın doğru anlaşılması ve değerlendirilmesini içeren ekolojik devrimle toplumsal özgürlüğün temelini ifade eden kadın özgürlük devrimini, demokratik toplumun, özgür yaşamın, hakikat devriminin temeli olarak almıştır. Böylece yeni bir devrim anlayışı ve tanımlaması geliştirmiştir.

Esasta Demokratik Modernite kuramının devrim programı bunlardan oluşmaktadır. Dikkat edilirse yeni PKK, ulus-devlet ideolojisi temelinde devlet yıkıp devlet kurmak, iktidar olmak biçiminde yürüttüğü mücadeleyi, sürdürdüğü devrim anlayışını, geliştirdiği programı tümünden değişime uğratmıştır. Yeni bir anlayış ve tanımlama ortaya çıkarmıştır.

Stratejik bakımdan da Demokratik Modernite devrimi köklü değişiklikler içermektedir. Zaten köklü bir zihniyet devrimine, yine yeni bir teorik çözümlemeye, ideolojik-politik çizgiye, yeni bir devrim anlayışına ve programına dayanan yeni devrimci hareket, söz konusu amaçları gerçekleştirmek için yeni bir stratejik anlayışa dayanmak durumundadır. Hem mücadele yol-yöntemlerinde önemli değişiklikler gerçekleşmiş, hem de bu söz konusu devrimci mücadelenin yürütücü güçleri böyle bir mücadeleyi yürütecek güç mevzilenmesinde de önemli, köklü bir değişiklik, yenilenme ortaya çıkarmıştır.

Kuşkusuz PKK, mücadele yol-yöntemi açısından en yumuşak çalışmalardan en şiddetli savaşa kadar somut koşullara göre her türlü mücadele yol-yöntemini esas almaktadır. Fakat şiddetli mücadele olarak savaş anlayışında önemli değişiklikler yaşamıştır. Geçmişte savaşı devleti yıkıp yeni bir devlet kurma amacıyla yürütüyordu. Hedeflerini buna göre oluşturuyor, örgütlenmesini buna göre gerçekleştiriyordu. Mevcut devleti yıkabilmesi için onu oluşturan orduyu yıkmaya gerekiyordu. Bu da yeni bir orduyu, halk ordusu kurmayı, halk ordusuna dayalı olarak devlet yıkma amaçlı halk savaşı yürütmeyi öngörüyordu.

Şimdi savaş da dâhil mücadele yöntemlerini egemen-sömürgeci devleti yıkıp yeni devlet kurmak için değil, söz konusu devleti demokrasiye duyarlı hale getirmek, daraltmak, sınırlandırmak, demokratik özerkliği, Demokratik Konfederalizmi, halkın kendi öz yönetimini kabul eder hale getirmek için mücadele ediyor. Bu temelde de orduyu yıkmak için alternatif ordu kurmayı öngörmüyor, ordunun yerine halkın öz savunmasını geçiriyor. Yediden yetmişe silahlanmış ve örgütlenmiş halkın öz savunma direnişini temel savunma örgütlenmesi olarak esas alıyor. Her alanda baskı-sömürü gücü olarak iktidar ve devleti sınırlandıracak, zayıflatcak, halkın özgürlükçü-demokratik örgütlülüğünü geliştirecek, onları savunacak bir mücadeleyi öngörüyor. Yine devrimci halk savaşı stratejisi yürütüyor. Ama devrimci halk savaşının hedefleri, amaçları, örgütlenmesi, yöntemleri farklıdır. Devlet yıkıp devlet kurmayı amaçlamıyor. Devleti demokrasiye duyarlı kılmayı, sınırlandırmayı amaçlıyor. Orduyu yıkmayı hedeflemiyor. Ordunun baskı ve sömürsünü azaltmayı, sınırlandırmayı hedefliyor. Bunun için kendisi alternatif bir devlet, yeni bir ordu kurmuyor.

Tam tersine halkın silahlı eğitimini ve örgütlenmesini öz savunma temelinde ortaya çıkartıyor. Öz savuma direnişini, yerelde demokratik örgütlülüğü geliştirecek ve savunacak bir direniş öngörüyor. Kuşkusuz bunu da demo-

kratik siyaset temelinde söz konusu sorunlar çözülemediği, gelişmeler sağlanamadığı, iktidar ve devlet gücünün toplum üzerinde savaş düzeyinde şiddet ve baskı uyguladığı zamanlarda yapıyor. Yoksa demokratik siyaset işlerse sorunların çözümü, demokratik örgütlülük ve devrimci gelişmeler için demokratik siyasi mücadeleyi önemli bir mücadele yöntemi olarak görüyor. Dolayısıyla somut duruma göre hem devrimin örgütlülüğü hem de karşı devrimin durumu ve saldırısına göre mücadele yol-yöntemleri belirliyor.

Tek bir stratejisi yoktur. Strateji demek mevcut siyasi-askeri koşullarda yürütülecek mücadelenin yol ve yönteminin belirlenmesi demektir. Düşman şiddetle saldırırsa o da öz savuma savaşıyla direniyor. Devlet, iktidar güçleri demokratik siyasetin önünü açar, siyasete duyarlı olur, demokratik siyasi mücadeleyi kabul ederlerse o da demokratik-siyasi mücadele yürütüyor. Yumuşak yöntemlerle devrimci mücadelenin her biçimini geliştirebilir.

Diğer yandan devrim için güç mevzilenmesinde de önemli bir değişiklik yaşıyor. Reel sosyalizmin devrimci mevzilenmesi nasıldı? İşçi sınıfı öncülüğü, işçi-köylü ittifakı, kadın ve gençlik örgütlülüğünün desteği ile egemen devlet sistemini yıkıp yeni bir devlet kurmayı, stratejik planlama olarak öngörüyorlardı. Eski paradigma ile hareket ettiği süreçte de PKK'nin stratejik anlayışı da az-çok benzerdi. İşçi sınıfı öncülüğünü öngörüyordu. Parti öncülüğü bunu ifade ediyordu. Kendisine işçi-köylü-aydın, gençlik ittifakını temel alıyordu. Yurtsever cepheyi halk örgütlülüğü olarak öngörüyordu. Kadın ve gençlik örgütlenmesini birer kol örgütlenmesi olarak ele alıp değerlendiriyordu.

İşçi sınıfı öncülüğünün yerini kadın ve gençlik öncülüğü almıştır

Dikkat edilirse yeni paradigma temelinde hakikat devriminin yürütülüşünde güç mevzilenmesi değişmiştir. Yine parti öncülüğü vardır. Öncü partiye ihtiyaç duyulmaktadır. Ama bu iktidar ve devlet endeksli bir parti değil. Tamamen kadın özgürlüğüne ve toplumsal ekolojiye dayalı demokratik toplum paradigmasını esas alan bir parti öncülüğüdür. Yeni bir partidir. Böyle bir partinin öncülüğünü öngörüyor. Fakat esas olarak demokratik öz yönetimleri geliştirmede, demokratik konfederalizmi örgütleme ve işletmede, demokratik özerklik sistemini geliştirmede öngördüğü öncülük, kadın ve gençlik öncülüğüdür. İşçi sınıfı öncülüğünün yerini kadın ve gençlik öncülüğü almıştır. İşçi-köylü ittifakının yerine kadın-gençlik ittifakı, tüm emekçi halk ittifakı geçmiştir. Dolayısıyla öncülük tanımlanmasında değişiklik vardır. Dahası kadın ve gençlik hareketlerinin tanımlanmasında değişiklik vardır. Eski paradigmadaki kadın ve gençlik örgütlülükleri birer kol örgütlülüğü biçimindeydi. Yan örgütlenmelerdi. Kendi parti çizgisinde partinin yan örgütleri olarak merkezi olacak şekilde örgütleniyor, işçi-köylü ittifakının yürüttüğü devrimci mücadeleye destek veriyorlardı.

Yeni paradigmadaki ise bu durum köklü bir biçimde değişmiştir. Kadın ve gençlik örgütlülükleri birer kol, yan örgütlülüğü değil, esas örgütlülüktür. Temel, öncü örgütlülüktür. Toplumsal örgütlenme, kadın ve gençlik örgütlülüğünün öncülüğünde gerçekleşmektedir. İşçi ve emekçi kesimler, tüm yurtseverler, antifaşist güçler böyle bir öncülüğün etrafında şekillenmektedir. Eski uluslararası kurtuluş anlayışı aşılmıştır.

Eskiden parti öncülüğünün etrafında bir de yurtsever halkın örgütlülüğü olarak cephe örgütlülüğü öngörülüyordu. Şimdi cephe değil kadın ve gençlik öncülüğünde Demokratik Konfederalizmin örgütlülüğü vardır. Tüm farklılıkların özgürce örgütlenerek demokratik konfederal sistem içinde birleşmelerini öngören, devlet olmayan halkın kendi kendisinin yönetimini ifade eden demokratik sistemi örgütlemektedir. Buna KCK sistemi diyoruz. Cephe sadece bir mücadele örgütüydü.

Dikkat edilirse Demokratik Konfederalizm, yani KCK bir mücadele örgütü olarak sömürgeci-soykırımcı sistemi yıkmayı hedefleyen bir mücadele yürüttüğü gibi aynı zamanda halkın özgür ve demokratik yaşamını kurmayı, sistemini geliştirmeyi, halkın kendi kendini yönetmesini gerçekleştirmeyi sağlayan bir sistemdir de. Yıkıcı olduğu kadar yapıcıdır da var. İnşa gerçekliği var. Mücadele ettiği kadar alternatif sistemi de inşa ediyor ve geliştiriyor. Dikkat edilirse hem mücadele anlayışında, yol-yönteminde hem iç-devrimci mücadelede yeni PKK'li, onun devrim anlayışı, ulusal düzey ve toplumsal mevzilenmede köklü değişiklikler içeriyor.

Benzer biçimde dış ilişki ve ittifaklarında da önemli değişiklikler vardır. Örneğin eskiden PKK Ulusal Kurtuluş devrimi yürütürken dış stratejik ittifak kapsamında Sovyetler Birliği'ni ve sosyalist devletleri esas alıyordu. Yine devletçi paradigma ile yürütülen devrimci mücadeleleri Türkiye ve diğer ülkeler düzeyinde esas alıyordu. Kuşkusuz ezilenlerle, işçi sınıfı hareketleriyle, sol-sosyalist hareketlerle, antifaşist güçlerle de stratejik ittifak öngörüyordu. Yine devletler arasındaki çelişiklere dayalı olarak taktik ilişki ve ittifaklar geliştirmeyi öngörüyordu. Ama stratejik ilişkileri içerisinde devletler ve devleti hedefleyen mücadeleler de vardı. Şimdi bu dış ilişki ve ittifak anlayışı da değişmiştir. Artık PKK'nin stratejik müttefikleri olabilecek hiçbir devlet yoktur. Devlet amaçlı mücadele de yoktur. Devlet yaratan mücadeleler ve devlet sistemleri kendilerini ne kadar sosyalist, ulusal kurtuluşçu, komünist olarak tanımlasalar da bunlar devletçi paradigmayı esas alan mevcut ulus-devlet sisteminin bir parçası olan ve Kürt sorununa o temelde yaklaşan güçlerdir. Dolayısıyla PKK'nin özgürlük ve demokrasi mücadelesinde onun stratejik müttefikleri değildir. Stratejik müttefik de bir değişiklik ve belirginleşme var.

PKK'nin stratejik müttefikleri sistem dışı güçlerdir

O halde stratejik müttefikler sistem dışı güçlerdir. Kadın özgürlük hareketleri, ekolojik devrim hareketleri, tüm ezilenlerin, işçi ve emekçilerin kurtuluş mücadeleleri, hareketleri, antifaşist demokratik halk hareketleri, Kürdistan Özgürlük devriminin dış stratejik müttefikleri düzeyindedir. Bunlara sistem dışı, alternatif sistem hareketleri diyoruz. Sistem içi iktidar ve devlet paradigmasıyla hareket eden güçler daha çok taktik ilişki ve ittifaklar düzeyinde ele alınıyorlar. PKK o güçlerin arasındaki çelişki ve çatışmalardan taktik düzeyde yararlanmak üzere taktik ilişki ve ittifak geliştirmeyi öngörüyor. Çünkü Kürdistan dünya ulus-devlet sisteminin parçalayıp soykırım altına almış olduğu bir ülke, Kürtler böyle bir toplum. Stratejik müttefikleri çok fazla gelişmiş, örgütlenmiş güçlerdir. Potansiyel olarak çokturlar. İnsanlığın yüzde doksanını oluşturmaktadır ama pratiklesme bakımından, bilinç, örgüt ve eylem alanında zayıftırlar, güçsüzdürler. Böyle bir durumda güçlü, stratejik müttefiklere sahip

olmayan bir devrim hareketi daha fazla taktik ilişki ve ittifaklardan yararlanmak ister. Var olabilmek ve mücadelesini geliştirebilmek için buna ihtiyaç duyar. Kürdistan Özgürlük devrimi de günümüz koşullarında bu düzeyde taktik ilişki ve ittifaklara ihtiyaç duymaktadır. Dolayısıyla iktidar ve devlet güçleri arasındaki çelişki ve çatışmalardan taktik düzeyde yararlanmayı önemsemektedir. Bu durum kendisinin varlık ve özgürlük mücadelesi için önemli imkân ve fırsatlar sunmaktadır. Başka çaresi de yoktur. Bu bakımdan da herkesle taktik ilişki ve ittifaka açıktır. Stratejik ilişki ve ittifakları için belli ilkeler, özellikler söz konusuysa, taktik ilişki ve ittifaklar da faşist-soykırımcı güçler dışında herkesle taktik ilişki ve ittifaka açıktır.

Ancak böyle davranırsa bu ilişkileri ustaca geliştirip var olabilir. Devrimci mücadeleyi geliştirmek için imkân ve fırsat bulabilir.

Yıkıcılık ve inşacılık yeni PKK'nin devrimci mücadele tarzının esasını oluşturuyor. Böyle ikili bir boyutu vardır. Kesinlikle tek boyutlu değildir. Tabii eskiye, zihniyet ve siyaset düzeyinde, pratik düzeyde yıkmayı, aşmayı öngörürken, her adımda yeniyi de inşa etmeyi, geliştirmeyi öngörmektedir. Adım

Yeni paradigma temelinde hakikat devriminin yürütülüşünde güç mevzilenmesi değişmiştir. Yine parti öncülüğü vardır. Ama bu iktidar ve devlet endeksli bir parti değil. Tamamen kadın özgürlüğüne ve toplumsal ekolojiye dayalı demokratik toplum paradigmasını esas alan bir parti öncülüğüdür. Böyle bir partinin öncülüğünü öngörüyor. Fakat esas olarak demokratik öz yönetimleri ve demokratik konfederalizmi örgütleme ve işletmede, demokratik özerklik sistemini geliştirmede öngördüğü öncülük, kadın ve gençlik öncülüğüdür.

adım yıkmayı ve adım adım inşa etmeyi bir yöntem olarak uygulamaktadır. Devletçi paradigmanın devrim anlayışında ise böyle adım adım gelişme yoktur. Yıkıp yenisini kurmak devrimci süreci ifade etmektedir.

PKK'nin devrim anlayışında ise devrimci süreç uzundur. Öyle bir anlık değildir. Devletçi paradigma bunu şöyle tanımladı: Uzun bir evrim dönemi ardından devlet yıkıp devlet kurmayı ifade eden kısa süreye devrim deniliyordu. Bir devleti yıkıp yeni bir devlet kurmaya nitelik değişimi deniyordu. Hâlbuki orada hiçbir nitelik değişimi yoktur. Dolayısıyla ne öyle evrim ne de öyle devrim tanımlanabilir. Doğru olan nitelikteki değişimdir. Bu da devrimi ifade etmektedir. Nitelik değişiminin çokluğu ya da azlığı önemli değildir. Burada önemli olan değişimin karakteridir, niteliğidir, nitelikli değişim olup olmadığıdır. Değişim nitelik düzeyinde ise az da olsa o bir devrimci değişimdir. Dolayısıyla var olanı yıkmak için mücadele nasıl bir süreklilik arz ediyorsa her adımda alternatifini inşa etmek, çözüm, çareyi bu temelde inşa ederek geliştirmek, adım adım kendini geliştirmek, öz gücüne dayanmak burada önemli bir mücadele tarzı olarak ortaya çıkmaktadır.

Demokratik Modernite çizgisi zafer çizgisidir

Tabii böyle bir yaklaşım devrimi ve devrimci mücadeleyi konjonktürel olarak ele almaz. Uzun devrim ardından devleti yıkıp yeni devleti kurmaya nitelik değişikliği ve devrim diyen anlayış konjonktüre çok önem verir. Somut şartların somut tahlilini çok fazla abartır, esas alır. Kendisini oraya dayandırır. Fakat devrimi eskiyi yıkmaya ve yeniyi adım adım inşa etme olarak ele alan ve bunu zihniyet ve yaşam tarzındaki değişiklikler olarak öngören yeni yaşamın inşa edilmesi olarak ele alan devrimcilik her koşulda, her zaman devrimci mücadele yürütmeyi ve devrimci gelişme sağlamayı öngörür.

Kuşkusuz somut şartların tahlilini hangi yöntemle, nasıl mücadele edeyim diye yapar. Ama mücadele edip etmemeyi somut şartlara bağlamaz. Mücadelenin yol ve yöntemlerini bulmayı somut şartlara bağlar. Ama her şart ve koşulda her zaman devrimci mücadele etmenin ve devrimci değişimi geliştirmenin imkânları vardır. Onu bulup değerlendirmeye devrimci ustalık olarak bakmaktadır. Bu da devrimi belli bir konjonktüre bağlı ele alan değil, her koşulda devrimci mücadeleyi yürütüp devrimci gelişme sağlamayı öngörmektedir. Bu, bizi nereye götürüyor? Konjonktürün elverişli olmasına, imkân ve fırsat sunmasına değil, somut şartları, konjonktürü kendi çabanla elverişli hale getirmeye, dahası kendin imkân ve fırsat yaratmaya ve her koşulda, her zaman mücadele etmeye götürüyor ki bu da kendine güvenmek, öz gücüne, öz örgütlülüğüne güvenmek anlamına geliyor. Çareyi kendinde bulan, öz gücüne, öz örgütlülüğüne güvenen, devrimci mücadeleyi ve devrimci gelişmeyi bunlara dayandıran bir hareket her zaman, her koşulda devrimci mücadele yürütme ve devrimi adım adım geliştirme imkânı ve fırsatı bulur. Kendisi yaratır. Koşullar zorsa zorluklara da

shiptir. Bu bakımdan yenilmezliği ifade etmektedir.

Diğer yandan küresel kapitalist modernite sisteminin uluslararası komplo saldırısı temelinde her türlü engelleyici çabasına karşın söz konusu Apocu çizgi, Demokratik Modernite kuramı Kürdistan'dan çıkıp Ortadoğu ve dünyaya dalga dalga yayılmaktadır. Avrupa'da, Asya'da, Afrika'da, Amerika'da tüm kadınlar, gençler, işçi ve emekçiler, tüm antifaşist güçler nezdinde taraftar bulmaktadır. İlgi ile izlenmekte, araştırılıp okunmakta ve benimsenmektedir. Her tarafta bu temelde Kürt varlığını tanıyan, Kürt Özgürlük mücadelesine destek veren kitlesel gelişmeler olmaktadır. Apocu Önderlik ulusal çizgileri aşarak bölgesel ve küresel bir Önderlik haline gelmektedir. Günümüzün en somut, en yakıcı gelişmelerinden birisi de budur.

Dikkat edilirse Demokratik Modernite kuramı ile Önder Apo tüm ezilenler adına, tarihin tüm özgürlük ve eşitlik hareketleri adına köklü bir eleştiri-özeleştiri vermiş, devrimci bir değişim ve dönüşüm yaşamıştır. Bu son derece önemlidir. Artık bu temelde özgürlük ve eşitlik hareketleri için sadece zafere ulaşma, önündeki engelleri aşma değil,

zaferi kalıcı kılarak insanlığa yeni bir yaşam sunmanın da önü açılmış olmaktadır. Çünkü iktidarcı ve devletçi paradigma özellikle kapitalist modernite liberalizmi, devrim anlayışını çarpıtarak hem özgürlükçü devrim imkânlarını, koşullarını zorlaştırmış hem de onları alternatif bir devrim haline gelmekten çıkarmış, özünü çarpıtmış, içini boşaltmıştır. Söz konusu paradigma altında devrimci hareketler zafer kazanmakta zorlanıyorlardı, aynı zamanda kazandıkları zaferi korumakta daha çok zorlanıyorlardı. Kısa sürede yıkılıyor, tekrar düzenin egemenliği altına giriyorlardı. Şimdi paradigma değişimi ile Önder Apo devrimi sürekli kıldı. Her an her yerde devrimci mücadele yürütebilirsiniz. Her zaman devrimci gelişme sağlayabilirsiniz. Adım adım bunu gerçekleştirebilirsiniz. Hakikat devrimini tüm insanlığı kucaklayacak hale getirebilirsiniz. Genel zaferi ulaştırabilir ve bunları koruyabilirsiniz. Yaşatabilirsiniz. Dolayısıyla devrim, zaferin önünü daha çok açmıştır. Zaferin kalıcılığını garantiye almıştır. Demokratik Modernite paradigması özgürlük ve demokrasi devrimlerini, hakikat devrimlerini bu düzeye getirmiş, yenilmez kılmıştır. Bu da Önder Apo'nun insanlığın devrimci yürüyüşüne en büyük armağanıdır. Tüm ezilenlerin kurtuluş mücadelelerine en büyük katkısıdır. Özellikle ekolojik devrim bakımından doğayla uyum, dostluk, kadın özgürlüğü bakımından kadınla, tüm insanlarla yoldaşlık noktasında ulaşabilecek en ileri düzeyi sağlatmıştır. Artık insanlar arasında her türlü kötülüğe, çekilmeye, hırsızlığa, baskı ve sömürüye yol açan nedenleri ortadan kaldırarak iyiliğin, güzelliğin, doğruluğun, özgürlüğün, eşitliğin, yoldaşlığın, birlikte yaşama ve yaratmanın yollarını döşemiş, açmıştır. Bu da bütün insanlığın büyük mücadeleler yürüterek adım adım yürüyeceği özgürlük yoludur. Bu temelde biz de tekrardan özgürlük kazanacak diyoruz.

PKK Tevgera Şehîdan e!

Murad Karayilan

Di têkoşîna azadiya gelê Kurdistan de em her roj şehîd didin. Sal 365 roj in hema bêje her rojê şehîdên me çêbûne. Ji Şehîdê yekem hevalê Heqî Karer û vir de 44 sal derbas dibe; ev 44 sal her bi têkoşîn û her şer bû. Dîsa êrişên neyaran bû û li hemberî wê jî berxwedan bû. Ji bo wê her rojê şehîdên me hene. Lê di nav van rojan de 4'ê Kanûn'ê, cîhekê xwe yê taybet heye. Bûyerên şêhadeta 4'ê Kanûnê di dîroka têkoşîna me de xelekek girîng in. Em cardin tevahî şehîdên şoreşê û şehîdên 4'ê Kanûn'ê bibîr tînin, li hember bîranîna wan bejna xwe ditewînin.

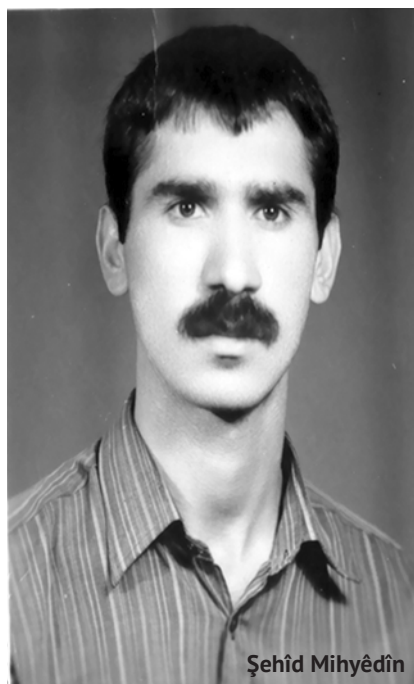
Em dixwazin hin hevalên ku di vê rojê de şehîd bûne binin ziman:

**Destana Ava Mezin;
Mihyêdîn, Ehmed û Zinar**

Weke ku tê zanîn sala '89'an di têkoşîna me de saleke girîng bû. Sala ku di nava gerîla de pratîkên çeteyan an jî kontrayan bilind bibû. Di pêşengtiya ew kesê bi navê Hogir de pratîkên çeteyî derketin holê. Helbet ne tenê Hogir bû; Şahîn Balîç, Parmaksiz Zekî û Kor Cemal jî xwediyê heman pratîkê bûn. Jixwe tê zanîn Serokatî ew bi navê Çeteya 4'an binav kir. Van kesan taybet li Botanê pratîkek ne li gorî xeta Serokatî dan meşandin. Serokatî ev ferq kir û wisa di '88'an de xwest bi rexne sererast bike; ji bo wê pir hewldan pêş xist. Paşê Serokatî di dawîya sala '88'an ew kesên ku li Botanê fermanîdar bûn, ji wan 7-8 kes kişandin sahaya perwerdê û li wir wana di akademiyê de derbaskirin. Yek bi yek rakir û rexne kirin. Wisa pratîkên wan tê çî wateyê bi awayekî vekirî bi wan re nîqaş kir.

Serokatî di destpêka sala '89'an de meha Gulanê kom bi kom heval şandin. Ew koma ku ji 32 kesan pêk dihat di dawiyê Tebaxa '89'an de birêketin. Berpirsiyarê wê komê ew kesê xayîn Botan bû. Serokatî jê re got, 'biçin konferans çêbikin, ew xeta çetewarî êdî mehkûm bikin û xeta Partiyê serwer bikin.' Serokatî dahûrandin çêkir û qaset amadekirin; wisa kom hat rêkirin. Ew kom çû û konferans çêkirin. Ji wê konferansê re tê gotin 'Konferansa Tehtereşê.' Li Botanê herêma Tehtereşê heye; li wê derê doleke kûr heye; konferansê li wê derê çêdikin. Piştê belgeyên wê konferansê ji Serokatî re hatin. Lê heta belge ji Serokatî re hatin bû meha Mijdarê. Serokatî belge û raporên hatibûn xwendin. Piştê Serokatî got ku, "li şûna xeta Partiyê, xeta Hogir serwer kirine. Ger ku avahiya me vê zivistanê li ser vê xetê bîn perwerdekirin û heval fêrbibin ku ev ya rast e, êdî em ê nikaribin cardin hevalan sererast bikin û li gorî xeta Partiyê bi rêve bibin. Ji bo wê jî hewceyî bi mûdixelê heye." Lê dereng bibû.

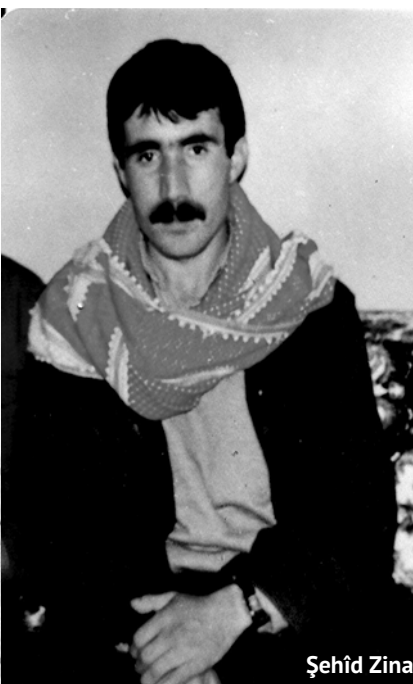
Di wan salan de zêde baran nedibari. Lê destpêka Mijdarê baran û berfeke zêde dihat. Êdî meha Mijdarê weke ku destpêka zivistan bû. Ji bo ku mirov yekser ji Rojava biçe Botanê divê ku Ava Dîclê bê derbas kirin. Ava Dîclê herdu aliyê xwe sînor e; angosînorê Bakurê Kurdistan û Rojavayê Kurdistanê ye. Dijmin li wî aliyê avê kemîn danibû û her 300-400 metreyê de çeper çêkiribûn. Diviya bû ku tu bi kelek di nava her du mewziyan re derxî, da ku tu rastî mewziyên dijmin neyê û bikaribe derbas bibe. Ji bo wê

Şehîd Mihyêdîn

Şehîd Ehmed

Şehîd Zinar

jî pêwîst e av hêmin be ku tu ku biçî wê derê re derkevi. Ger ku av lez be kelekvan çiqas jî be jî wê nikaribe ku cihê dixwaze xwe bigihîne. Wê av te biherikîne û li gel mewziyê dijmin re derxîne. Ji bo wê jî xeterî pir zêdebûn.

Wê demê nîqaş çêbû; hat gotin ku, "ji vê saetê û şûnve derbasbûn zehmet e." Lê Serokatî jî got, 'ev xeta tasfiyekar jî xeter e. Ger ku ev xet li ser avahiya Partiyê serwer bibe û hemû hêz vê zivistanê li ser wan biryarên konferansê bîn perwerde kirin wê hemû tişt berovajî bibin.' Ji ber ku wê demê weke niha cîhaz jî tinebûn ku hişyar bikin û bêjin "ew biryarên konferansê betal e û hwd." Yanî muhabereya bêtêlî tûne bû. Ji bo wê jî lazim bû kurye yekser bi xwe biçe. Ji bo wê jî risk hate girtin, komeke ji 20 kesan pêk dihat hat amade kirin. Jixwe komê perwerde dîtibû, amade bûn lê piraniya hevalan bê tecrûbe bûn; ji Ewropa yan jî ji deverên din tevî bibûn. Jixwe wê demê hevalên pratîk dîtine kêman bûn lê di grubê de qet nebûn. Kurye jî 3 kes bûn. Di encamê de ji bo ku ew hevalana qaset û talîmatên nû bigihînin Botanê risk hate hilgirtin.

Jixwe wê demê jî sedî 90'î hêza me li Botanê bû. Ji bo ku ew biryara konferansê bê betal kirin, xeta rast di nav hevalan de bê nîqaş kirin û li ser perwerde bê dîtîna pêwîst bû ew grup derbas bibe. Wê demê grup xwe gihand milê sînor û keşîf çêbûn. Jixwe rê pir zehmet û dûr bû. Rêya derbasbûnê jî nehat dîtîna lê li Dêrikê gundê Êndîwarê heye. Bin Êndîwarê li jêrî Cizirê qereqola Mehmediyê heye. Ew qereqol li ser girekê ye û di rêza wî girî de av kêman dibe. Dema ku av dibe niv xelek, sînor hinek wê de dimîne. Li wê derê leşker ne li ser avê ne li pişt avê ne; angosînorê diin. Ji neçarî hat gotin ku, "emê di vir de derbas bin." Ji ber ku cihê din wê kelek bê qontrol biçe û di ber çeperên dijmin re derkeve. Hate plankirin ku wê kom di wir re biçe. Bi vî awayî roja 4'ê Kanûnê kom derbas bû.

Cenga 8 Saetan...

Em wê demê bixwe jî ji karê derbasbûnê berpirsiyarbûn. Min plan kiribû ku ez bi grubê re heta ser tîlê angosînorê Bakurê Kurdistan û Rojavayê Kurdistanê ye. Dijmin li wî aliyê avê kemîn danibû û her 300-400 metreyê de çeper çêkiribûn. Diviya bû ku tu bi kelek di nava her du mewziyan re derxî, da ku tu rastî mewziyên dijmin neyê û bikaribe derbas bibe. Ji bo wê

lê hevalê Mihyêdîn got, 'na heval, ez ê biçim.' Em heta kelekê çûn; ez siwar bûm, ew jî siwar bû. Wî û hevalên din ez bi zorê ji kelekê derxistim. Herî kêman me 10 deqîqan bi hevalê Mihyêdîn re liberhev da. Piştê wî ez derxistim, xwe kir dewsa min. Du hevalên din jî hebûn kurye bûn; hevalê Ehmed û hevalê Zinar. Ew jî ji gundê wê herêmê bûn. Hevalê Zinar jî Êndîwarê bû, hevalê Ehmed jî jî Rihanîkê bû. Ew her du gund jî nêzbûn. Herdu hevalan jî li Akademiyê perwerde dîtibûn û qadro bûn. Beriya wê çûbûn û hatibûn û êdî kuryetî dizanibûn. Ew her du heval jî dikaribûn biçin lê me xwest hevalekî rêveberiyê jî bi wan re biçe, hevalan derbaske û were. Wisa hevalê Mihyêdîn bi grubê re çû.

Dema çûn ser tîlê sînor û wê derbas bibin, dijmin bi wan hesiya û şer çêbû. Hevala Zozan milîtaneke hêja bû; ew li wir ser sînor gihîşt şêhadetê. Lê komên din derbasbûn û çûn. Ew her sê hevalên mane ji bo ku dijmin dîv komê nekeve bi dijmin re şer kirin û piştê vegeriyan.

Lê dema vegerê de dijmin dev ji grubê berda û berê xwe da wan. Du panzêr hatin derbasî wî aliyê bûn. Yek çeka mezin a weke A-4 danibûn ser girê qereqolê, di heman demê de projektor jî danibûn ser. Ew projektora mezin a erd hemû ronahî dikir jî vexistibûn û bi ser hevalan de hatin. 8 saetan şer dewam kir. Hema bêje şer heta sibê berdewam kir. Em jî li vî aliyê sînor bi BKC ve beşdarî şer bûn. Ew heval li wî alî em jî li vî alî ketin şer û heta berê sibê şer berdewam kir. Ew her sê heval hevalê Mihyêdîn, Zinar û Ehmed li wir şehîd ketin. Dijmin piştê ket pey komê. Roja din, kom çûbû herêma Kêrê. Li binya Cûdî Kêrê heye, nêzî gundê Şax û Hewlêr e dijmin jî li wir dest bi tevgera dagirkeriyê kir û kom dîtîna. Pêwîst bû kom di jor de çûbûya û xwe gihandiba cihê xwe. Lê belê negihîştibûn cihê xwe. Şer çêbû. Kurye rê dizanibû jî ber wê jî destpêkê çileçep kirin û ber bi Cizirê çûn. Kurye du kes bûn û wê komek biriban Cûdî, yê din jî wê bi komê din re heta ser sînor biçûya û piştê vegeriya. Hevalê Ehmed û Zinar jî kurye bûn lê ew kurye li ser sînor bûn. Jixwe kurye Cûdî hebûn lewma wan kom girtin û birin. Kom zêdeyî 20 kesan bû; ji ber kom giran bû encax digihîjin herêma Kêrê. Wê derê dijmin jî diçe ser wan, li wir 9 heval digihîjin şêhadetê. Di 4'ê Kanûnê angosînorê heman rojê de bi gihîştî

meşand û me dixwest hevalên me yê ji wê derê jî bikaribin rol bileyîzin. Yê ku pêşiya vê kişandî du heval bûn. Yê ku bi sekin, bîryardarî, axaftin û bi jiyana xwe xwe di nava gel de dabû qebûl kirin, him li Bakur him jî li Rojava ferq ji holê rakir, yek ji wan hevalê Mihyêdîn bû, yek jî hevalê Rifatê Efrînê bû. Bi rastî jî van her du hevalan ev feraseta ku di nava gel de hebû bi vî awayî dan derbaskirin. Hevalê Mihyêdîn bi şexsê xwe, bi xebatê xwe, bi keda xwe hişt ku em li Dêrikê hinekî xurt bibin. Hevalê Mihyêdîn di sala '88'an de dema dest bi xebatê kir û paşê bû berpirsiyar, wê demê Dêrik pêşxist. Mirov dikare bibêje ku; hevalê Mihyêdîn di milîtînbûna Rojavayê Kurdistanê de kesekî pêşeng bû. Wisa roleke girîng leyist. Hevalekî ku gelek aliyê xwe hebûn û dewlemend bû. Bi sekna xwe him di aliyê teorîk û îdeolojîk de û him jî di aliyê pratîk de bawerî dayîne de hevalekî ku hêviyek mezin ava dikir. Ji bo wê jî şêhadeta wî ji bo me giran bû, wendahiyeke mezin bû. Em her 13 hevalên ku ji bo fermana Serokatî bigihîjin cih, di vê cengê de xwîna xwe rijandine bi rêzdarî û bi hûmet bi bîr tînin.

**Cenga Qendîlê;
Şehîd Rûstem Zeydan**

Şerê ku di navbera Kurda de çêbûye şerekî teqez ku tîliya neyaren Kurda, tîliyên dijmin tê de heye. Mixabin di navbera me û YNK'ê de sala 2000'î şer çêbû. Bêguman tîliya dijmin tede hebû. Piştî şer me û Mam Celal hevûdu dît û me wisa şîrove kir: "Ev weke qezayekê ye; ji ber ku di navbera YNK û PKK'ê de ti bîngeh an jî mecala şer nîn e. Gelek caran dostanî bi hevûdu re çêkirine." Rêber Apo û Mam Celal gelek caran hevûdu dîtine û wisa weke hevbeşî pêş xistine. Lewra mirov bibêje ew şerê ku di sala 2000'î de çêbû weke qezayek bû. Jixwe me her du aliyên jî wisa şîrove kir. Em wisa bihesibînin ku ew qezayek bû. Ji bo ku ew dem li paş bimîne û bê derbas-kirin hewldanên her du aliyên jî çêbûn.

Dema destpêka şerê Qendîlê de cih li me teng bibû, zemînê ku em zivistanê li wir bimînin tîne bû. Her der hatibû girtin. Me jî xwe fireh kir û xwe gihande Kanî Cengê. Eraziya ku em tî

de diman Dola Kokê bû; ew der ji zozan bû, zivistanê mirov nikaribû têde bimîne. Me xwe gihande cihê daristan û zozanan. Dema ku em gihîştin wir, me şer sekinand. Hatibû plan kirin ku em di 3 rojan de xwe bigihînin wê derê, lê weke ku hatibû plankirin çênebû; 7-8 rojan ajot. Dema ku 7-8 roj temam bû agirbest hat îlan kirin. Ango me bi yek alî agirbest îlan kir. Lê ji ber ku YNK lewaz bibû wan ji erê kir. Feqet hezim nekirin. Qasî 2 meh bi ser re derbas bû, YNK bi alikariya hinek dewletan xwe ji nûve amade kir û yekser êrişê me kirin. Ev êriş 3'ê Kanûnê çêbû. Roja ewil hinek cih ji dest hevalan girtin. Bi qelebalix angos ji her milî ve bi 600-700 kesî êriş dikirin. Wisa girê ku tabûra Şehîd Rûstem Zeydan lê bûn ew gir ji dest hevalan girtin.

Hevalan ji 4'ê mehê xwestin gir dîsa ji dest wan bigrin. Şer çêbû. Hevalan xwestin biçin ser, lê roj bû, hinek kêmanî tê de çêbûn. Hevalê Rûstem fermandarê tabûrê û hevala Perwîn (ew ji di femandariya tabûrê de bû) ji têde bi gîştî 15 heval şehîd bûn. Wisa hêza YNK hinek din pêş ve hatin. Niha li Qendilê. Dola Şehîdan heye; wê demê heta wê derê hatin.

Em şehîdên 4'ê Kanûna 2000'î di şexsê rêheval Rûstem û Perwîn de hemûyan bi hûmet û bi minet bi bîr tînin. Bi rastî lehengî şer kirin û xwestin gir ji dest YNK bigrin. Femandarê ku ew tepe berda piştî îxanet kir. Lewma hevalan xwestin ku wê lewaziyê dagirin ji ber wê ji bi roj, bê hesab û bê plan çûne ser wê hêzê. Ev ji bû sedem ku wendahiyan bidin. Hêza YNK dîtî ku bi hêmareke kême tîne ser wana û bi hevalan re şer kirin. Di encamê de hevalan wendahî dan.

Bû roja din ji bo ku tola wan hevalan rabikin hevalê Xebat Dêrik û Dijwar Şirnex ketin dewrê û êriş kirin. Ew der hemû ji dest wan girtin. 33 cenazeyên wan bi dest xistin. Me di heman rojê de agahî şand ku bila bîna cenazê xwe bibin. Xwediyê cenazeyan hatin û 33 cenazeyê xwe girtin. Jixwe di şerê Qendilê de tiştekî wisa ji hebû; birîndarê giran ji me dida wan. Me digot ku "werin cenazeyê xwe û birîndarê xwe ji bibin." Bi vî rengî birîndarên giran ên ku me nikaribû tedawî bikin me dida wana. Wisa şerêkî balkêş bû. Wê demê hatin cenazeyê xwe birin. Ew girek mezin û bilind e; niha ji wê herêmê re dibêjin Şehîd Rûstem. Ev şehadet ji di 4'ê Kanûnê de çêbûn.

Ruhê milîtanîya Apogerî ya rasteqîn; Femandar Adil

Şehadeta di 4'ê Kanûnê de yê ku hîn zêde di tevgera me de bûye rojev û weke pergala femandariya HPG

re bûye derbe, wendahiyan li Gabarê bûn.

Sala 2007-2008 û piştî wê di tevgera me de mezinbûnek çêbû. Wê demê hevalê Adil Bilikî ji li Gabarê bû. Li Gabarê hinek çalakî ji kirin lê belê tam weke ku dixwest bi ser nediket. Hevalê Adil hîn di biçûkaniya xwe de hertim di êriş û çalakiyan de cih digirt. Femandarî kir û dûvre ji çalakî koordine dikirin. Mirov dikare bibêje ku hevalê Adil hevalê me yê herî zêde çalakiyên mezin, hêzên zêde koordine kiriye û di vê çarçoveyê de astek girtiye bû.

Li Botanê gelek çalakiyên mezin ku 200-300 kes tê de bi hev re koordine dikir. Di vê mijarê de di xwe de pisporî çêkiribû. Jixwe hevalê Reşîd Serdar li berdeste hevalê Adil Bilikî gihîştibû û her tim di tabûra wî de bû. Em dema ku hatin sala 2007'an, yek Hevalê Adil û yek ji hevalê Reşîd Serdar çalakiyên mezin koordine kirin û meşandinê de herî zêde derketibûn pêş. Ji ber ku çalakiyên mezin koordine kirin ne hêsane. Mesela di heman demê de 20 grup hene lazim e tu hemûyan li ser heman hedefê bi rê bixe û yê ku pirs-girêk pê re çêbûye ji perspektîf bide. Ne hêsane e. Hinek qabiliyet dixwaze. Hevalê Adil wisa gihîştibû. Jixwe di heman salê de hevalê Reşîd Serdar û hevalê Hüseyin Mahîr (ku heval jê re dibêjin Apê Husên) Alaya Oremarê xistin û ew çalakiya Oremar pêş xistin. Dema ku 8 leşker dîl girtin, dijmin got ku, 12 esker hatine kuştin.

Lê beriya wan hevalê Adil li Gabarê çalakî kiribû. Hevalê Adil di çalakiyan de kesekî pispor bû. Destpêkê angos hêj bihar an ji havînê çalakî dibin lê tam ya bi dilê wî nabe. Ez ji lê rast hatim û em di cihazê de kurt axivîn. Hevalê Adil gazincên weke 'heval ecemî ne' û hwd. kir. Lewma ji bo wê ji ew çalakiya dawiyê li gorî ku heval dibêjin, ew bi xwe tê de cih digre; angos ne ku koordine dike, bixwe bi çeka xwe dikeve çalakiyê. Wê demê 18 leşker tên kuştin û 13 sîleh ji hatin rakirin. Ew bixwe di wê çalakiyê de çûbû ser dijmin. Jixwe hevalê Adil beriya wê ji di gelek çalakiyan de bixwe çûye ser dijmin û sîlah ji rakiriye, bi vê şewazê xwe, hevalê Adil deng veda bû. Li Cûdî hê di salên '89-'90-'91-'92 çalakiyên xwe yên wisa hebûn.

Hevalê Adil di sala '88'an de bi fermana eskerî tevî dibe. Lê belê ew hîn di 14 saliya xwe de ye û biçûk e. Her tim dixwaze biçe malê lê naxwaze bireve. Dixwaze ku rêveberî wî bixwe bişînin malê. Heta du mehan tîne deriyê rêvaberiye, dibêje ku, 'min bişînin malê. Ger ku hûn min neşînin malê xwîna min ketiye çavê min e.' Hevalan wisa behs dikirin ku kesekî ewqas wêrek û xwezayî bû ku dibêje, 'ez ê bûyeran

derxînim an ji min bişînin.' Heval ji her wî mijûl dîkin û naşînin. Piştî du mehan şûnde hêdî hêdî îqna dibe, Partiyê nas dike, hevaltiyê nas dike. Êdî dizane ku Partî û Serokatî tê çî wateyê. Dema ku naskir û şûnve jixwe dibe femandarê ku nayê sekinandin. Her roj girekî dijmin dixist. Bi ew temenî xwe yê biçûk hêj 15-16 salî femandarê taximê bû.

Hevalê Adil hevalekî ku ji dendik ve gihîştibû. Dibe kesayetê gelek bi biryar û girêdayî. Jixwe di jiyana xwe ya şoreşgerî de du caran çû gel Serokatîyê. Ev aliyê wî yê çalakvan herkesî dizanibû. Serokatî ji dizanibû, lê car caran rexne dikir û girîngî didayê. Hevalê Adil di têkoşîna me de hevalekî ku di femandariyê de astek girtibû. Rast e; hinek aliyên xwe yên bi kêmasî hebûn; ne çar çar bû. Mesela uslûbê xwe hişk bû, femandarêkî hişk û gelek rîsk radikir. Jixwe ger ku yek rîsk raneke nikare çalakî bike.

Mesela hinek çalakiyên xwe hene; carekê yekineyek rêkiriye û bi serneketiye; ew kom vegerandiye di heman şevê de bi grûbek cûda careke din çalakî daye kirin; ew ji biserneketiye îcar ya sêyemîn ji şandiyê wisa bi ser xistiye. Wisa bi îsrar bû. Ger cihek bikira hedef, lazim bû ku bigirta. Wisa bibêje ku, 'hevalek an ji du heval şehîd ketin û ew ji hema dest jê berde, hevalê Adil ne wisa bû. Ger ku hevalek şehîd ket lazim bû tola wî hevalî rake û teqez hedef bigre. Yanî terzê xwe wisa bû. Min carekê dît ku heval li Cûdî ketin dorpêçê; ew û tabûra xwe di rê de diçûn ne hêza wê derê bûn ji. Ji bo ku hevalan ji dorpêçê derxîne li wir rîsk da berçav. 'Dema ku li gel mirov ba mirov digot ku 'belkû ordiyek li gel mirov e.' Bedena xwe biçûk bû lê cewherek bû. Di bin her şert û mercên giran de bi cesareta xwe, bi ruhê xwe yê êrişê bawerî dida mirov. Mesela hemû kesên ku şexs mehan di hêza wî de mabû, te dikarî bike femandar. Li gel wî mayîn zehmet bû lê yê ku diman ji dibûn femandar. Çima? Ji ber ku hevalekî zor bû. Ji ber ku her di nava şer de û her di nava tevgerê de bû. Hevalê Adil di têkoşîna me de hevalekî ku mohra xwe li gelek çalakiyên mezin xistiye. Hevalekî wisa bû. Wê demê şehadeta wî li ser hemû hevalan bandorek mezin çêkir.

Gulbahar

Jina Azad, militana çiyayên Botanê

Heval Gulbahar ji hevaleke me ya kevin bû. Ew ji di sala '91'an de tevî dotmama xwe Çîçek Botan tevî dibin. Ji navçeya Beşîrî ya girêdayî Batmanê ye. Ew bixwe wê demê hinek temenê xwe heye, hevala Çîçek ji bi xwe re

tîne, lê hevala Çîçek wê demê gelek biçûk e. Hevala Gulbahar xwedî li çanda xwe ya Kurdewarî derketiye û berpirsiyar nêz bûye. Bi rastî di hevala Gulbahar de bi prensîb jiyîn di asteke bilind de bû. Weke femandar, jineke azad û milîtanekê ku di çiyayê Botanê de gihîştibû. Heval Gulbahar cihê baweriyê bû. Hevala Çîçek ji di sala 2019'an de li Dêrsimê tevî karwanê Şehîdan bû. Dema şehîd ket, endama Komîteya Navendî ya partiya me PKK'ê bû.

Taybetmendiyê heval Çîçek Botan di gelek aliyên de dişibî ya hevala Gulbahar. Wisa însanên bi ehlaq, ji rêhevaliyê re bi hûmet û girêdaniyên xwe bi nirxan re xurt bûn. Her du heval ji wisa bûn. Dotmamê hevûdu bûn, gelek dişibiyan hevûdu. Hevala Gulbahar ji hevaleke me ye hêja bû.

Bi gîştî heft heval gihîştin şehadetê. Hevalên Biryargeha Gabarê bûn. Di nava wan hevalan de hevalên ciwan ji hebûn. Hevalê ku ez nasdikim yê ciwan hevalê Harûn hebû. Heval Harûn hevalekî torî bû. Ew heval demekê endamê yekîneya ewlekariya me de bû. Hevalekî zehf cewherî bû, cihê baweriyê bû. Jixwe li gel heval Adil karê muhabere mîzedikir. Yê ku di nav wan de ez nasdikim yek ji ew heval bû.

Şehadetê wan hevalan çawa bû? Erdogan bi xwe ji behs kiribû û zehf zora wî çûbû. Wê demê wan bixwe ji gotin ku, '13 leşkerê me hatin kuştin.' Piştî çalakiya Oremarê ji çêbû. Devleta Tirkîyê ji bo balafirên keşfê bînin çûn Emerîka û alîkarî ji wan xwestin; jixwe anîn ji. Wê demê ji Îsraîl Heron sitandibûn. Her tim du Heron li ser Gabarê digeriyan. 60 rojan hergav digeriya ku ji bo derbeyê li hêza Gabarê bixîne. Wê demê ji me nizanibû ku dijmin şev germayî dibîne û me nizanibû ku termal di balafirê keşfê de heye. Jixwe termal nû xistibûn ser van balefiran. Ew termal gel Tirkan kême bû, Ango termalê ku 5 km bibîne zêde tunebûn an ji hindik bûn. Ji ber dema ku cihê heval Adil wan tespît dike, heval di qampê de çarber bi kar tînin. Çarber çî ye? Axê dikolin û keviran datînin ser kozê agir û dûvre ji ser digrin û li ser radizên. Ger qadir ji hebe başgerm dibe. Heval jê re dibêjin, 'çarber.' Ez bawer im xelkê Botanê vê bi kar tînin. Lê hevalan ji gelek caran bikardianî. Wê demê ji ber ku germ e, keşîf ev germehiya çarberê digre. Ji ber ku wê demê me tiştekî wisa nizanibû li gorî tespîta hevalan dijmin bi vî şewazî noqtê tespît dike. Dijmin şev di eraziye de tê û xwe nêzî noqtêya hevalan dike. Li ser noqtê weke ku serdegirtin çêdike û di heman demê de kobra ji lêdixe. Wisa şer çêdibe. Hevalê Adil bixwe şer dike. Jixwe dijmin 4 leşker û yûzbaşiyek xwe îtiraf kirin. Hevalê Adil ji hevalên wir re dibêje ku, 'ez ê derbe li dijmin bixim û nahêlim ku cenazeyê min bikeve dest dijmin.' Rastî ji lêdixe ew leşker û yûzbaşî wisa tên kuştin. Piştî birîndar

dibe û dibeze ji noqtêyê derdikeve. Yanî dijmin cenazeyê hevalê Adil nedît. Piştî bûyerê heval çûn û dîtî. Ewqas bi zanist diçe şehadetê. Jixwe ji hevalan re dibêje ku, 'ez nahêlim cenazeyê min bikeve destê dijmin.' Tevî çeka xwe, xwe ji 100-200 metre cihê bûyerê dûr dixê û dikeve. Jixwe çeka xwe niha ji li gel meye. Wisa digihîje şehadetê. Ji bo me şehadeteke giran bû. Lê belê nimûnek bû. Heval Adil tevî heval Gulbahar û hevalên din şer kirin û berxwedaniyek dîrokî kirin.

Ev şer û berxwedaniya hevalan heman demê de şehadetê wan a bi vî awayî ji bo me weke perspektîfa kûrkirina şer e. Li hemberî teknîk, li hemberî termal û her cûre teknolojiya şer, divê ku em hişyar bin û şopdariya van lehengan a di bin her şert û mercan de bikin. Ji bona me wê demê şehadeta Gabarê yê di şexsê heval Adil de çêbûye zehf giran hat. Ji ber ku femandarê me yê herî zêde di koordine kirina çalakiyan de xurt bû. Gelek çalakiyên xwe hebûn û di têkoşîna me de cihekî xwe hebû. Em di şexsê hevalê Adil û hevala Gulbahar de hemû şehîdên Gabarê bi hûmet û bi minet bi bîr tînin û soza me dayî wan em dûbare dikin. Em çeka wan li erdê nahêlin û em ê tola wan hilgirin.

Em li ser şehîdan çî bêjin wê kême bimîne!

Tevahî şehîdên ku em dizanin di 4'ê Kanûnê de şehîd ketî ev in. Hevalê em dizanin ev in lê belê dema ku mirov li qeydan mîze bike dibe gelek şehîdên din ji hebin. Weke ku me di destpêkê de ji got, şehadetên 4'ê Kanûnê ji bo me xelaka herî girîng in. Em li ser wan çî bêjin ji kême e. Mînak li ser şehîdên Ava Dîclê kilama 'Ava Mezin' heye. Li ser şerê ku hevalê Mihyêdîn, Ehmed, Zinar û hevalên din yê şehîd ketin e. Bêguman çiqas li ser kilam ji bîna gotin û pirtûk ji bîna nivîsandin wê kême be. Mesala hevalan pirtûk nivîsandiye li ser hevalê Adil. Rastî mirov çiqas tişt bibêje, pirtûk ji binivîse, kilam û helbest ji binivîse di cih de ye. Em van şehîdan hemûyan ji ji nêz ve nasdikin. Hemû heval ji di vê têkoşînê de xwedan rol û mîsyon bûn. Mirovên zehf fedakar û hêja bûn. Ew her tim ji bo me nimûne ne. Ew rihê wan ê sadiq, rihê wan yê berxwedaniyê û fedai yê êrişê di eslê xwe de rihê serkeftinê ye. Rihê serkeftinê yê mezin e. Hedefa me ew e em xwe bigihînin wî terzî, wî ruhê û wî şewazî. Bi vî awayî her tim wê weke femandarên nemir di têkoşîna me de bijîn. Terz û şewazê wan wê her tim ji bo me bingeha esasî be.

Ew wê di Têkoşîna Azadiya Kurdistan de her tim femandarê me yê nemir bin. Li ser wî esasî em dibêjin;

Şehîd namirin!

Anter Dersim MÜTEVAZİ BİR YAŞAMIN VE EMEĞİN SOSYALİST MİLİTANI

Ulusal seferberlik çağrısı ile Rojava Devrimi sürecine büyük bir heyecan ile katıldı ve DAİŞ'e karşı mücadelenin öncülerinden biri oldu. PYD çalışmalarında görev üstlendi. Kadın özgürlüğü eksenli demokratik, ekolojik toplumsal inşaa çalışmalarında doğrudan sorumluluk düzeyinde yer aldı. Devrimci halk savaşı temelinde halkı örgütlemek için yoğun çaba gösterdi. Arapça bilmemesine rağmen tercüman yardımıyla Arap halkı içinde çalıştı. Onlara Önderliğin demokratik ulus projesini bıkmadan usanmadan anlattı. Onların iradesine saygılı olma temelinde, baskı yapmadan sevgiyle Önderlik paradigmasını kavratmaya çalıştı. Halkların gerçek kardeşliğine inanarak çalışması, Apocu ruh, tarz ve temposu ve güler yüzü ile Arap halkının büyük sempatisi ve sevgisini kazanmayı başardı.

Kazım Ergün 28. 05. 1970 Karakoçan doğumlu olmasına rağmen, mücadeleye katıldıktan sonra Anter Dersim kodunu aldığı için Dersim'li olarak tanındı. Kürdistan'ın her sahasında ve Avrupa'da toplumsal alan çalışmalarında yer aldı.

Anter hevalı Avrupa çalışmalarında tanındı. Örgüt çalışmalarında ideolojik duruşu ile dikkat çekiyordu. Devrimciliği seyerek heyecanla yapıyordu. Halkçılığı, haksızlığı kabul etmeyen mütevazı kişiliği, güler yüzü ve içtenliğiyle çevresine pozitif enerji veriyordu. Bu özellikleri nedeniyle de gittiği her alanda örgütsel çalışmalarda gelişme yaratıyordu.

Anter hevalin çocukluk ve gençlik yılları İstanbul, Gebze, Çayıroba'da geçti. Ekim 1989'da evlendikten sonra eşiyle birlikte ilk kez baba ocağı köyünü ziyarete gidiyorlar. Köyde kaldığı süre içinde aile fertleri ve köylülerle yaptığı diyaloglardan, Kürdistan tarihi, halk gerçekliği ve PKK mücadelesiyle ilgili öğrendiklerinden oldukça etkileniyor.

İstanbul'a dönüşünde babasına sitemle soruyor; bugüne kadar ülke, halk gerçekliği ve PKK konusunda neden bize hiçbir şey anlatmadın? Geçmiş tarihimizi ve halkımızın mücadelesini tanımamız için neden bize gerçekleri söylemedin?

Heval Anter aradığı bilgilere ulaşmak için yoğun bir arayışa giriyor, parti ile ilgili bulduğu yayınları okuyor ve 1990 İstanbul'da Özgürlük Hareketi ile tanışıyor ve çalışmalara katılıyor. Yeni evlenmiş olması çalışmalara katılmasına

engel olamıyor, "beni seven, devrimi sever" ilkesini ailesine kabul ettiriyor. Eşine yaklaşımı yoldaşlık temelinde aileyi partiye kazanma çerçevesinde oluyor.

1991 yılında profesyonel olarak partiye katıldı, ancak devletin baskıları nedeniyle 1992 yılında Avrupa'ya çıkmak zorunda kaldı. Bir süre Avrupa çalışmalarında yer aldıktan sonra 1994 yılında faaliyetler için tekrar Türkiye'ye döndü. Ancak yakalandı ve ağır işkencelere maruz kaldı. Anter heval zindanda düşmanın teslim alma politikasını boşa çıkardığı gibi, işkencelere karşı yapılan büyük direniş eylemlerinde de yer aldı. Anter heval zindan sürecini ideolojik eğitim ve direniş tecrübesi açısından büyük bir fırsata dönüştürdü. 1996'da zindandan çıktıktan sonra tekrar Avrupa sahasına çıktı ve hemen sonrasında eğitim amaçlı Önderlik sahasına geçti.

PKK kültürünü, yaşamını ve yoldaşlığını bulunduğu her yerde hakkıyla temsil etti

1999'da örgütsel çalışmalar için tekrar Avrupa sahasına gitti. Önderliğe yönelik devletler arası komploya ve örgüt içindeki ihanete karşı Önderliği ve örgütü savunma konusunda yürütülen mücadelede rol oynadı. Sosyalist bir militan olarak PKK kültürünü, yaşamını ve yoldaşlığını bulunduğu her yerde hakkıyla temsil etti.

Anter heval Almanya, Hollanda, Belçika,

Fransa, İtalya ve İskandinavya ülkelerinde toplumsal çalışmalar yürüttü. Bulunduğu yerlerde çalışmalarda gelişme yarattığı için dikkat çekiyordu. Bu nedenle de faaliyet yürüttüğü ülkelere Almanya, Fransa, Hollanda ve İtalya'da tutuklandı. Anter yoldaş hem Türkiye zindanlarında hem de Avrupa ülkelerinin zindanlarında sürekli direndi.

2009 yılında gerilla sahasına, özgürlük dağlarına gitti. Bir süre Güneyde ve Şehit Rüstem Cudi Kampı'nda kitle çalışmalarında yer aldı. Özgürlük paradigması temelinde demokratik toplumsal sistemin kavranması ve örgütlendirilmesi konusunda yoğun çaba sarfetti.

Ulusal seferberlik çağrısı ile Rojava Devrimi sürecine büyük bir heyecan ile katıldı ve DAİŞ'e karşı mücadelenin öncülerinden biri oldu. PYD çalışmalarında görev üstlendi. Kadın özgürlüğü eksenli demokratik, ekolojik toplumsal inşaa çalışmalarında doğrudan sorumluluk düzeyinde yer aldı. Devrimci halk savaşı temelinde halkı örgütlemek için yoğun çaba gösterdi. Arapça bilmemesine rağmen tercüman yardımıyla Arap halkı içinde çalıştı. Onlara Önderliğin Demokratik Ulus projesini bıkmadan usanmadan anlattı. Onların iradesine saygılı olma temelinde, baskı yapmadan sevgiyle Önderlik paradigmasını kavratmaya çalıştı. Halkların gerçek kardeşliğine inanarak çalışması, Apocu ruh, tarz ve temposu ve güler yüzü ile Arap halkının büyük sempatisi ve sevgisini kazanmayı başardı. Yaptığı bütün örgütsel toplantılarda, diğer halkların temsilcilerinin katılımı konusu üzerinde hassasiyetle durdu.

Anter hevalin Rojava çalışmalarında önemle üzerinde durduğu diğer bir konu da partili eski dost ailelerdi. Onların emeklerine büyük değer verdi. Bu ailelerimiz başta olmak üzere kendisine gelen tüm toplumsal sorunlarla ilgileniyor ve mutlaka bir çözüm buluyordu.

Genel örgütün Rojavaya yönelik eleştirilerinin doğru anlaşılması ve kavranması konusu üzerinde özellikle yoğun çaba sarfetti ve bu konuda rol oynadı. Genel örgüt

kararlarının uygulanmasında hiç tereddüt etmedi. Anter arkadaş için önemli bir diğer konu da arkadaş yapısı ile olan ilişkileriydi. Rojavada parti ve yoldaşlık kültürünü geliştirmek, parti tarz ve üslubuyla yoldaşlarına gerekli perspektifleri sunmayı kendisi için temel bir görev bildi.

Rojava'da kadın özgürlüğü temelinde demokratik ekolojik toplumsal sistemin inşasına yönelik gelen eleştiriler çerçevesinde örgüt çizgisi ile bütünleşmeyi sağlamaya çalıştı. Örgütsel çalışmalarda kadın iradesinin tanınması konusunda hassastı. Örgütsel, eylemsel ve halk sorunlarına ilişkin her konuda kadın hareketi ile kolektif çalışmayı esas aldı. Bütün örgütsel yaşamında kadın ile doğru yoldaşlık, onun en temel özelliklerinden biri oldu.

Rojava'da 9 Kasım 2021 günü iki şehit arkadaşını son yolculuğuna uğurlarken şiddetli bir kalp krizi geçirdi, hemen hastahaneye kaldırıldı. Hastahane de giderek kendisine geldi, durumu iyiye doğru gidiyordu. 11 Kasım günü faşist Türk devleti tarafından Qamişlo'da büyük yurtsever Yusuf Gulo ve iki torunu şehit edildi. Anter heval bundan çok etkileniyor ve adeta kendi sağlığını unutup, Yusuf Gulo ve torunlarının cenaze törenlerinin hazırlığı için yoğunlaşıyor. Yanında bulunan arkadaşlara "hastahaneden hemen çıkmalı ve Yusuf Gulo'ya laik büyük bir cenaze töreni için gerekli hazırlıkların başında olmalıyım" diyor.

11 Kasım günü hastahane de ilk krizden daha şiddetli bir kalp krizi geçirdi. Yapılan tüm müdahalelere rağmen kurtarılamadı ve aynı gün şehitler kervanına katıldı. Kendisi ölüm döşeğinde olmasına rağmen kendisini değil, parti görevlerini ve halkı düşünüyordu. Faşist Türk devleti ne yaparsa yapsın Kuzey ve Doğu Suriye halklarının asla geri adım atmayacağını göstermek için görevinin başında olmak istiyordu. PKK'yi tüm dünyada büyüten ve Demokratik Modernitenin ideolojik öncü gücü olarak çekim merkezi haline getiren bu Apocu ruhtu. Bu militan fedayi ruh, parti kültürü, ahlakı ve halk sevgisi, PKK'nin yenilmezliğinin sırrıdır.

Bu büyük başarının sırrına bağlı yoldaşları olarak; Anter hevalin şahsında tüm şehitlerimize bağlılığın gereği olarak, Türk devlet faşizmini çökerterek Önder Apo'nun ve halklarımızın özgürlüğünü sağlayacağımızın sözünü yeniliyoruz

**Remzi Kartal
KONGRA-GEL Eşbaşkanı**

